

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK MAFIA ARRANGED MARRIAGE ROMANCE

STOLEN
Love

USA Today Bestselling Author

V.T. BONDS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Çalınan Yeminler
Vicious Mafia Kings Kitap 6
V.T. Bonds

Telif hakkı © 2025 V.T. Bonds

Kapak tasarımı GetCovers.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

V.T. Bonds'un kitaplarının tam listesi için <https://vtbonds.com> adresini ziyaret edin.

Yeni çıkan kitaplar, indirimler ve bonus sahneler için V.T. Bonds'un haber bültenine şu adresten abone olun:

<https://vtbonds.com/newslettersubscriber>.

Yalvar bana. Zorla beni. Beyni taştan.

İÇİNDEKİLER

[Tanıtım](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20 Epilog](#)

[Acımasız Bay Ricco \(Önizleme\)](#)

[Sahiplenici Yeminler \(Önizleme\)](#)

[Knottiverse: Su Dünyasının Alfası Tanker](#)

[Tarafından Ele Geçirildi \(Önizleme\)](#)

[ULTIMATE Elitleri](#)

[Bilinmeyen Omega \(Önizleme\)](#)

[Kurtarıldı ve Mahvoldu \(Önizleme\)](#)

[Gölgeler ve Şaftlar \(Önizleme\) Red'i](#)
[Kurtarmak \(Önizleme\)](#)
[V.T. Bonds'u takip edin](#)

BLURB

"Sana her zaman seni izleyeceğimi söylemiştim, *paperotta*. Bana sırtını dönersen seni bırakacağımı mı sandın?"

Valentina Denaro

Babamın en yakın arkadaşına hep aşık oldum, ama o ailemi ihanet edip ortadan kaybolduğunda, ölene kadar ondan nefret edeceğime yemin ettim.

Özellikle de düğün günümde beni kaçırıp ona borçlu olduğumu iddia ettiğinde.

Şeytani derecede yakışıklı, günahkar dövmei mafya infazcısı benden intikamını alacak... faiziyle birlikte.

Mario Luciano

Mafya patronumun tek kızı olan Valentina Denaro benim için kesinlikle yasak bölge, ama hiçbir şey onu gizlice arzulamamı engelleyemez. O mükemmel bir mafya prensesi; tatlı, küstah ve benim gibi acımasız bir adam için fazla masum.

Babası, onun yalan suçlamalarına dayanarak beni sırtımdan bıçaklayıp ölüme terk ettiğinde, intikam almaya yemin ettim.

Bu kıvrımlı mafya prensesine yalanlarının bedelini ödeteceğim. Ne pahasına olursa olsun onu kırıp benim yapacağım.

Stolen Vows (Vicious Mafia Kings Book 6), kıskanç/sahiplenici bir kahraman, güçlü ve yetkin bir kadın başrol ve lezzetli bir irade savaşı içeren, düşmanlardan sevgililere dönüşen, karanlık mafya ve görücü usulü evlilik temalı süper ateşli bir romantik roman.

Bu hikaye 18 yaş üstü okuyucular için yazılmıştır ve grafik şiddet, küfür, esaret ve diğeryetişkin temaları gibi yetişkinlere yönelik içerik barındırmaktadır.

Tek başına okunabilir. Mutlu son garantilidir.

BÖLÜM 1

Valentina Denaro

Koridordaki ayak sesleriyle birden uyanırım ve bıçağımı sıkıca kavrarım, korku teri cildimdeki parlaklığa eşlik eder. Kabuslar zihnimin derinliklerinde kalır, düşüncelerimi bulanıklaştırır, ama diğer elimde tuttuğum yumuşak örgüye odaklanırım ve ciğerlerimi genişletmeye zorlarım. Ayak sesleri kapımın önünde durur.

Vücudumu yatakta gevşemeye zorluyorum. Koridorda saatin tik takları duyuluyor. Hafif bir esinti perdeleri dalgalandırıyor, ama San Francisco'nun serin akşam havası, uzun kollu geceliğim ve karışık çarşaflarımdan cildime ulaşmıyor.

Kalbim çarparken ve kulaklarım gergin bir şekilde bekliyorum, yataktan kalkıp banyoya koşup kapıyı arkamdan kilitlemek için içgüdülerimle mücadele ediyorum.

Kapım açılır ve kirpiklerimin arasından babamı görürüm.
Korku beni sarar.

Işığı açar ve odaya girer.

Bıçağımı yastığımın altına bırakıp, içimi rahatlık kaplasa da, irkerek otururum.

Sarhoş babam asla ışığı açmaz. "Baba?

Ne oldu?"

Söylediğim sözlerden utanıyorum ama onu yatıştırmak gururumdan her zaman daha önemlidir.

"Hiçbir şey, bebeğim." Ses tonu midemi bulandırır. "New York'a gidiyoruz." Gözlerimi kırpıştırıp yüzümü ovuşturduktan sonra hevesli bir gülümseme takınırım. Gözleri üzerimde dolaşırken tüylerim diken diken olur. "Giyin ve bir gecelik çanta hazırla. Uçağımız iki saat sonra kalkıyor," der.

Başımı sallayıp örgülerimi omuzlarımdan çıkarım ve battaniyelerimi alırım. O arkasını dönüp koridorda kaybolur. Elimi yastığımın altına sokup bıçağımı geceliğimin bol kumaşına sıkıştırırım ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtırım.

Pürüzsüz Saltillo fayansları ayak tabanlarımı serinletirken odayı geçip banyoya kapandım. Omuzumu kapıya dayadım ve

kilidi mümkün olduğunca sessizce çeviriyorum, yerine oturana kadar nefesimi tutuyorum.

Titrek ellerimle lavaboya koşar, suyu açar, sonra dizlerimin üzerine çöküp dolabı açarım. Bıçağımlı tezgahın altına gizlenmiş koli bandı cebine soktuktan sonra ayağı kalkıp dolabı kapatırım, ama kapı kolu sallanır ve elimden kayar. Kapı gürültüyle kapanır.

Korkarak aynada gözlerimle karşılaşıyorum.

Korkmuş gözlerim, olgun yüz hatlarım ve koyulaştırılmış saçlarım olsa da, iki Fransız örgüsü saçım, fırfırlı geceliğim ve makyajsız yüzüm, beni annemin geride bıraktığı çocuğı çok benzetiyor.

Bu kasıtlı bir şey, ama yine de şaşırtıcı. Artık, her iki ebeveyninin gözetiminde sevilen ve güvende hisseden şımartılmış on iki yaşındaki kız değilim. Bunun yerine, babasının giderek artan deliliğinden kaçmak için çaresizce çabalayan, kırılmış yirmi iki yaşındaki bir kadınıml.

Tek çıkış yolu, New York'ta benim için ayarladığı evlilik.

"Benden bir şey mi saklıyorsun, Valentina?" diye soruyor babam diyor.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Dolabı açıyorum, kolumu içeri sokuyorum ve parmaklarımın dokunduğı ilk şeyi kapıyorum.

"Hayır baba, sadece eşyaları topluyorum," diyorum, olabildiğince masum bir ses tonuyla.

Elimde bir ambalaj hışırdar. Menstrual ped paketini aldığımı fark edince utanç ve korku zihnimi kaplar.

"Acıyor mu, bebeğim?"

Dilime ekşi bir tat yayılır. Beni göremese de içgüdüsel olarak başımı sallarım.

"Hayır, iyiyim. Tedbirli olmakta fayda var, ne olur ne olmaz diye birkaç tane yanıma alacağım."

"Çantanda acil durum ürünleri olduğunu sanıyordum. Onları kullanman mı gerekti?"

Bir bahane bulmaya çalışırken, endişeyle yumuşayan gözlerinde çarpık bir ilgi parıltısı gördüğümde paniğın eşiğine geliyorum.

"Hayır, alışveriş merkezinde kaza geçiren bir kıza verdim, o yüzden yenilerini almam lazım. Sanırım ilk adetini görmüştü, hazırlıklı değildi. Çok utanmıştı."

Dişlerimi sıkıp, gergin bir şekilde gevezelik ettiğim için kendime lanet ediyorum. Babamın sessizliği damarlarımı buzla dolduruyor.

"Kalabalık mıydı?" diye sordu.

"Tabii ki. Country kulübündeki bayanlarla alışverişe çıkmıştım. Merak etme baba, ben..." Yutkunup kendimi topladıktan sonra, çocukken kullandığım tiz, şeker gibi tatlı sesimle konuşmaya başladım. "Kız için lüks markaların en iyilerinden birinden güzel bir etek aldım ve o kadar mutlu oldu ki bana defalarca teşekkür etti ve tüm bayanlar senin ne kadar tatlı bir genç kadın yetiştirdiğini söyleyip durdular ve kocalarına senin ne kadar güvenilir biri olduğunu anlatmak için sabırsızlanıyorlardı ve..."

"Tamam, Valentina. Anlıyorum. Aferin bebeğim. İyi olduğundan emin misin? Adetlerin her zaman düzensiz olduğunu biliyorum, ama son birkaçın oldukça hafif geçti, yani şimdi sıra..."

Dişlerimi sıkıp elimdeki kadın ürünlerine bakarak, nefesimi düzenlerken birkaç saniye onun sesini duymazdan geldim.

Nefret içimi o kadar şiddetli bir şekilde sarar ki, tüm vücudum titrer. Tikinti tenimi kaplar. Umutsuzluk göğsümün derinliklerinde zonklar.

"Eminim baba. Yarım saatten az bir sürede hazır olurum," diye söz veriyorum.

Cevabındaki hayal kırıklığı midemi bulandırır.

Pedleri, giyinme odamın içindeki kancaya asılı çantaya tıktırdım, sonra saçlarımı çözdüm, terli geceliğimi çamaşır sepetine attım ve hızlıca duş almak için duşa girdim. On beş dakikadan az bir süre sonra, kot pantolon ve mütevazı bir üst giymiş olarak aynanın önünde duruyorum.

Saçımı hızlı ve kolay bir şekilde topluyorum, kahverengi saçlarımı başımın üstüne yığıp birkaç metal içermeyen saç tokasıyla sabitliyorum, sonra aynaya yaklaşp saç köklerimi kontrol ediyorum.

New York'a varır varmaz bir kutu daha saç boyası almam gerekecek.

Annem evi terk ettikten sonra babam içmeye başladığından beri, ona daha az benzemek için görünüşümü değiştirmeye çalıştım, ama narin yüz hatlarımı ve parlak mavi gözlerimi saklayamıyorum.

Babam anneme ilk görüşte aşık olmuştu. Onun onu nasıl baştan çıkardığını anlatırken gözlerindeki ışıltıyı hatırlıyorum — kelimenin tam anlamıyla ve onu futbol sahasından kaçırdığı anı anlatırken gözlerindeki ışıltıyı hatırlıyorum. Tamamen klişeleşmiş bir Kaliforniyalı kız olan, ponpon kız olan annem daha önce karanlık ve tehlikeli bir İtalyan gangsterle tanışmamıştı, ama babam onu lüks içinde yaşatacak paraya ve kalbini çalacak karizmaya sahipti. On dört yıl boyunca Amerikan rüyasını yaşadılar, on ikisi benim evrenlerinin merkezi olarak.

Sonra her şey parçalandı ve ben babamın en derin yarası oldum.

Birkaç çift giysiyi orta boy bir valize tıktırdım, babamın beni ne tür bir duruma sokarsa soksun giyecek bir şeyim olsun diye, ve daha küçük bir çantayı makyaj malzemeleri, mücevherler ve ayakkabılarla doldurdum. Şifonyerin yanında diz çökmüşken, gözüm alt çekmecenin köşesine sıkıştırılmış bir eşyaya takıldı ve durdum. Çocukluğumun en değerli oyuncak bebeğimin tek kalıntısı olan parlak sarı iplik yumağını kaldırıp avucumda tuttum ve ellerimi burnumun altına götürdüm.

Nefes aldığımda acı tatlı anılar içimi delip geçiyor. Annemin parfümü duman kokusunun altında kalıyor. Babam sırtını dönüp ateşe daha fazla şey atarken, en sevdiğim bebeğimin bu küçük parçasını şömineden zar zor kurtardım. Parmak uçlarımdaki yanıklar kabardı ve iz bıraktı, ama hazinemi kaybetmekten o kadar çok korkuyordum ki acıyı sessizce katlandım.

Hayatımda ilk kez, incindiğimde başka birine koşmadım.

Artık koşabileceğim kimse yoktu.

Alevlerin kokusu içinde zengin, erkeksi bir kolonya kokusu da gizleniyor. Babamın değil. Amcamın. Kalbim soğurken bile kirpiklerimde gözyaşları birikiyor.

Çocukken onunla o kadar çok zaman geçirdim ki, annem onu sadece kardeşi gibi görse de, benim için ikinci bir baba gibiydi. Belki de o çizgiyi aşıp birlikte kaçsalar, kalbimi birbiri ardına parçalamak yerine, hayat daha kolay olurdu.

Hayatımdaki tüm güveni yok eden adamı düşünmek istemediğimden, ipliği çekmeceye geri koyuyorum. Ailemi yok eden ve güvenimi parçalayan yılan.

Çekmeceyi kapatıp bavullarımı fermuarlıyorum, sonra ayağa kalkıp çoraplı ayaklarımla tenis ayakkabılarımı giyiyorum.

Sözümü tutarak, yarım saat geçmeden yatak odasından çıkmaya hazırım. Yatağımın başucundaki masadan telefonumu ve şarj aletimi alıp, babamın bana bıraktığı ışık izini takip ederek ışıkları kapatıyorum. Çantamı omzuma asıp, mücevher çantamı tekerlekli valizimin sapına bağlayıp, tekerleklerin yer karolarında tıklama sesleri çıkararak, babamla oturma odasında buluşuyorum. Kanepeden kalkarken gülümsüyor, ama bu ifade gözlerine yansımıyor.

"Yarın akşam Romeo Yovanni ile akşam yemeği yiyeceksin, bu yüzden otele yerleşmeden önce New York'ta yeni bir elbise almaya gitmeni bekliyorum. *Capisci?*" diye emrediyor.

İçimde acı ve kabullenme savaşıyor.

Bir zamanlar alışveriş yapmaktan zevk alırdım, ama şimdi seçim şansım olsaydı bir daha asla bir mağazaya adım atmazdım. Bir zamanlar ışıltılı mücevherlere ve şık elbiselere duyduğum hayranlık, babamın benim neşeli kişiliğimi küçük sosyete güç oyunlarında bir silah gibi kullanmasıyla yavaş ve acı verici bir şekilde öldü.

Romeo beni sevgisiz bir evlilikte sadece bir gösteriş eş olarak istese bile, en azından artık babamın kontrolü altında olmayacağım. Özgürlük üç aydan az bir süre sonra beni bekliyor. Babam için gelecekteki iş fırsatlarını keşfetmek amacıyla birkaç kez daha lüks markaların mağazalarını ziyaret edebilirim.

Bana arabaya kadar yol göstermemi işaret ediyor. Evden çıkıp, tertemiz araba yolunu geçerek kapalı otopark alanına doğru kaygısız adımlarla yürüyorum.

Gece olmasına rağmen, babam seyahatimizin çoğunu tabletinde veya dizüstü bilgisayarında geçiriyor, bu yüzden yüzümde küçük bir gülümseme ve gözlerimde bir ışıltı tutuyorum, ekranından her gözünü ayırdığında beni neşeli ve mutlu görmesini sağlıyorum.

Bu çok yorucu. Seyahat etmekten nefret ediyorum ama evde kalmak daha da kötü. Çocukluğumun geçtiği evde çok fazla anı var. Çok izole edici.

İnişten sonra, piste çıkıp farklı araçlara biniyoruz, babam bir sedanla kendisi sürüyor, ben ise siyah bir SUV'nin arka koltuğunda oturuyorum.

Direksiyonun başındaki adamın kafası traşlı ve iri cüssesiyle koltuğu dolduruyor. Yolcu koltuğundaki kadın da pek farklı değil.

Kadınsı hatları ve uzun saçları olabilir, ama takım elbisesi şişkin kaslarını zorlukla sığdırıyor.

Derin bir nefes alıp tırnaklarımla kafa derimi kaşıyorum, dağınık topuzumun içine birkaç serseri saç telini sokuyorum ve en etkileyici gülümsememi takınıyorum. Kendimi tanıttıktan sonra isimlerini ezberliyor ve zaman ayırdıkları ve uzmanlıkları için teşekkür ediyorum.

Babam beni korumaları için onları tutmuş olabilir, ama benden nefret ederlerse parası bir anlam ifade etmez, bu yüzden elimden geldiğince çekici davranmaya çalışıyorum.

İşe yarıyor. Her zaman işe yarıyor. Birkaç dakika içinde adam açılıyor ve bana karısı ve çocuklarından bahsediyor. Kadın daha uzun sürüyor, çünkü ilgi alanları çoğunlukla spor yapmak ve farklı dövüş stilleri öğrenmek, ama aramızda olabildiğince çok ortak nokta buluyorum ve onu etkisiz hale getirmek için onun adanmışlığını yeterince övüyorum.

Lüks butiklerin bulunduğu caddeye vardığımızda, gülümsemekten yanaklarım ağrıyor ve seyahatten tüm vücudum zonkluyor, ama yeni kurduğum bağlantılar ruhumdaki endişenin bir kısmını hafifletiyor.

Hangi mağazaya girersem gireyim, korumalarım beni dikkatli gözlerle takip ediyor. Onların korumasına rağmen uyanık kalıyorum.

Birçok kişi babamın servetini ve gücünü kıskanıyor ve ben onun en büyük zayıflığı gibi görüldüğüm için, sırtımda her zaman parlak kırmızı bir hedef tahtası taşıyorum.

Birkaç saat süren sıradan alışverişin ardından, kaldırımda SUV'nin açık arka kapısına doğru büyük adımlarla yürüdüm.

Batan güneş yakındaki bir binaya yansıyor ve bir anlığına gözlerimi kamaştırıyor. Kafamı çevirip, yeni aldığım eşyalarla dolu çantalarımı görevliye veriyorum. O bagaja doğru ilerlerken, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Kalabalık mağaza vitrinlerini tararken, kalabalığın içinde tanıdık bir omuz görür görmez sendeliyorum, ama kim olduğunu anlayamadan adam bir otobüsün arkasında kayboluyor.

Korkudan alnımda ter damlaları birikiyor.

Huzursuz ve kararsız bir şekilde SUV'ye biniyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Aklımı kaçırıyor olmalıyım. New York sokaklarında babamın eski en iyi arkadaşı ve danışmanı Mario Luciano'yu görmüş olamam.

O öldü. Babam, tüm ailemi ihanet ettikten sonra onu bulup öldürdü.

Kalbim bana oyun oynuyor olmalı. Uzun zaman önce gömdüğüm duyguları, oyuncak bebeğimin yanmış saçlarını koklayarak uyandırmamalıydım.

Kan bağı dışında her bakımdan amcamdı. Ailem ona güveniyordu. Ben de ona güveniyordum.

Benim için her zaman olağanüstü biriydi. Her zaman fırtınada sükunet kaynağıydı.

Heyecan, korku veya acı içindeyken ilk koştuğum kişi hep oydu.

Onun açgözlülüğü her şeyi mahvetti.

Onun yüzünden, bir daha asla başka bir insana güvenmeyeceğim.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve emniyet kemerimi takarak yüzümdeki ifadeyi gizliyorum. Yüzüme yapıştırdığım gülümsemeyle ve yorgunluğumu gizleyerek başımı kaldırıyorum ve dikiz aynasından şoförün bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Omurgamdan bir ürperti geçer, ama o bana bir gülümseme atar, dikkatini ön cama çevirir ve trafiğe çıkar.

Olmayan şeyleri gördüğüm için kendimi azarlıyorum.

Babamın beni korumak için saçma sapan paralar ödediği korumalar bana zarar vermek için peşimde değiller.

Ve bir zamanlar hayalini kurduğum, babamı ihanet eden ve mutluluğumu paramparça eden adam, New York sokaklarında beni takip etmiyor.

İlk aşkım ve acı düşmanım Mario Luciano mezarından dönüp, her zaman söylediği gibi beni izlemiyor.

BÖLÜM 2

Mario Luciano

VALENTINA DENARO, tatlı gülümsemesi ve cilveli bakışlarıyla, entrikacı, arkadan bıçaklayan babası kadar yalancıdır. Kraliçe zarafetiyle ve tanrıça kıvrımlarıyla SUV'nin arkasına binerken, ben binanın köşesine yaslanıp sikimin yumuşaması için kendimi zorluyorum.

İyi büyümüş. İçimde utanç yükseliyor, ama onu bastırıyorum. Bir parçam, ona şehvet duymak için kendimi azarlamak istiyor, ama o artık benim kendi kızım gibi sevdiğim sevimli, neşeli küçük kız değil.

Artık küçük bir ördek yavrusu gibi peşimden dolaşan ve sevgiyle "*paperotta*" diye seslendiğim yeğenim değil.

O farklı bir hayattı. Ben daha iyi bir adamdım. O masumdu. Hayat aile ve umutla doluydu.

Hepsi yalandı.

Pietro Denaro beni sırtımdan bıçakladığı anda - hem gerçek hem de mecazi anlamda - ve beni ölüme terk ettiği anda, her şey değişti.

Onu ve onun için değerli olan her şeyi yok edeceğim, onun kötü davranışlarıyla etkilediği kızı da dahil. Onun yalanları aramıza bir uçurum açtı. Her şeyi kaybetmemin sebebi o.

O acı çekmeyi hak ediyor. Ona yapacağım her şeyi hak etti.

Arabayla geçerken yolcu koltuğunda oturan kaslı kadının gözlerine bakıyorum. O gözlerini kaçırıyor ve omzunun üzerinden avıma sesleniyor.

Sırtarak cep telefonumu havaya fırlatıp yakaladıktan sonra arabama doğru büyük adımlarla yürüdüm.

Önümüzdeki birkaç gün kesinlikle çok eğlenceli geçecek.

Valentina Denaro artık benim bölgemde. San Francisco'ya asla geri dönemeyecek.

Romeo Yovanni ile evliliği asla gerçekleşmeyecek.

O benim. Onu incitmek benim hakkım. Onu cezalandırmak benim hakkım. Onu yok etmek benim hakkım. Her saniyesinden zevk alacağım.

Bugün sürmeye karar verdiğim eski arabamın direksiyonuna geçip, telefonumdaki konum uygulamasını kontrol ettikten sonra, Denaro'ların New York'a geldiklerinde her zaman kaldıkları otele doğru yola çıkıyorum.

Bu kendini beğenmiş pisliğin kafasını kışından çıkarıp güvenlik nedeniyle mekanı değiştireceğini düşünürsünüz, ama o, nerede olduğunu gizlemeye gerek olmadığını düşünüyor. Bu sinsi pislik, para saçmanın onu güçlü yaptığını sanıyor.

Geriye dönüp bakınca, Pietro Denaro benim bağlılığımı hak eden bir adam değildi. Ona hayatımı adamaalı değildim.

Kızı ona yalan söylediği için o hayatı aldı ve San Francisco'nun varoşlarındaki bir arka sokakta döktü.

Ona hiç dokunmadım. Çok gençti. Çok değerliydi. Çok masumdu.

Artık değil. Beni durduracak hiçbir şey yok. Tarihin en destansı intikam hikayesini sahnelemekten zevk alacağım. Pietro'yu mahvetmekten beni hiçbir şey alıkoyamaz, Denaro prensesini hayatının sonuna kadar sikerek ona şimdiye kadarki en büyük zihin sikmeyi yaşatacağım.

Denaro ailesini yok etmek için on yıl bekledim. Üç ay daha hiçbir şey değil.

O zamana kadar onunla oynamaktan zevk alacağım.

Yöneticiye satın aldığım çalışan kartını taradıktan sonra, otelin otoparkına girip yükleme alanına en yakın yere park ediyorum. Beton bloklardan yapılmış koridorlarda güvenlik odasına doğru yavaşça yürüyor ve ekranlardan Valentina'nın oteldeki cazibesini izliyorum.

Saçları hatırladığımdan çok daha koyu olsa da, hala canlı ve güzel. Ve bunun farkında. Gittiği her yerde kadınsı cazibesini sergiliyor, muhteşem gülümsemesiyle bellboyları kendine hayran bırakıyor, sahte dostluğuyla resepsiyondaki kadınları etkisiz hale getiriyor ve ağız sulandıran kıvrımlarıyla gördüğü her erkeği parmağında oynatıyor.

Sikim pantolonumun içinde zonkluyor.

Telefonumu kontrol ediyorum ve oteldeki muhbirim onun geldiğini bildiren mesaj attığında sırtıyıyorum. Tam istediğim gibi, babasının yanındaki süitte.

Avlarımın ikisi de akşam planlarına hazırlanmak için önümüzdeki birkaç saat boyunca odalarına çekildiklerinden, birkaç dakika telefonumla uğraştıktan sonra otoparka geri dönüyorum.

Siyah bir SUV, yükleme rampasından birkaç metre uzakta duruyor. Asansörden çıktığım anda, yolcu kapısı açılıyor ve

kaslı kadın bana doğru geliyor. Agresif adımları, bakışlarındaki zorlukla dizginlenen öfkeyle uyumlu.

"Haklısın patron. O tam bir baş belası. Güzel yüzünün arkasında sadece gülümsemeler ve yalanlar var," diyor alaycı bir şekilde.

Uzatılan avucundaki küçük hediye kutusunu alıyorum, kapağını açıyorum ve içindekileri küçümseyerek bakıyorum.

Denaro'ların hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum, babası mı kızı mı? Baba hayatlarla oynuyor. Kız ise kalplerle.

Gösterişli ama sahte samimiyetle dolu, süslü saç bağları iki hediye kartına kişisel bir not ekliyor — her biri, alıcının hobilerine göre özenle seçilmiş lüks bir mağazaya ait, korkunç miktarda para içeren — Valentina'nın stratejisini ortaya koyuyor.

Duygularını manipüle ederek onların sadakatini çalmak istiyor.

Hediyeyi Donna'ya geri veriyorum.

"Her kuruşunu harcayın. Ben her şeyi karşılayacağım..."

"Beni aşağılamayın patron. Ben bu işi para için yapmıyorum ve sizin sayenizde artık para sorunum da yok," diye homurdanır Donna. "Eric ve ben size hayatımızı borçluyuz. Şımarık prensesi izlemek bizim için sorun değil. İşin yapılması için ne gerekiyorsa yaparız."

Başımı sallarım.

"Beni haberdar et," derim ve dönüp arabamın kapısını açarım. "Tabii ki," der Donna ve SUV'ye doğru geri çekilir.

Arkamıza bakmadan ayrılıyor. Arkama bakmam için hiçbir neden yok. Artık benim için tek bir yol var: Denaro ailesini yerle bir etmek ve küllerini kirletmek.

On yıldır ruhumda biriken öfkeyle, Valentina'nın evleneceğini düşündüğü adamla lüks bir akşam yemeğinin tadını çıkarmasını izliyorum. Gözlerini kırıştırıp hedefiyle flört ederken, onun planlarını mahvetme düşüncesi sabırsızlıkla tadını çıkarmak istediğim bir zevk olarak beklentimi artırıyor.

Elbisesi, mütevazı olmasına rağmen vücut hatlarını ortaya çıkarıyor, ama masum davranışları beni kandıramıyor.

O, arkasında kan ve günah izleri bırakarak yalan söylemekten başka bir şey yapmıyor.

Nişanlısı Romeo Luciano'nun, Valentina kadın garsona teşekkür etmek için döndüğünde onu takdirle süzdüğünü fark ettiğimde, kıskançlık ve öfkeyle kanım kaynıyor. Bıçağımın sapını yumruğumla sıkıca kavriyorum ama kınından çıkarmıyorum.

Romeo korkunç bir adam değil. Denaro'nun tuzağına düşmesine engel olamaz. Aslında, hem işleri hem de kişisel ilişkileri mafya adamlarının çoğunun yaptıklarından daha dürüst ve samimi görünüyor.

Onu düşmanım yapmak istemiyorum, ama intikam bedava değil ve hedeflerime ulaşmak için her türlü bedeli seve seve öderim.

Valentina izin isteyip tuvalete doğru kayarken, ben ondan önce kadınlar tuvaletine girip ilk köşeye saklanıyorum, kimliğimi gizleyip işgal edildiğini gösteren işareti çevirirken, bakabilmek için perdeyi yeterince kapatıyorum. O kapıyı arkasında kapatıp etrafı tarıyor. Odada kimse olmadığını gördüğünde, çöküp ensesini ovuşturuyor.

Acı, bebek gibi yüz hatlarını buruşturur. İç çeker ve kendini aynaya doğru sürükler.

Endişe içimi kaplar, ama onu bastırırım. Yıllarca sağlığını geri kazanmak için mücadele ettikten ve on yıl boyunca nefret ettikten sonra, bir zamanlar çok sevdiğim çocuğumu görmek istemiyorum. Valentina artık yalanlarının sonuçlarını göğüsleyecek yaşta. Artık babasının arkasına saklanamaz.

Tuvalet sifonu çekilir. Omurgasını düzeltir ve yüzündeki ifadeyi nezaket maskesi haline getirir. Yabancıya nazıkçe selam verdikten ve aynadaki görüntüsünü kontrol ettikten sonra, birkaç dakikalığına tuvalet kabinine girer.

Başkalarını ne kadar kolay aldattığına dair dilimde acı bir tat bırakıyor. Dışarı çıkıp onu köşeye sıkıştırmayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Onunla herkesin içinde oynamak daha eğlenceli olacak.

Gecenin geri kalanı olaysız geçer, ama onun her baştan çıkarıcı hareketini birer günah olarak kaydederim ve giderek artan bir coşkuyla intikamımı planlarım.

Onu otele kadar takip etmek yerine, birkaç ay önce satın aldığım şehir evine gidip, temizlik görevlilerine Pietro'nun ve onun odalarına gizlemelerini istediğim kameraların video görüntülerini izlerim.

Mikrodalgaya bir dondurulmuş yemek atıyorum, bir elektrolit içeceği açıyorum ve ikisini de ofisime götürüp avımı incelemeye başlıyorum.

Valentina yatma vaktinin sıradan işlerini yaparken, omuzlarının düşüklüğünü ve banyoya girerkenki beceriksizliğini fark ediyorum. Kameranın açısı yüzünden dişlerimi gıcırdatıyorum, ama bu gerilim beni heyecanla dolduruyor.

Sürprizi bozmak istemiyorum. Zamanı geldiğinde vücudunun her santimini ele geçirmekten zevk alacağım.

O yatak odasına geri girdiğinde şok yaşıyorum. İnanamayıp penisim yumuşuyor. Saçları iki örgü halinde ve boynundan ayak bileklerine kadar onu kaplayan fırfırlı bir canavar gibi, sınır yerleşim döneminden bir çocuk gibi görünüyor.

Bu onun sapkın bir fetişi mi? Bir baba figürü tarafından bebek gibi davranılmak mı istiyor? Kıyafeti, kadınsı kıvrımlarını tamamen çocuklaştırıyor.

Alaycı bir şekilde gülümser ve ayağa kalkarım. Boğazımın arkası safra ile dolar.

Benimle aradığı şeyi bulamayacak. Onu çıplak bırakıp, tüm kadınsı ihtişamıyla altımda kıvrılırken, onu içten dışa mahvedeceğim.

Boş şişeleri çöpe atıp buzdolabından bir şişe su alıp koltuğuma geri dönüyorum.

Yüzünün ifadesi değişir. Kapıyı açar ve babası odaya girer girmez neşeli, oynak bir yaratığa dönüşür. Midem bulanır. Bir zamanlar en iyi arkadaşım olduğunu düşündüğüm adama yalakalık yaparken monitöre daha da yaklaşıyorum.

Onun ağzından çıkan tek bir yalanla, o beni sırtımdan bıçakladı ve ölüme terk etti.

Onların etkileşiminde beni rahatsız eden bir şey var. Kapıyı arkasından kapattığı anda, solmuş bir çiçek gibi sarkar ve sanki katranın içinde ilerliyormuş gibi yatağa sürünür.

Yatağa düşüp yanına döndüğünde, kalbim garip bir şekilde sıkışır. Toparlanıp yumruğunu örgülerinden birine doladığında, kaybolmuş küçük bir oyuncak bebek gibi görünür.

Yatağının başucundaki lamba yüzünü aydınlatırken kendi kendine fısıldarken, sesin olmamasına lanet ediyorum.

Birkaç dakika içinde uykuya dalıyor.

Hareket algılayıcıları kurup ekranları açık bırakarak karanlıkta yatak odasına gidiyorum.

Birkaç hafta içinde Valentina benim yatağında olacak, ama şimdilik, tuzağıma düştüğünü bilerek kendimi sakinleştiriyorum.

Ertesi sabah, spor kıyafetlerini giyer ve babasıyla kısa bir konuşma yapar, ardından Central Park'a götürülmesini ister. Birkaç sokak ötede paralel park ederim ve o SUV'den inerken ağaçların arasında gizlenirim. Donna ve Eric'e teşekkürler yağdırır ve onlara kendisine alan tanımlarını söyler. Birkaç kelime karşılıklı konuşulduktan sonra, Donna Eric'e arabada kalması için başını sallar ve Valentina'nın bir düzine adım arkasında onu takip eder.

Sırtımdaki yaralar yanarken, çömelip ayakkabımı bağliyormuş gibi yapıyorum ve avım koşarak geçerken çöp tenekesinin etrafında toplanan bir grup insanın arkasına saklanıyorum.

At kuyruğu saçları ve uzun bacaklarını ortaya çıkaran şortuyla, o gerçek hayattaki bir rüya gibidir ve adımlarını uzatıp terlemeye başladığında, cildindeki parlaklığı yalamak isterim.

Parktaki diğer tüm erkekler de öyle. Gözleri ona takılı kalıyor. Bir aptal, omzunun üzerinden ona bakarken neredeyse kaldırıma yüzüstü düşüyor.

Onu suçlamıyorum. Kıcı mükemmel. Ama o benim.

Onu ayağından çelip, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Yerden kalkıyor, bir kez daha bakıyor, sonra bana meydan okumak yerine koşmaya devam etmeyi seçiyor. Kaşlarımı kaldırıp çimleri keserek, yol boyunca koşan avımın manzarasının tadını çıkarıyorum. Saatini zamanlayıcı olarak kullanarak, sprint ve jogging arasında geçiş yaparak hızını ayarlıyor.

Dönüp giriş noktasına geri döndüğünde, mutlu bir gülümseme takınmadan ve Donna'ya el sallamadan önce, onun tedirgin ifadesini görüyorum. Yüzü bodyguardının görüş alanından çıkar çıkmaz, neşeli tavrını bırakıp alnındaki teri siliyor.

Kişiliklerini bu kadar kolay değiştirebilmesi akıllara durgunluk veriyor.

Yürüyüş hızına düşüp su şişesini açtığında, ağaçların arasından manevra yapıp onun önüne çıkıyorum. Su içip, şişeyi kapatıp, saatine bakarken, birbirimizi geçene kadar yarım saniye öncesine kadar başını kaldırmıyor. Yakından bakınca, parlak mavi irisleri güneş ışığında parlıyor ve yanaklarındaki kızarıklık çillerini koyulaştırıyor. Alarm genişliyor

gözleri. Kolumla omzuna dokunuyorum, boy farkımız nedeniyle başının üst kısmı benim omzuma yakın oluyor.

Göz teması kurmayı bırakıp, arkamdaki kişiye çarptığı sırada oradan uzaklaşıyorum

Çılgılığı ve özürleri beni neşeyle doldurur, ama omzumun üzerinden bakıp omzuma bakıp kime çarptığını fark ettiğimde sırtışıım kaybolur.

New York'un en güçlü mafya ailesinin ilk kızı olan Camilla Vivaldi, şok olmuş bir ifadeyle benim gelecekteki oyuncağıma bakıyor.

Kalabalığın içinde kayboluyorum, Valentina'nın bu durumu kolaylıkla idare edeceğinden eminim, çünkü başkalarını kandırmak onun için çocuk oyuncağı.

Birkaç dakika sonra, SUV'ye giden son köşeyi dönmeden önce durur, elini bir bankın arkasına dayar, ağırlığını koluna verir ve sanki dünyanın tüm ağırlığı üzerindeymiş gibi başını eğirir. Birkaç saniye boyunca sadece nefes alır.

Yüzü yere dönük ve gözleri kâkülleriyle örtülü olduğu için ifadesini okuyamıyorum.

Pahalı spor kıyafetleri giymiş bir adam ona çarpar ve en az onun iki katı ağırlığında olduğu için, bu hareket onu havaya uçurur. Kalçasını bankın kenarına çarparak tıslar.

Adet herif belinden tutup onu kendine doğru çeker. Vücudumdaki her kas gerilir ve öne atılma dürtüsüyle mücadele ederim.

Valentina şaşırtıcı bir vahşilikle dirseğini geriye doğru savurur, adamın solar pleksusuna vurur ve ayağına basar. Adam öne doğru eğilir ve göğsünü tutar. Valentina hızla uzaklaşır, Donna'nın yanına giderken arkasına bakmaz bile.

Omuzlarının sert duruşu ve çenesinin kibirli eğimi, adama hak ettiğini verdiğine inandığını gösteriyor, ama ruhumda kaynayan öfke bunun yeterli olmadığını söylüyor.

Avım, sadık kuklalarımınla birlikte araca girene kadar beklerim, sonra onu taciz etmeye cüret eden pislği takip ederim. Adam birkaç dakika parkta dolaşarak kolay hedefler arar, ancak sabahın geç saatlerinde gelen bayanlar onun gibi pisliklerden kaçınmakta ustadırlar ve adam kısa sürede sıkılır.

Masum küçük Cali kızım, New York'un sapıklarından kendini savunmak zorunda kalmamıştı. Onun kendisine yaklaşmasına asla izin vermemeliydi. Bu pisliğin gününü tamamlayamayacak olması onun suçu.

Onu en yakın sokak köşesine kadar takip ediyorum ve kucagında bir bebek olan bir kadına ıslık çalınca kaşlarımı çatıyorum. Üç adım sonra, yakasından tutup onu en yakın sokağa çekiyorum.

Karşı koydu, ama ağzını elimle kapattım ve bıçağımla göğsünün ortasına, Valentina'nın birkaç dakika önce dirsek attığı yere sapladım. Vahşi bir hareketle iç organlarını çöp dolu betona döktüm.

Bu yetmez. Bıçağın eti kesip, organları delip, kemikleri sıyırmasının korkunç acısını ilk elden bildiğim için göğsüne birkaç kez bıçak saplarım. Bu acımasız hatırlatma beni sakinleştirir ve odaklanmamı keskinleştirir.

Adamın üstünden kalkıp onu yerde tek başına son nefesini vermeye bırakıyorum.

Hiçbir suçluluk duymadan uzaklaşıyorum ve arkama bakmıyorum.

Dünyayı bir pislikten kurtarmak ne kadar iyi hissettirse de, birkaç heceyle hayatımı mahveden küçük yalancıyı hapse atmak kat kat daha iyi hissettirecek.

Valentina Denaro'yu mahvedeceğim. Babası umutsuzluğa boğulurken onu benim yapacağım.

Ve her saniyesinden zevk alacağım.

BÖLÜM 3

Valentina Denaro

YORGUNLUK BENİ YERE ÇEKİYOR, ama başımı sallayıp sabit bisikletin gidonunu daha sıkı tutuyorum. Neredeyse iki ay önce New York'a geldiğimizden beri hiç azalmayan, gözlerin beni izlediği hissi dikkatimi odanın köşesindeki güvenlik kameralarına çekiyor, ama dikkatimi aynalı duvara çevirip yansıyama yüzümü buruşturuyorum.

Berbat görünüyorum. Berbat hissediyorum.

Big Apple'a vardığımız gün Central Park'ı ziyaret ettiğimden beri bir gece bile rahat uyuyamadım.

Bir parçam Mario Luciano'yu gördüğüme inanmak istemiyor. Karşılaştığım adam, amcamla ilgili anılarımdan çok daha yıpranmış görünüyordu ve kehribar rengi gözlerindeki nefret, başka bir dünyaya ait bir yoğunlukla parılıyordu, bu yüzden kafamın karıştığı için kendimi suçlamıyorum.

Bunu babama söylemeye çok korkuyorum. O iş toplantılarıyla meşgul ve ne zaman onunla konuşmaya çalışsam, Romeo Yovanni ile evliliğimin ne kadar önemli olduğunu tekrar edip beni başından savıyor, bu yüzden tüm dikkatimi düğün hazırlıklarına veriyorum.

Ama ne zaman durup dursam, Mario'nun parkta öfkeli gözleriyle karşılaştığım an zihnimde tekrar tekrar canlanıyor.

Bu yüzden gece geç saatlerde spor salonuna kaçtım.

Pedalları daha hızlı çeviriyorum, son bir çaba ile yeterli adrenalin elde edip, yatağa düşüp bayılmadan önce odama güvenle dönebileceğimi umuyorum, ama bunun yerine, ayaklarım kayışlardan çıktığında, topuklarım kurşun gibi yere düşüyor ve kollarım lastik gibi oluyor. Bir süre ağır nefes aldıktan sonra, ensemeye sardığım havluyla yüzümdeki teri siliyorum ve bacağımı bisikletin üzerinden geçiriyorum. Kaslarım ağırlığımı taşımakta zorlanırken sendeledim.

Yorgunum. Çok yorgunum. Düğün planlaması, alışveriş ve şehrin süper zengin sosyetesine için sayısız kulüp ve etkinliğe katılmak arasında, yalnız kalacak zamanım olmadı.

Bu iyi bir şey, çünkü yalnız kaldığım her an paranoya beni ele geçiriyor. Parkta amcamla karşılaştığımdan beri her saniye birinin beni izlediğine yemin edebilirim.

Ciğerlerim yanarken ve başım dönüyordu, makinelerin arasından geçerek güvenlik kamerasına bir göz attım.

Tabii ki izlendiğimi hissediyorum; CCTV kameralarının olduğu halka açık bir yerdeyim.

Peki neden otel odamın kapısını kapattığımda bu his devam ediyor? Kilidi çevirip kapalı kapıya yaslanıyorum, kafamı tahtaya vuruyorum.

Kirpiklerimi yarı yarıya kaldırarak, umutsuzluk dalgasıyla mücadele ederken tavanı inceliyorum. Dikkatim yatağımın üzerindeki havalandırma deliğine takılıyor.

Acil bir his beni kaplar. Yatağa tırmanıp havalandırma kapağını çekip kamera olup olmadığını kontrol etmek istiyorum, ama deli gibi davranırsam ve personel dedikodu yaparsa, babam bunu duyacaktır. Aşağıda özlediğim adrenalin vücudumu kaplar ve kulaklarımda uğuldar.

Belki Mario'dan bahsetmeden babama kendimi güvende hissetmediğimi söylersem, beni dinler ve odamı kendisi araştırır. Riskli bir iş, ama bir hikaye uydurup polisin beni takip ettiğini düşündürürsem, harekete geçebilir ve beni deli gibi göstermez. Öldüğü yerden neredeyse üç bin mil uzakta bir adamın hayata dönüp beni takip ettiği gibi çılgın suçlamalar bana bile saçma geliyor, ama onu kendi gözlerimle gördüm.

Kendimi banyoya kapatıyorum, ekstra gürültü için vantilatörü açıyorum ve tavandaki havalandırma deliğine bakıyorum. Deli gibi görünsem de umurumda değil diye karar verip, bir el havlusu alıyorum, tezgahın üzerine tırmanıyorum ve havalandırma deliğinin çıtalarına sıkıca oturana kadar havlunun uçlarını deliğin içine sokuyorum. Yeteneklerimi abartıp tezgahın atlayınca neredeyse kıcıma düşüyordum, ama omzumu duvara dayayıp makyaj masasının ışıklarını açıyorum.

Küvetin giderini tıkadım ve su sıcaklığını ayarladıktan sonra hijyen çantamı tezgahın ortasına çekip içindekileri karıştırmaya başladım.

Bir kadın pedi yığından kayıp saç boyası kutusunun üzerine düştüğünde duraksıyorum.

İki ay önce New York'a geldiğimizden beri, iki kez çok hafif adet gördüm. Bunlar, rahim zarımın gerçek anlamda dökülmesinden çok lekelenmeye benziyordu.

Okuldaki diğer kızların benim gibi acı çekmediğini fark ettiğimde araştırmaya başladım, ama bu çok zorlu bir süreç oldu.

Utanç ve mahcubiyet içimi kemiriyor. Kendi vücudum bana ihanet ediyor. Bundan nefret ediyorum.

Muhtemelen kanamanın başlayacağı en uygunsuz anı seçecektir, mesela yarın, yılın en büyük düğünü sırasında.

Benim düğünüm değil. İki ay önce Central Park'ta karşılaştığım kadın, Camilla Vivaldi, Rusya'nın en güçlü Bratva ailesinin suikastçısı Dimitri Volkov ile evleniyor.

Saç boyasını alıp zihnimi boşaltıyorum, alıştığım hareketlerle boyayı hazırlıyorum, cildimin lekelenmemesi için alnıma ve kulaklarıma bebek yağı sürüyorum, sonra ürünü saç derime sürüp kafamı plastikle sarıyorum, ardından kıyafetlerimi çıkarıp banyoya giriyorum. Birkaç dakika sıcak suda beklettikten sonra gideri açıp kalkıyorum ve duşu açıyorum.

İyice ovduktan sonra banyodan çıkıyorum, havluyla kuruluyorum, cildime losyon sürüyorum, çirkin geceliğimi giyiyorum, saçımı örüyorum, havluyu havalandırma deliğinden çekip banyo kapısını açıyorum.

İzlendiğimi hissetmek yeniden ortaya çıkınca, vücudumda kurtçuklar dolaşır gibi hissediyorum. Tüm ışıkları kapatıp perdeleri açmadan önce kapımın kilidini kontrol ediyorum.

En azından gece gökyüzüne karşı parıldayan şehir manzarası sayesinde, kendimi bir botun altında sıkışmış bir böcek ya da mikroskop altında sıkışmış bir bilim deneyi gibi hissetmiyorum.

Yataktan birkaç yastık ve battaniye alıp pencereye en yakın kanepeye kıvrılıyorum. Kirpiklerim manzarayı örtmeye başladığında, derin bir nefes alıp gün boyunca anneme söylemek istediğim her şeyi fısıldıyorum.

Bu alışkanlığı ne zaman edindiğimi bilmiyorum, ama kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyor ve kabuslarımı uzak tutuyor. Beni terk ettiğini bilsem de annemi özlüyorum. Beni dünyadaki herkesten çok seviyordu. Onun sayesinde çocukluğum mükemmeldi. Herkes beni çok severdi.

Sonra Mario babamı aldattı, babam kendine olan inancını kaybetti ve annem bizi terk etti.

Düşüncelerimi yüksek sesle söylemeye başladığımda dua etmeyi denedim, ama yüce bir tanrının benim gibi önemsiz birine zamanını harcayacağı düşüncesi bana hep aptalca geldi, bu yüzden doğal olarak o boşluğu en çok özlediğim kişiyle doldurdum.

Babam sürekli amcamı lanetlediği için, babamın sevgisini kaybetmekten korktuğum için amcamın adını söylemeye, hatta düşünmeye bile korkuyordum. O benim tek ailemdi, ama babamın acımasızlığı onu, orada olmasına rağmen herkesten daha uzak hissettiriyordu. Bu yüzden yalnızlığımı gidermek için düşüncelerimi anneme söyledim.

O beni her zaman destekledi. Her zaman sevdi.

Cümlenin ortasında uykuya dalıyorum ve gece boyunca birkaç kez kısmen uyanıyorum, ancak birkaç saat iyi bir uyku çekebiliyorum ve uyanınca kendimi tamamen dinç hissetmesem de, kemiklerim ağrıyarak çökmek üzereyken hissettiğim yorgunluktan daha iyi hissediyorum.

Babam birkaç günlük geziler için San Francisco'ya geri döndü, ama beni geri götürmeyi hiç teklif etmedi. Daha önce hiç bu kadar uzun süre evden uzak kalmamıştım.

Sanırım bu, Romeo'nun gelini olarak buraya yerleşmeme yardımcı olmak için, ama nişanlımı pek görmedim. Günler geçtikçe tüm bu durum beni daha da tedirgin ediyor.

Kaçışım çok yakın. Bir ay sonra Romeo ile evleneceğim. O kadar dayanabilirim.

Babamı selamladıktan ve kahvaltı yaptıktan sonra, bana günün görevlerini verir ve beni harekete geçirir. Spor salonunda egzersiz yapar, bahsettiği mağazaları ziyaret eder ve harika bir eş olacak düşünceli, şefkatli bir kız olduğu için bana hayran olan birkaç yaşlı bayanla yemek pişirme dersine katılırım. Tüm bu etkileşim beni ham ve kullanılmış hissettirir, ama otele dönüp Camillas'ın düğününe hazırlanmak için sıkıcı sürece başlarım.

Babam yarım saat erken kapımı çalar. Sinirli bir enerji beni sarar ve avuçlarım terler. Endişe ve korku içimi kemirir, ama gülümserim ve babamın koluna tutunurum. O, büyük etkinliklerde her zaman beklediği mükemmel eş rolünü oynayarak bizi valeyeye götürür.

"Romeo'yu bul ve tören sırasında onunla otur. Ben meşgul olacağım ve seninle oturamayacağım. *Anladın mı?*"

Bunu bekliyordum, ama yine de hayal kırıklığına uğradım. İstenmemek acı veriyor.

Mekana vardığımızda, bir görevli kapımı açar ve bana elini uzatır.

Geniş omuzlar onun arkasında görünür ve kaybolur. Kalbim sevinçle çarpar, sonra korku damarlarımı dondurur. Dururum, zihnimin bana oyun oynadığından eminim.

Az önce Mario Luciano'nun binanın yanından geçip gittiğini görmedim. Hayatta olsa bile, böylesine önemli bir etkinlikte asla yüzünü göstermezdi. Babam, herkesin onun aldatmacasını bilmesini sağladı. Onu nefret eden çok fazla insan var.

Ben de ondan nefret ediyorum.

Bu hatırlatma beni üzüntüyle doldurmamalı, ama dolduruyor.

Ciğerlerimi doldurup, şaşkın görevliye özür dilercesine gülümsedikten sonra elini tutuyorum. Arabadan kalkıp adamın beni merdivenlerin altına götürmesine izin verirken, derim şükürler olsun ki uyuşuyor. Babam bana kolunu uzatana kadar bekledikten sonra, onun adımlarına uyum sağlayarak merdivenleri çıkıp süslü kapılardan geçiyorum.

Öğleden sonra yüzlerce yüzün arasında geçer. Milyonlarca kokunun bulutladığı ve binlerce sesin arasında kaybolduğum düğün öncesi partide, kendimi tamamen yabancı hissetmeme rağmen, sanki oraya aitmişim gibi dolaşırım, ama babamın dikkatli bakışları beni prenses rolümde tutar.

Sonunda Romeo ile karşılaştığımızda, içim de dışım kadar uyuşmuş durumda. Elini dirseğime koyduğunda, buz okyanusunda tek sıcaklık noktası oluyor, ama bu his beni yere indiriyor olsa da, çok zayıf ve hiç de rahatlatıcı değil.

Zihnim, onun nazik dokunuşunu amcamın geçici dokunuşunun ardındaki şaşırtıcı güçle karşılaştırıyor.

Ayak parmaklarımdan bir sıcaklık dalgası yükseliyor. İçim sıkışıyor.

Onunla sadece yarım saniye göz göze gelmiş olabilirim, ama gözlerindeki ham duygu, yalnız kalbimin derinliklerine ulaştı ve uzun zaman önce kaybolduğunu sandığım parçalarımı canlandırdı.

Sıcaklık külotumu ıslatıyor.

Kahretsin. Biliyordum. Vücudum kanamaya başlamak için en kötü anı seçti. Romeo, önündeki sıraya geçmem için işaret ediyor. Annesi omzunun üzerinden bana bakıyor ve kocası ikisini de oturturken yanındaki sıraya anlamlı bir bakış atıyor.

"Üzgünüm, ama tuvalete gitmem gerekiyor." Romeo beni koridora götürmek için dönüyor. "Hayır, bekle, kendim gidebilirim. Ailenin yanında otur. Hemen dönerim," diye ısrar ediyorum.

Kolumu onun elinden kurtarıp arkama bakmadan uzaklaşıyorum, utançtan yanaklarımın kızardığını ve makyajımın altında kızarıklığının görüldüğünü düşünerek.

Şık tuvalette, kadınlara özel ürünlerin bulunduğu hasır sepetler vardır. İhtiyacım olduğunu düşündüğüm şeyi alıp bir kabine girerim, ama eteğimi belime toplayıp külotumu indirince kumaşta kan izi görmem. Kafam karışır ve hareketsiz kalırım.

Soğuk hava cinsel organımı okşuyor. Klitorisim zonkluyor. Gözlerimi kırıyorum. Nefes alıyorum. Tekrar gözlerimi kırıyorum.

Uyarılmamın kokusu burnumu doldurur. Hayır anlamında başımı sallarım ve yarım rulo tuvalet kağıdıyla külotumdaki ve bacaklarımın arasındaki pisliği silerim.

Hayatımı mahveden ve mutluluğumu yok eden adama çarptığının hatırası yüzünden vücudumun bu kadar şiddetli tepki vermesi imkansız.

Duygular boğazıma kadar yükselirken yutkunuyorum. Tiksinti dolu bir ifadeyle soğuk, nemli külotumu yerine çekip, elbisesini düzeltiyorum, kabinden çıkıp mermer lavaboda ellerimi yıkıyorum. Gözlerim aynada parıldıyor.

Zihnimi boşaltıp koridora çıkıyorum.

Nasırlı parmaklar kolumu kavrar ve beni iri bir vücuda doğru çeker. Yukarıya, yukarıya, sıcak bal rengi gözlere bakarım ve nefes almayı unuturum. Tek bir kusuru bile olmayan altın rengi irisleri parlak ışıktaki parlar.

Amcam öfkesiyle ruhumu delerken zaman durur. Soğuk, sert silah namlusu kaburgalarımın batır.

Her düşünce ve duygu ayak parmaklarımdan akıp gidiyor.

Sanki her şeye hakkı varmış gibi sırtarak beni kalabalığın içinden geçirir. Beni yanındaki sıraya çekip, kalçalarımı kol dayanağı ile onun erkeksi vücudu arasına sıkıştırdığında, farkındalık içimi kaplar.

Ayağa kalkmak için öne eğilirim, ama o beni dirseğiyle geri iter, elini uyluğuma koyar ve silahının namlusunu kaburgalarımın daha sert bastırır. Başını eğip bacağımı sıkarak dikkatimi ister.

Gözlerimi Romeo'nun başının arkasından ayırıp alaycı kahverengi gözlerle karşılaşıyorum. İrislerindeki altın rengi benekler, iki cümle ile dünyamı paramparça ederken eğlenerek parıldıyor.

"Sana her zaman seni izleyeceğimi söylemiştim, *paperotta*. Bana sırtını dönersen seni bırakacağımı mı sandın?"

İçgüdülerim haklıydı. Onları görmezden gelmek aptallıktı.

Paranoyamın her anı zihnimde canlanıyor ve kendi aptallığımın içinde o kadar kayboluyorum ki düğün alayının ilk yarısını kaçırıyorum.

Mario'nun tanıdık kolonyası burnuma dolduğunda parmak uçlarımdaki yara izleri hayali bir kaşıntı ile karıncalanıyor. Acı kalbimi kesiyor.

Çiçekler görüşümü dolduruyor. İçgüdüsel olarak kocaman buketi yakalıyorum ve Mario'nun silahı yan tarafımı incitince tıslıyorum.

Zihnim hiper hızda çalışmaya başlar ve kalbim kafatasımda o kadar hızlı atar ki, yavaşlamazsa gözlerim yerinden fırlayacak diye korkarım, ama Camilla ağır çiçek demetini geri almayı reddeder ve paniğimi daha da artırır.

Babamın bir zamanlar herkesten çok güvendiği adam olan Mario Luciano, elini uyluklarımın üzerine koymuş ve ceketinin içinden tabancasının namlusu yanıma batmış halde yanımdaki kilise sırasına otururken, ben onun gelin buketini yakalamıştım.

O, on yıl önce çocukluk aşkımsıydı, ama sonra babamı ihanet etti ve beni ölümden beter bir kadere terk etti.

Şimdi geri döndü ve ne istediğini bilmiyorum.

Uyluklarımı sıktıktan sonra bacağımı bırakıp kollarımı aşağı doğru itti, böylece buket kucağıma düştü. Camilla üvey kızını kollarında tutarak koridorda ilerlerken hayal kırıklığımı içime attım.

Çok mutlu görünüyor. Üvey kızı da öyle.

Neden beni böyle seven bir kişi yok benim?

Umutsuzluğumu göğsümün derinliklerine gömüyorum ve elimdeki buketin sapını sıkıyorum. Buket o kadar büyük ki, koridora taşıyor ve Mario'nun kucağının yarısını kaplıyor.

Bu da, elini uyluklarımın üst kısmına kaydırırken elini gizliyor. Silahı yanıma dayamasına rağmen, küçük parmağını amımın üzerinde gezdirirken sıçrayıp ona kızgın bir bakış atıyorum.

Kulağıma yaklaşmak için eğildiğinde, ağırlığı beni neredeyse ezip geçiyor. O çok büyük. Çok güçlü. Çok kurnaz.

Burada olay çıkaramam ve o da bunu biliyor. Babam beni öldürür.

"Kaderin benim tarafımda olduğunu söylemiştim, *paperotta*. Şimdi bacaklarını aç ve gelecekteki karımı dokunmama izin ver," diye kulağıma fısıldadı.

Sıcaklık içimi kaplar. İçim sıkışır. Onun sıcak kolonyası ve boğuk sesi beni özlemle doldurur.

Bir zamanlar onun güvenli limanım olmasını hayal etmiştim. Artık değil.

Çenemi kaldırıp şeytani derecede yakışıklı kehribar rengi gözlerine kendi bakışımla karşılık veriyorum.

"Asla senin olmayacağım, hain. Elini üzerimden çek," diye tıslıyorum. Sırıltısı beni yerimden oynatıyor.

Mahvoldum ben.

BÖLÜM 4

Mario Luciano

ONUN İSYANI BENİM MEMNUNİYETİMİ ARTIRIRKEN, onun korkusu beni açıklıkla doldurur. Küçük parmağımı onun örtülü cinsel organının üzerinde gezdirir ve tabancamı onun yan tarafına doğru indiririm, onun tepkisini beklerim.

"Ne zaman ve nerede istersem sana dokunacağım. *Capisci?*"

Sessizce bana dik dik bakıyor. Bakışlar öldürebilseydi, beni çoktan öldürmüş olurdu.

"Hayır, anlamıyorum ve anlamak da istemiyorum. Sen kötüsün. Bırak beni."

Kıkırdayarak küçük parmağımı bacaklarının arasına daha derine sokuyorum, gözlerindeki şok ve nefesinin kesilmesinden zevk alıyorum.

"Kötü olabilirim, ama yalancı değilim, o yüzden neden uslu bir kız olup, sana söylediğim gibi bacaklarını açmıyorsun?" diye fısıldarım.

Dişlerini sıkar ve dizlerini birbirine sıkıca kapatır. "Bundan asla kurtulamayacaksın," diye tıslar.

Elimi bacaklarının arasından çekip kolumu omuzlarına doladım, göğsünü kavradım ve onu daha sertçe kendime doğru çektim.

"Etrafına bak Valentina. Kimse beni tanımıyor. Ben bir hayaletim. Ne istersem yapabilirim."

"Babam..."

"Baban benim ölümümü izledi. Benim ölümsüz olmamın sebebi o. Ölü bir adamı öldüremezsin," diye kulağına fısıldarım.

Kafasını sallar. Ben alaycı bir şekilde gülerim.

"Hadi bakalım, ufaklık. Babana söyle de ne olacağını gör." O kaskatı kesilir ve kalabalığın içinde babasının başını bulur. Göğsümden yayılan acıyı görmezden gelerek ona yaklaşırım ve konuşurken dudaklarımla şakağına dokunurum.

"Ona o kadar mı güveniyorsun? Sana inanacağını mı sanıyorsun?" Titriyor. Gözlerinde yaşlar parlıyor, ama beni itmiyor. "Eğer öyle olsaydı, parkta buluştuğumuzu ona anlattırdın, değil mi?" diye kışkırtıyorum.

Yutkunur ve odayı tarayarak bir müttefik arar, ama tüm gözler sunaka çevrilidir. Aşırı büyük buket, ilerlememi gizlemek için bile gerekmez

ama o kadar ağır ki, onu iki eliyle tutmak zorunda kalıyor, bu da onunla oynamayı daha da eğlenceli hale getiriyor.

"Ne istiyorsun?" diye dişlerini sıkarak fısıldar.

"Kıvrınmaya devam etmeni istiyorum. Savaşmaya devam et. Yalan söylemeye devam et. Sonuçta, en iyi yaptığın şey bu, değil mi, *paperotta*?"

Dirseklerini yanına batırıp benden uzaklaşmaya çalışıyor, ama bu hareket göğüslerini daha da sıkı bir şekilde kavrayışımın içine alıyor. İnlememi bastırıp elbisesinin üzerinden sert meme ucunu sıkıyorum. Küçük bir inilti, zonklayan sikime doğru ok gibi saplanıyor.

"Bundan nefret ettiğini söyle," diye fısıldadım şakağına.

İnanmaz bakışlarını bana çevirir. Yüzlerimiz birbirinden bir santim bile uzak değirken, narin hatlarına ve uzun kirpiklerine hayranlıkla bakarım.

"Tabii ki bundan nefret ediyorum. Sen kılık değiştirmiş..."

"Aferin kızım. Ne kadar da tatlı bir yalancısın. Bana tekrar yalan söyle," diye alay ediyorum. "Yalan söylemiyorum. Ben..."

"Evet, yalan söylüyorsun. Dudakların bir şey söylüyor, ama vücudun başka bir şey söylüyor."

Parmağımla sertleşmiş meme ucunu okşuyorum ve silahımı onun cinsel organına daha sert bastırıyorum.

O buketin sapını ellerini sıkarken çiçekler koluma sürtünüyor. O yüzünü buruşturuyor ve dipsiz mavi gözlerini ruhuma diyor.

"Bana bağırmanı istediğin için mi canımı yakıyorsun?" Sözleri beni utançla delip geçiyor, ama onun ifadesini ne kadar iyi kontrol ettiğini hatırlayıp suçluluk duygumu bir kenara itiyorum. Yaralı, masum tavırlarıyla beni kandıramaz. "Planın bu mu?" diye suçluyor beni. Gözlerime bakarken bakışlarında sertlik beliriyor. "Ölü bir adam hapse giremez, bu yüzden beni kullanarak babamı tüm bu insanların önünde öldürecek misin?"

Çenesini inatla kaldırarak, bir zamanlar hayran olduğum kibirli prenses haline gelir. İçimde acı tatlı bir nostalji kabarıyor, ama bileğimi acımasızca çevirerek onu bir kenara itiyorum ve namlumun ucundaki görüşümü onun hassas, mahrem bedenine doğru çekiyorum.

Kirpikleri acı içinde düşer, ama o da benim bakışımı kendi bakışıyla karşılık verir.

Gerçek duygularını çok kolay saklıyor. Dilimde ekşi bir tat bırakıyor. "Asla senin piyonen olmayacağım," dişlerini sıkarak söylüyor.

Kötü bir neşe içimi kaplar ve dudaklarımı bir sırtışa çeker.

"Çok geç, *paperotta*. Sen her zaman benimsin. Acı çektirmek benim hakkım. Cezalandırmak benim hakkım. Mahvetmek benim hakkım." Her kısa cümleyi acımasızca vurguluyorum, kulağını ısıırıyor, meme ucunu çimdikliyor ve New York'un en güçlü insanlarıyla dolu bir odada çaresizce oturan kadının klitorisine silahımı sürüyorum.

O irkilir ve yutar. Gözlerinde yaşlar parlar, ama düğünlerde her zaman ağlayan yufka yürekli kadınlar gibi düzensiz nefesini uyumlu hale getirirken hiç gözyaşı dökmez.

"Artık ne seni ne de babanı hiçbir şey kurtaramaz," diye söz veriyorum.

Göğsünün tamamını kavrar ve onu yanıma yapıştırırım, ona ne kadar kolay üstesinden gelebileceğimi hatırlatırım.

"O yüzden her şeyi dene, Valentina. Senin kıvranışını izlemeyi sabırsızlıkla bekliyorum," diye alay ediyorum ve son bir kez sıkıyorum.

Cemaat ayağa kalkıp öpüşen yeni evlileri alkışlarken, avımı sersemlemiş ve akılsızca ayakta dururken bırakıp, koridora girip, iddia ettiğim gibi bir hayalet gibi çıkıp kalabalığa karışıyorum.

Sadece duvar boyunca duran yer göstericiler, süslü çift kapıdan geçerken başlarını hafifçe eğerek beni selamlarlar.

Çalışanlar için ayrılmış salona girip güvenlik odasına doğru ilerledim. Muhafızlar, hatta benim onun sızdığını bildiğimi bilen Bonnetti bölgesindeki Russo casusu bile, bana saygıyla başlarını salladılar ve hiç tereddüt etmeden varlığımı kabul ettiler.

Acımasızlara meydan okumadan işçileri korkutacak kadar güçlü olduğunuzda, hiç kimse olmak kolaydır.

Gelin ve damat düğün alayını resepsiyon partisine doğru yönlendirirken, Valentina'nın Romeo'nun yanına gülümseyerek yürüdüğünü izliyorum. Elini Romeo'nun dirseğinin kıvrımına soktuğunda, içimi kıskançlık kaplıyor. Çiçeklerin bayat kokusuna rağmen, onun nefis kokusu giysilerime sinmiş durumda.

Onun kızarması ve nefes nefese kalmasıyla kendimi teselli ediyorum. Beklentim, kıskançlığımın son kalıntılarını da ortadan kaldırıyor. En çaresiz anında onu ondan koparmak hoşuma gidecek.

Omuzları gerginleşir ve yüzünde ihtiyatlı bir ifade belirir, ama gülümsemesini parlatır ve nişanlısını babasına doğru çeker.

Birkaç kelime konuştuktan sonra, erkekler Valentina'yı değerli bir ganimet gibi aralarında dolaştırırlar, sanki bir erkeğin koluna asılmadığı takdirde milyonlarca küçük parçaya ayrılacağından korkuyorlarmış gibi. Ben alaycı bir şekilde gülerim ve Pietro küçük oturma köşelerine doğru yönelene kadar duvara yaslanırım.

Valentina'nın omuzlarındaki bir şey, duyularımı yüksek alarm durumuna geçirir. Korumayı kenara itip, yağlanmış tekerlekleri üzerinde yuvarlanan sandalyesini kenara çekip, kafasındaki kulaklıkları kapar ve avucumu masaya dayayarak ekrana doğru eğilirim.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Neredeydin?" Pietro tıslar.

Onun ses tonuna şok olarak geriye yaslandım. Son iki aydaki davranışlarında, kızına hayranlık ve memnuniyet duymadığını gösteren hiçbir şey yoktu.

Valentina cevap vermek için ağzını açar, ama Pietro kolunu o kadar sertçe çeker ki, Valentina ona doğru sendeler.

"Neden Romeo'nun yanında oturmadsın? Her şeyi mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, baba. Özür dilerim. Kendimi iyi hissetmiyordum ve Romeo yerimi tutacağını söyledi, ben de tuvalete gittim ve..."

"Adetin mi başladı?"

Pietro'nun yüzündeki ifade bir anda değişir. Kızının kolunu bırakır, geri adım atar ve yüzünü avuçları arasına alır. Valentina kaçmaz. Pietro konuşmaya devam ederken, ona masum gözlerle bakar. Pietro'nun endişesinin ardında gizleyemediği heyecanı hissedince midem bulanır.

"Acıyor mu? Gidelim mi? Önümüzdeki birkaç gün için planlarımı iptal edebilirim."

"Hayır, baba, yapma. Ben iyiyim, gerçekten," diyor Valentina.

Ona kirpiklerini kırptırdığında, midemde bir mide bulantısı dalgası yükselir. Bu anda annesine o kadar çok benziyor ki, bu durum ürkütücü. Kusmukumu yutuyorum.

"Bu kadar meşgul olduğum için özür dilerim. Evden ayrıldığımızdan beri bana gelmedin. Emin misin?" diye yarı özür diler, yarı yalvarır.

"Eminim. Benim için endişelenme. Ben iyiyim."

"Yardıma ihtiyacın olduğunda bana geleceksin, *anladın mı?*" "Tabii ki, baba."

Bu atmosferden rahatsız olan ben, ekrana daha yakın eğildim, ama Pietro hareket ederek Valentina'nın ifadesini incelememi engelledi. Onu bir süre kucakladıktan sonra, başını salladı ve ona dirseğini uzattı.

"Kimse Yovannis'e bizim yokluğumuzu sormadan partiye geri dönelim," diye ısrar eder.

Valentina neşelenip ona parlak bir gülümseme sununca, ekrana alaycı bir şekilde bakarım.

Babasını korkunç bir kolaylıkla manipüle ediyor.

Kulaklıkları klavyenin üzerine bırakıp odadan çıkıyorum.

Çocukça gecelikleri ve babasının dikkatini çekmek için yaptığı acınası davranışları arasında, Valentina sandığımdan daha kurnaz olduğunu kanıtlıyor.

Koridorun ortasında durup rahatsız edici bir düşünce aklımdan geçer.

Ya benim hedefim hiç olmamışsam? Ya babasını kıskandırmak için bana yalan söylemişse? Annesinin ortadan kaybolmasının sebebi o mu? Babasını kendine saklamak için önünü açmaya mı çalışıyordu?

İçimde bir tiksinti hissediyorum, ama ilk tepkimi bir kenara bırakıp bu fikri düşünmeye başlıyorum.

Bu pek mantıklı gelmiyor. Elbette Valentina yaşlı erkeklerden hoşlanıyor, ama babasına verdiği cevaplarda hiçbir baştan çıkarma yoktu.

Eğer sevgili olsalardı, iki ay ayrı kalır mıydılar?

Her gece kurduğum alarmlara rağmen, içime bir belirsizlik sızıyor.

Ceketimin iç cebinden telefonumu çıkarıp, "The Kid" adıyla kayıtlı bir numarayı aradım.

Pietro beni ölüme terk ettikten iki yıl sonra, şanssız ve yanlış zamanda yanlış yerde olan, sıska, on yedi yaşındaki Noah Romano ile sokakta karşılaştım. Son ameliyatımdan sonra gücümü toplarken, isimsiz serserilere karşı biriken öfkemi dindirmek için ikinci kez gecekondu mahallelerine gitmiştim. Onu kanatlarımın altına aldım ve ona yol gösterdim, şimdi ise tüm operasyonlarımın arkasındaki zeki teknoloji dehası o.

Telefon ilk çalınmadan cevap veriyor.

"Selam patron, ne haber?"

Onun selamına gözlerimi devirme isteğiyle mücadele ediyorum.

"Ben senin patronun değilim," diye homurdanıyorum.

Konuşurken omuz silktiğini görmeme gerek yok. "Sen nasıl istersen patron. Senin için ne yapabilirim?"

Burnumdan nefes alıp, sabrımı topluyormuş gibi yanıtımı uzatıyorum , ikimiz de onu korumak için hayatımı feda edeceğimi bilmemize rağmen.

O benim hiç sahip olmadığım oğlum.

Bazen Valentina'nın tavırlarına ne kadar benzediğini düşününce bu durum beni rahatsız ediyor. Tuhaf, canlı ve son derece dirençli olan Noah, artık çok yönlü, iri yarı bir genç adam. Yirmi beş yaşında olan Noah, eski en iyi arkadaşımın kızından sadece üç yaş büyük, ama çok daha güvenilir ve yetenekli görünüyor.

Bu da beni aramamın nedenine geri getiriyor.

"Denaro'ların New York'a geldiklerinden beri her iki odada da geceleri yapılan tüm faaliyetlerin kaydını istiyorum. Şüpheli bir şey olursa bana haber ver," diyorum.

"Özel bir şey mi arıyorum?" diye soruyor Noah.

Köşeyi dönüp arka otoparka açılan kapıyı iterek geçiyorum. "İyi geceler dedikten sonra birbirlerini tekrar ziyaret ettiler mi?" diye telefonun diğer ucuna.

Uzun bir sessizlikten sonra Noah, "Kardeşini her gece aradığı ve ara sıra puro ve viski içmek için bara gittiği dışında, Pietro benim alarmlarımı tetiklemiyor," diyor.

Kardeşimin ihanetini hatırlamak ruh halimi mahvediyor.

Benim yıkımda aktif bir rol oynamamış olabilir, ama babamın bana yaptığı haksızlık için asla adalet aramadı. Bunun yerine, benim talihsizliğimden faydalandı ve boşalan yeri doldurdu. Kardeşim bir danışman olmak için gereken özelliklere sahip değil, ama lanet olası acımasız bir asker.

Pietro, Valentina'nın yalanlarını ona anlatmış ve kendi kanımı bana karşı çevirmiştir.

"Tekrar kontrol et," diye hırlıyorum.

"Nasıl istersen, patron," diye onaylar Noah.

Öfkemi dizginlerim ve öfkemi göğsümün derinliklerine iterim, böylece sesime yansımaz.

"Hala telefonlarına erişemiyor musun?" diye soruyorum, bugünün aracının anahtarlığını basarken.

Siyah sedanın farları, akşam ışığının parlak dış yüzeyinde parıldarken yanıp söner.

"Pietro paranoyak bir pislik," diye alay eder Noah ve sonra mırıldanır, "Muhtemelen biri girerse diye kendini imha edecek şekilde ayarlamıştır."

Gözlerimi devirerek sürücü koltuğuna

oturuyorum. "Denemeye devam et," diyorum.

O da cevap verirken kesinlikle gözlerini devirir.

"Tabii ki, patron."

Pietro'nun telefonuna girip planlarını öğrenmeme gerek yok, bu yüzden daha fazla ısrar etmiyorum. Partiye göz kulak olmasını emrederek veda edip telefonu kapatıyorum ve kontağı çeviriyorum.

Aklımda bir fikir oluşurken dudaklarım hafifçe kıvrılıyor.

Arabayı geri vitese alıp en yakın iç çamaşırı mağazasına doğru yola çıkıyorum. Valentina babasını manipüle etmek için o berbat gecelikleri kullanıyorsa, onun yatak kıyafetlerini değiştirmem en doğrusu.

Bu, onun da babasını baştan çıkarmaya çalışıp çalışmadığını test etmemi sağlayacak. Hediye nasıl tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Ve eğer bu, dantelle kaplı kıvrımlarını görmek anlamına geliyorsa, bu da benim için mutlu bir şekilde tadını çıkaracağım ek bir bonus olur.

BÖLÜM 5

Valentina Denaro

Babamın kolunu uzatmasını beklerken, irademle nemli ellerimi uyluklarımla silme dürtüsüne direniyorum.

Az önce çok kızgındı. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim, en azından bana karşı.

Törende Mario'nun ortaya çıkması konusunu açmak söz konusu bile olamaz. Bana asla inanmaz. Eski en iyi arkadaşını kendi gözleriyle görse bile gerçeği kabul edeceğini sanmıyorum.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve ne kadar yıpranmış hissettiğimi görmezden gelerek babamın dirseğini tutuyorum ve onun beni arabamıza götürmesine izin veriyorum. Vale, kiralık şoföre anahtarları verirken, babam beni sanki camdan yapılmışım gibi arabaya bindiriyor.

Kemerimi bağlayıp, şoför direksiyona geçip babam yanıma oturana kadar bekliyorum. Adamın gözleri dikiz aynasından bana biraz fazla uzun süre bakıyor, ama babam ona gideceğimiz yeri söylerken ona nazıkçe gülümsüyorum.

Babam elimi tuttuğunda geri çekilmemeye çalışıyorum, ama o benim çekindiğimi fark ediyor ve kaşlarını çatıyor. Korkumu ve hayal kırıklığımı bir kenara bırakıp ona parlak bir gülümseme atıyorum.

"Partiden yorgun düşmüş olmalısın," diyor.

"Hayır, iyiyim. Elbiseler çok güzeldi ve tören muhteşemdi," diye yalan söylüyorum.

"Miden hala ağrıyor mu?"

Babamın ifademi güvensizlik değil utanç olarak algılamasını umarak şoföre bakıyorum.

"Bu akşam kulüpteki içkiler bittikten sonra seni ziyaret edeceğim," diyor.

Başımı sallıyorum. Elimini okşuyor. Yolculuğu sessizce bitiriyoruz.

Odama giderken tek kelime etmiyorum. Zaten kimse benden bir gülümsemeden fazlasını beklemiyor. Güzel ve itaatkar olduğum sürece, bir kukla olsam da kimse umursamaz.

Odanın kapısı arkamdan kapandığı anda panik başlar. Aklımda günün dehşeti tekrar tekrar canlanırken, resepsiyon alanında duruyorum.

Mario'nun istismarı yüzünden meme uçlarım ve klitorisim zonkluyor. Bütün gün bastırdığım adrenalin vücudumu kaplarken, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine veriyorum. Duyularım keskinleşiyor, sol meme ucumdaki ağrı ve bacaklarımın arasındaki acıyı daha da belirgin hale getiriyor.

Daha önce kimse bedenime böyle bir cüretkarlık göstermedi. Bana acı çekti.

Benimle alay etti. Beni tehdit etti.

O, doyumsuz bir canavarı uyandırdı. Külotumu kaplayan sıcak ıslaklık beni utandırıyor.

Zımpara kağıdı gözlerimin arkasını çiziyor ve boğazım pamukla doluyor, ama ağlamayı reddediyorum.

O beni izliyor. Yalnız değilim.

İçimde çok fazla duygu dolaşüyor. Hepsini görmezden gelip, titrek ayaklarla banyo lavabosuna doğru yürüyorum. Yansıman beni çok etkiliyor, bu yüzden musluğu açıp, avuçlarımı tezgaha dayayıp başımı eğiyorum.

Saçlarım yüzümü örterken, akan su hıçkırıklarımı bastırıyor ve annem gittiğinden beri ilk kez ağlıyorum, ama kendime sadece birkaç dakikalık bir zayıflık izni veriyorum. Çok uzun süre kendimi bu duruma kaptırırsam, bir daha kendimi toparlayamayacağım.

Yüzüme soğuk su serpip dirseklerimi lavabonun kenarına dayadım ve aynada yüzümü incelerken damlaların çenemden ve burnumdan damlamasına izin verdim.

Romeo benim kaçışım olacaktı, ama Mario'nun gelişi her şeyi değiştirdi. Romeo ile evlenmeme asla izin vermeyecek.

Tabii babamı kaçmamıza izin vermesi için ikna edemezsem.

Belki de hazırlıksız bir şekilde yasal belgeleri imzalamak beni kurtarabilir. Hala gelecek ay büyük, şık bir düğün yapabiliriz. Mario'nun planını bozmak için gerekirse, belgeleri imzalar imzalamaz evliliği tamamlamayı bile kabul ederim.

Amcamın bana vaat ettiği acı ve aşağılanma dolu bir hayat yerine, duygusal bağların olmadığı bir sözleşmeli evliliği tercih ederim.

Düşüncelerime tiksintiyle gülümsüyorum.

Bugün bana saldıran adam amcam değildi. Artık onu öyle görmeyeceğim. O artık benim her şeyimi vermek istediğim nazik, şefkatli adam değil.

O artık her şeyimi vermek istediğim nazik, şefkatli adam değil. Onun yerine, beni sonsuza kadar işkence etmek için gönderilmiş kılık değiştirmiş bir şeytan.

Vücudumu bana karşı çevirdi. Onun delici kehribar rengi gözlerini düşünmek bile içimi ısıtıyor, göğsümü kavrayan kocaman ellerinin hatırası kalbimi hızlandırıyor.

Onunla evlenemem. Onu bir daha görmek istemiyorum. O benim akıl sağlığımı tehdit ediyor.

Tek seçeneğim, babamı Romeo ile kaçmama izin vermesi için ikna etmek.

Kararımı verdikten sonra, düşüncelerimi küçük bir kutuya tıkıştırıp kapağını kapatıyorum ve musluğu kapatıp suyu keserek bu eylemi tamamliyorum.

Telefonumda saati kontrol ettikten sonra, onu yatağıma atıp yeni normalim için kendimi banyoya kapatıyorum, havluyla havalandırma deliğini kapatıp, aynanın üzerine bir havlu asıp, duşu açmadan önce ışıkları en düşük ayara getiriyorum.

Sıcak su altında normalden çok daha uzun süre duruyorum, sırtımı döven suyun ve kemiklerime işleyen sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Zihnim kutsal bir uyuşukluk içinde, vücudum gevşemiş halde, iç çekip yağmura sırtımı dayıyorum.

Meme uçlarım sertleşir. Bacaklarımın arasında ihtiyaç hissi atar.

Parmak uçlarım kasıklarımın temas ettiğinde kaskatı kesiliyorum.

Hayır. İçimde uyandırdığı canavarı cesaretlendirmek istemiyorum. Daha önce hiç mastürbasyon yapmadım ve şimdi de başlamayacağım.

Acı dudaklarımı kıvrır. Burada duygularımı saklamama gerek yok, ama bu ifade bana yabancı geliyor. Son on yıldır babamı memnun etmek için yaşıyorum. Geleceğim onun elinde.

Mario her şeyi mahvetmeden önce, onun bayrağı Romeo'ya devretmesi gerekiyor.

Kararlılığım güçlenirken, kurulanıp yatmaya hazırlanıyorum, iğrenç geceliğimi giyip saçlarımı örüyorum, yaklaşan savaş için savaş zırhımı giyiyorum.

Banyoyu düzelttikten ve televizyonu açtıktan sonra, kanepeye yerleşip telefonumdaki tek oyun olan eşleştirme oyununu oynuyorum ve

birkaç kez uyukladım, sonra babam anahtar kartını takınca elektronik kapı kilidi bip sesi çıkardı.

Babam kapıyı itip içeriye sendeleyerek girerken, birdenbire tamamen uyanık hale geliyorum ve ayağa kalkıyorum.

İçim burkudur. Heyecanımın tüm izleri kurur ve beni kırılğan bir kabuk gibi hissettirir. Mide bulantısı beni sarar. Kahve masasının etrafından dolaşarak onu aramıza koyarım ve dudaklarımı zorla gülümsemeye zorlarken örgülerimi omuzlarımın önüne çekerim.

Terli avucumu bıçağımın sapına kapatmak istiyorum, ama bıçak San Francisco'daki dolabımın altında güvenli bir şekilde saklı.

"Hala ayaktasın? Şimdiye kadar yatmış olursun sanıyordum," diye mırıldanır. Boğazıma safra yükselir.

"O kadar geç değil, baba," diye yalan söylüyorum.

O kanepeye uzanırken, ben sehpayı dolaşarak aramızdaki cam canavarı aramızda tutuyorum.

"Bana bir bardak su getirir misin?" diye sorar.

"Tabii ki," diye cevap verip hemen harekete geçiyorum. Kendimi hissettiğimden daha neşeli adımlarla mutfığa gidip buzdolabındaki sürahidenden bir bardak su doldurup sehpayı koyuyorum, sonra koltuğun kenarına oturuyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

O öne eğilir ve dirseğini kol dayama yerine dayayarak bardağın yarısını bir dikişte içer. Yanaklarındaki kızarıklığa ve ondan yayılan viski kokusuna rağmen, boynunu çıtlattır ve bana maninin eşiğinde olmadığını garanti edecek kadar hesaplı bir bakışla dik oturur.

Mide bulantım hafifler.

"Bugün Romeo'nun yanına otursaydın daha iyi olurdu. Ne düşünüyordun, Valentina?" diye azarlıyor.

Derin bir nefes alıp yüzümü kucağıma çeviriyorum ve örgümün ucuyla oynarken, elimden geldiğince genç halimi yansıtarak babamın koruyucu içgüdülerini harekete geçirmeyi umuyorum.

"Gerçekten kendimi iyi hissetmiyordum ve dürüst olmak gerekirse, ben de korktum. Ben... Gelecek aya kadar beklersek, vücudum her şeyi mahvedecek diye endişeleniyorum. Romeo ile şimdi evlenemez miyim?"

"Endişelenecek bir şey yok, bebeğim," diye mırıldanır bardağına.

Korku omurgamı sertleştirir. Kafamı kaldırıp boğazımdaki korkuyu gidermek için yutkunurum ve "Ne demek istiyorsun?" diye sorarım.

"Aydın o döneminde sana her zaman yardım etmek için yanında olacağım," der, bardağının kenarından bana bakarak.

Yüzümden kan çekilse bile gözlerimi ayıramıyorum. "Ne demek istiyorsun?" diye tekrar ediyorum.

"Romeo ile evlendikten sonra benimle yaşamaya devam edeceksin." Odadaki tüm oksijen bir anda yok oluyor.

"Ama ben sanıyordum ki... Neden?" Dudaklarım uyuşmuş halde soruyorum.

"Onun New York'ta ebeveynleri, kardeşleri ve ona eşlik edecek tüm sevgilileri var. Tek kızımı benden çalması adil olmaz, değil mi?"

Yüzündeki çarpık ifadeye şok içinde gözlerimi kırptırırım. "Bir varis istemiyor mu?" diye sorarım.

Babam omuz silkiyor.

"İsteseydi seninle evlenir miydi?" Acı ruhumu keser.

"Bununla ne demek istiyorsun?" Boğazımdaki kurbağa sesiyle soruyorum.

"Senin kusurlu olduğunu biliyor, Valentina." Seçtiği kelimeler ve ses tonundaki küçümsemeyle beni mahvediyor. "Evliliğimizi tamamlayacak olsa da, bizim ittifakımızdan bebekler elde etmeyi ummuyor. Her anlamda karı koca olacaksınız, ama sen her zaman önce benim kızım olacaksın."

Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Düşünemiyorum.

"Gözlerinde ihaneti görüyorum Valentina, ama seni affediyorum. Ne de olsa damarlarında annenin kanı akıyor. Elinde değil."

Ayağa kalkıp ceketini düzelttikten sonra kahve masasının etrafından bana doğru yaklaşıyor. Ben donmuşum, kıpırdayamıyorum.

"Ama ben yapabilirim. Sana yardım edebilirim." Sol omzumdan örgüyü kaldırır ve parmakları arasında ovuşturur. "Seni yanımda tutacağım. Sonsuza kadar."

Kafamın üstüne alaycı bir şekilde okşayarak örgümü bırakır ve odadan çıkar, alkolün etkisiyle hafifçe sendeleyerek yürür ve arkasında kapıyı başka bir şey söylemeden kapatır.

Beni esir alan buzları kıramadan kilide bakıyorum. Sonunda hareket ettiğimde, başım boşlukta gibi hissediyorum, uzuvlarım ise bin kilo ağırlığında.

Vücudumu zorlukla sürükleyerek yatakta bir top gibi kıvrılıp, bir elimde örgüm, diğer elimde yastığımın altında boş yumruğumla, komodinin üzerindeki lambaya bakıyorum.

Umutum küle dönmüşken, saatler sis gibi geçip gidiyor. Güneş perdeleri aydınlatıp tavana çizgiler çizdiğinde hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Giyinip saçımı ve makyajımı yaparken sadece gri şekiller ve donuk sesler var. Kahvaltının tadı yok ama babamın beklediği gibi uslu bir kız gibi onun yanında oturup bagelimi ve krem peynirimi yiyorum.

Aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi normal vedalaşıp ayrıldıktan sonra bile, içimdeki uyuşukluk devam ediyor. Her zamanki gibi otoriter ve her şeyi kontrol eden babam, şoförlerimin günün programını bildiğinden emin oluyor, ben de rolümü sürdürmek için onlara selam verip yüzüme nazik bir maske takıyorum. Bu ifade hiç çaba gerektirmediği için bütün gün yüzümde kalıyor. Asla değişmediğini bilmek için aynaya bakmama gerek yok.

Akşam yemeğinden sonra otele dönene kadar, iyi programlanmış bir robot gibi günümü geçiriyorum.

Giriş holündeki masanın üzerinde bir elbise kutusu duruyor. Kapağını açıyorum, parmağımı bir kayışın altına takıyorum ve siyah dantelli iç çamaşırını havaya kaldırıyorum.

Kimin gönderdiğini bilmek için nota gerek yok. Mario Luciano.

Bu çok fazla. Kumaşı bırakıyorum, odayı geçiyorum ve top gibi kıvrılıp battaniyeyi başımın üzerine çekiyorum, hala gündüz kıyafetlerimi giyiyorum, yüzüm makyajla kaplı ve saçımda tokaları var.

İçimde bir baraj yıkılıyor. Gözyaşlarım yastığımı ıslatıyor, hıçkırıklar göğsümü parçalıyor, ama neden ağladığımı bile bilmiyorum.

Romeo ile evliliğimin aşk için olmadığını biliyordum. Mutlu sonların benim için asla mümkün olmayacağını biliyordum. Evlenmenin tam bir özgürlük anlamına gelmediğini biliyordum; tatillerde ve diğer gezilerde hala babamı görmek zorunda kalacaktım

ama onun, ben henüz kendi yolumu çizme fırsatı bulamadan, huzurlu bir gelecek kurma şansımı kasten sabote edeceğini hiç düşünmemiştim.

Başım zonklayana ve boğazım ağrıyana kadar ağlıyorum. Yorgunluk beni sarıyor ve bir nefes alıp verirken uykuya dalıyorum.

Uyandığımda kafam karışık, ter içindeyim ve kulaklarımda çığlıklar yankılanıyor. Bunun kabuslarımdan mı yoksa paramparça olan kalbimden mi kaynaklandığını anlayamıyorum.

Kırılmış durumdayım, ama bunun nedeni amcamın mucizevi bir şekilde ölümden dirilip hayatımı cehenneme çevirmekle tehdit etmesi değil.

Zaten oradayım.

Ateşli araf çukurlarının o kadar derinliklerindeyim ki, ailemi ihanet eden ve hayatımın geri kalanında bana zarar vermeyi vaat eden adamla evlenmek, babamın benim için planladığı gelecekte daha çekici geliyor.

Hayatım bir kabusla dönüşecekse, bunu şeytanla birlikte yaşamak daha iyi, değil mi?

İlk aşkım ve en yeni düşmanım. Çocukken en çok güvendiğim, ama şimdi sadece nefret ettiğim adam. Vücudumu baştan çıkarma ve kontrolümü ele geçirme gücüne sahip acımasız bir ruh.

Mario Luciano.

Nasıl hayatta kalacağım bilmiyorum, ama bir yolu olmalı.

BÖLÜM 6

Mario Luciano

Kükredim ve dizüstü bilgisayarımı tekrar kapattım — gece boyunca hediyelediğim tepkiyi defalarca izledim — sonra bir şişe su almak için buzdolabının kapısını açarken neredeyse menteşelerinden söküp atacaktım.

Çocuk gibi somurtuyor.

Ondan daha fazlasını bekliyordum. Sosyal ortamlarda çok neşeli ve olgun davranıyor, ama babasının hafif bir azarlaması ve benim zararsız bir hediyem onu histerik bir hale getirdi. Bu, gördüğüm en saçma şey.

Su şişesinin kapağını çeviriyorum. Plastik tatmin edici bir ses çıkarıyor. Soğuk su elim ve loaferlerimin ucuna sıçırıyor.

Tanrım, bu kıyafeti hiç sevmiyorum, ama bugün önemli olan uyum sağlamak. Polo gömlek, bej pantolon ve çirkin ayakkabılar, gümüş kaşıkla doğmuş yaşlı beyaz bir piç kurusuna yakışır, intikam peşinde olan sert bir mafya paralı askerine değil.

İç çekip elimdeki damlaları silkeledikten sonra şişeyi bir dikişte bitiriyorum. Buz gibi sıvı boğazımı ve midemi serinletiyor ama öfkemi dindirmekte hiçbir etkisi yok.

Valentina planlarımı mahvetmeyecek. İsteddiği kadar somurtabilir, dudak bükebilir ve öfke nöbetleri geçirebilir; hiçbir şey onların ihanetinin bedelini ödememi engelleyemez.

Saati kontrol ediyorum, bir şişe su daha alıp içiyorum, dizüstü bilgisayarımı çantama koyup mutfaktan çıkıyorum. Noah ışıkları otomatik olarak açılıp kapanacak şekilde programladığı için ışıkları açık bırakıyorum, ön kapıyı kilitliyorum, çantamı omzuma asıyorum ve etrafı tararken merdivenlerden iniyorum. İş ve konut binalarının karışımı normal görüldüğünde, kaldırımda arabama doğru yürürken, garajları olan üç konağı kıskançlıkla süzerim.

New York'un beş kurucu mafya ailesinden birinin yeni patronu Giorgio Vivaldi, ben fırsat bulamadan bunları bir yan şirketiyle satın aldı. Satın almanın arkasında onun olduğunu anladığımda vazgeçtim ve bir sonraki en iyi seçenek olan, birkaç ev güneyde bulunan dört katlı tuğla bir konağı buldum.

Tam olarak istediğim şey değildi, ama biraz para (ki bende bolca var) ve birkaç aylık özenli çalışma ile bodrum katını bitirip içini ihtiyaçlarıma göre yeniden düzenledim. İster yerleşmek için olsun, ister geçici bir yaşam alanı olsun, her zaman sağlam portföyümün bir parçası olacak.

Çantamı arka koltuğa atıp, dün gece eve geldiğim lüks sedanın direksiyonuna geçiyorum.

Kısa bir mesaj gönderdikten sonra, paralel park yerimden çıkıp kalabalık caddelerde yolumu bulmaya çalışıyorum, kimse beni takip etmediğinden emin olmak için birkaç kez yolumu değiştiriyorum ve birkaç apartmanın ortak yer altı otoparkına giriyorum. Asansörün yanına park ediyorum ama asansör kartımı okutmadan ve VIP asansörle üst katlara çıkmadan önce merdivenleri kullanarak ana lobiye çıkıyorum.

Şık koridorda birkaç kez döndükten sonra, kapı kodunu girip Noah'ın çoğu zamanını geçirdiği daireye giriyorum.

Daire tertemiz olsa da, mutfaktaki çöp kutusundaki ambalajlardan onun yemek yediğini, banyodaki nem ve vücut şampuanı kokusundan da kısa süre önce duş aldığını anlıyorum. Fitness odasında daha önce olmayan mavi bir mat ve barfiks çubuğuna asılı bir ter bezi var, ama bunun dışında oda temiz.

Misafir odasındaki yatak aceleyle yapılmış gibi görünüyor, ama ana yatak bir hafta önce buraya geldiğimden beri dokunulmamış. Bir iç çekerek çantamı yatağın üzerine bırakıyorum ve gerekli eşyalarımı koymak için uygun bir evrak çantası seçiyorum, sonra ikisini de alıp sağ kolumu aramaya çıkıyorum.

Onu ofisinde bir dizi monitörün önünde otururken buluyorum.

"Selam patron. Bugün... preppy görünüyorsun," diye alay ediyor.

Onu sinirlendireceğini bilerek, öfkeyle nefes alıp masasına dirseklerimi dayadım. O da *tsk* diye ses çıkararak sandalyesine yaslandı ve alaycı bir bakışla beni baştan aşağı süzdü.

Çantamı kucağına bırakıp evrak çantamı masanın üzerine koydum.

"Biliyor musun, o pozda o kıyafetler sana çok yakışıyor, bu yüzden sana kızamıyorum bile. Hiç profesör olmayı düşündün mü?"

İstemediğim fanteziler zihnimde canlanıyor.

Valentina - on yıl önceki haliyle değil, şu anki haliyle - okul üniforması içinde masaya eğilmiş, kıcı havada ve göğüsleri soğuk yüzeye yaslanmış. Ya da sırtı tahtaya dayalı ve elim boğazında. Ya da dizlerinin üzerinde, ağzında benim sikim.

Boğazımı temizleyip düşüncelerimi silmek için monitörlere dönüyorum, ama ekranda Valentina'yı görüyorum. Fırfırlı geceliği, saçındaki örgüler ve yüzündeki yumuşak gülümsemeyle, babası su bardağına konuşurken otel odasındaki ikili koltukta oturuyor. Bu, önceki gece oldu.

"Bunu neden tekrar izliyorsun?" diye soruyorum.

Noah iç çeker ve geniş göğsünü kollarını kavuşturur.

"Karanlık bastıktan sonra ilk kez onun odasına gitti ve sen gece birbirlerini ziyaret edip etmediklerini sorduktan sonra, bunu araştırmaya değer olduğunu düşündüm. Bu konuda tuhaf bir şeyler var," diye açıklıyor Noah.

"Volkov-Vivaldi düğününde Romeo Yovanni'nin yanına oturmadığı için onu azarlıyor," diyorum.

"Bilmiyorum. Onu azarlamıyor, tehdit ediyor gibi görünüyor," diye mırıldanır Noah, ekrana yaklaşarak.

Tüylerim diken diken olsa da alaycı bir şekilde güldüm. Nedeni ne olursa olsun, onun onu bu kadar yoğun bir şekilde izlemesinden hoşlanmıyorum.

"Onları gibi berbat bir ailede bir fark var mı?" diye hırıliyorum.

"Belki de yoktur." Omuz silkiyor ve arkasına yaslanıp bana kaşlarını kaldırıyor. "Kamerayı sesli bir modele yükseltmemeye izin verseydin bilirdik, ama bunu yapmamak için bir nedenin olduğunu düşündüm, o yüzden yapmadım." Karakterine uymayan bir şekilde belirsizlik göstererek ensesini ovuşturduğunda, duyularım keskinleşir. "Seninle tanıştığımдан beri ilk kez hata yapma ihtimalin var. Bana söylemediğin bir şey mi var?" diye sorar.

Bir adım öne çıkıp elimi omzuna koydum.

"Fazla anlam yükleme, evlat," diyerek ekrana doğru bir hareket yaptım. "Kamerayı değiştirmedim çünkü o, zaman ve çabaya değmez. O, şımarık bir prensesden başka bir şey değil." Bana şüpheyi baktığında, iç çekip omzunu sıktım, sonra çantamı alıp kapıya doğru yöneldim. "Onun güzel yüzüne kanma. Onun iki yüzü var ve buna uygun bir yalancı dili." Omzumun üzerinden ona sesleniyorum.

Elimi ön kapının koluna koyarak fuayede duruyorum.

"Dinlemeyeceğini biliyorum, ama yine de söyleyeceğim: burası senin evin. Ana yatak odasında uyu."

Tek cevabı, belirsiz bir homurtu. Kafamı sallayıp koridora çıkıyorum, arkamdan kapının kapandığından ve kilitlendiğinden emin olduktan sonra arabama doğru yürüyorum.

Bir sonraki varış noktama giden yol, öncekinden daha sıkıcı geçiyor. Country kulübüne giden yola sapana kadar, lüks yollara olan nefretimi gizlemeye çalışmıyorum.

Titizlikle bakılan yeşil alanlar, inişli çıkışlı tepeler ve yemyeşil ağaçlarla çevrili golf sahası, şehrin karmaşasından kaçmak için ideal bir yer, ama güzel manzarasına rağmen doğanın yalnızlığını sunmuyor. Tembel adımlarla yürüyen, haki şortlu erkek grupları çimlerin üzerinde dolaşırken, caddieleri de hemen arkalarından takip ediyor. Silikonlu göğüsleri, saç uzantıları ve yüzlerine sürülen hava koşullarına dayanıklı makyajlarıyla kadınlar ise golf arabalarında toplanıp terasta şemsiyelerin altında uzanıyor.

Çalışan girişine yanaşıyorum, kötü yollardan elde ettiğim kimlik kartını taratıyorum, bana bu kartı sağlayan müdürü destekleyen güvenlik görevlisine başımı sallıyorum ve çantamı alıp sanki oraya aitmişim gibi içeri girmeden önce parkın arkasına park ediyorum. Sahte çalışan kartını taratıp güvenlik ofisine doğru arka koridorlarda kaybolduğumda kimse gözünü bile kırpmıyor.

Bu güvenlik görevlileri bana şüpheli bakışlar atıyorlar, ama ben her birine bir zarf dolusu para verip, ayrılmadan önce çantamda onlar için hazırladığım diğer zarfları gösterince, başlarını sallayıp yorum yapmadan görevlerine devam ediyorlar.

Valentina ve babasını kameralarda bulduktan sonra, hareketlerini izlerim ve ziyaret etmek istediğim alanı ekranlarda göstermeden önce, incelediğim binanın planını zihnimde gözden geçiririm.

Muhafızlar anladıklarını belirtmek için başlarını salladılar. Odadan çıkıp koridorları geçerek seçtiğim noktaya ulaştım.

Uzun süre beklemem gerekmiyor.

Taze bir nefes gibi, Valentina açık mavi yakalı bluz, beyaz etek ve spor ayakkabılarla, saçları yüksek at kuyruğu şeklinde arkasında sallanarak koridora girer. Koridorda yalnız olduğunu düşündüğü anda, yüzündeki gülümseme kaybolur ve adımlarında zıplama kalmaz.

Hâlâ somurtuyor ama sosyete önünde babasını utandırmayacak.

Öfke içimi kaplıyor. Elimi uzatıp onu boş konferans odasına çekiyorum, tüm ağırlığımla onu duvara yaslayıp avucumla çığlık atmasını engelliyorum.

Yakalanan bir tavşan gibi öfkeyle mücadele ediyor, kıvranıyor ve saldırıyor, ama gücü benimkine yetişmiyor. Dudaklarımı başının üstüne indirip saçlarına fısıldıyorum.

"Sessiz ol, *paperotta*. Babanın seni yine azarlamasını istemeyiz, değil mi?"

Hareketsiz kalır. Burun deliklerinden düzensiz nefesler çıkar, avucumun içini ısıtır. Kafasını geriye doğru iterim ve gözlerine bakarım.

Kısa bir an için, yüzünde rahatlama belirir ve duvara yaslanır, ama gardını indirdiğinde, kaslarım onun kıvrımlarını düzleştirir ve göğüsleri göğsüme yaslanır. Penisim sertleşir ve yumuşak karnına dokunur.

Korku ve öfkenin bağımlılık yaratan karışımı, dipsiz mavi gözlerini doldurur, sonra tepkisini kontrol eder ve savunmasız gözlerle bana bakar.

İkiyüzlülüğü beni sinirlendirir.

"Ne oldu şimdi, Valentina? Baban seni azarladı, bu yüzden bana saldırıp ondan intikam almak mı istiyorsun?"

Kaşları çatılır, ama kafası ne kadar karışık görünürse görünsün, ben buna kanmam. Başımı eğip dudaklarımla şakağına dokunurum.

"Öyleyse neden hediymi takmadın? Biraz bana uyarsan beni ikna edebilirdin," diye alay ediyorum.

Benim tutuşumun izin verdiği kadar başını sallar. Ne kadar çaresiz hissettiğini düşünerek gülümserim. Elim, yüzünün alt yarısını kolayca kaplar.

Keskin bir acı avucuma saplanır. Tıslayarak elimi onun keskin küçük dişlerinden çekerim.

"Seninle babam arasında ne olduysa, benimle hiçbir ilgisi yok. Beni incitmek ona zarar vermez," diye o kadar ikna edici bir şekilde söyler ki, durup onu incelerim.

Bu yalvarış hiç mantıklı gelmiyor. Pietro'nun beni sırtımdan bıçaklayıp ölüme terk etmesinin tek sebebi o ve o olmasaydı, Pietro'nun işi batardı. Pietro'nun başarısının arkasındaki itici güç o.

İnanmazlığım yerini eğlenceye bırakır ve ben de onun oyununa gelip, nereye varmaya çalıştığını görmeye karar veririm.

"Öyle mi? O zaman ne öneriyorsun?" Ses tonumdaki alaycı tavrı gizleyemiyorum. Yutkunuyor ve etrafına bakınıyor, cesaret toplamak mı yoksa kararsız görünmek mi, umurumda değil. "Sevgili babacığı incitmenin en iyi yolu nedir?" diye kışkırtıyorum.

"Ben... seni seçerim," diye kekeliyor.

Onu duvara daha sertçe bastırıp elimi boğazına doladım.

"Seçmekten neyi kastediyorsun, küçük kız?" diye hırıldadım.

"Sen ne demek istersen, yeter ki bana zarar vermeyeceğine söz ver."

"

Cümlesinin sonundaki hafif titreme o kadar iyi yapılmış ki, onun yeteneğine hayran kalmaktan kendimi alamıyorum. Kendi canını kurtarmak için babasını feda ederdi.

"Ya sana zarar vermek istersem, *paperotta*?" diye hırıliyorum.

Yutkunduğunda ince boynu avucumun içinde hareket ediyor. Başparmağımı şah damarında gezdiriyorum, nabzının hızlanmasından zevk alıyorum.

"Ben... ne tür bir zarar?" diye fısıldıyor.

Onun ses tonunda ve ifadesinde biriken ham duygulara şaşkınlık içinde sessiz kalıyorum, en iyi arkadaşım on yıl önce bıçağını sırtıma sapladığından beri ilk kez kendimden şüphe duyuyorum.

Onun pençelerini ruhuma saplamasına neredeyse izin verdiğimi fark edince öfkem on katına çıkar.

Yumruğumu boğazına sıkıca geçirip onu ayak parmaklarının ucuna kaldırdım, göğsünü kavradım ve yumuşaklığına sikimi sürttüm.

"Bana durmam için yalvaracaksın, ama durmayacağım. Benim merhametime kalacaksın, ama benim merhametim yok. Benim bedenimde bıraktığın her ısırik ve çizikle daha da vahşileşeceğim," diye yemin ederim.

Meme ucu avucumda sertleşir ve tüm vücudu benimkine karşı titrer.

"Ama beni babamdan uzaklaştıracak mısın?" diye soruyor.

Cevabı çok mükemmel. Çok yapmacık. Çok saçma.

Onu bırakıp, sanki vebalıymış gibi geri çekiliyorum. O, bir çığlık ve bir gürültüyle yere düşüyor.

Neredeyse tuzağına düşecektim diye kendimi azarlıyorum.

"Babanı yok etmek için senin yardımına ihtiyacım yok," diye homurdanıyorum.

Kız, kendini toparlayıp öfkeyle uzaklaşmak yerine, bana şaşkın gözlerle bakar.

Nefesim boğazımda düğümленir ve beklenmedik bir özlem sertleşmiş kalbimi delip geçer.

Onu şımartmak ve yatıştırmak istiyorum.

Valentina Denaro tehlikeli bir kadın.

Onun kadınsı hilelerine bir daha kanmamalıyım.

BÖLÜM 7

Valentina Denaro

Bir an sıcak, bir an soğuk, Mario Luciano bu gezegendeki en kafa karıştırıcı adam. Ne istediğini anlamıyorum.

Aslında bu doğru değil. Ne istediğini biliyorum. Bana baskı yapması çok zorlayıcı olsa da, bu durum hayal gücüne pek yer bırakmıyordu. Beni istiyor.

Bana zarar vermek istiyor.

Onunla başa çıkabileceğimi düşünüyorum. Vücudum bundan hoşlanıyor. Kalbim belki asla iyileşmeyecek, ama bununla başa çıkmanın bir yolunu bulacağım.

Benden nefret etse bile.

Gururumu yutuyorum ve ellerimi yumruk yapıp yere vuruyorum, onun reddetmesine hazırlanıyorum.

"Yardıma ihtiyacın olmadığını biliyorum, ama seni için onu terk edersem babam daha fazla aşağılanmaz mı?"

Sözlerimdeki bir şey onun tavrını yine değiştirir. Bir adım öne çıkar, beni duvara sıkıştırır ve üzerime eğilir.

"Bu gece hediye giy," diye emrediyor.

Siyah dantelli iç çamaşırını düşünmek, utanç ve tahrikle kanımı kaynatıyor. Eğilip çenemi tutup gözlerimi kendininkilere çevirdiğinde irkiliyorum.

"Sözlerinin ciddi olduğunu kanıtla. Bundan sonra beni seç." Tutuşunu sıkılaştırır ve eğilir. Yakışıklı yüzünden yayılan buz gibi nefret kalbimi durdurur. "Yaptığın hiçbir şey planlarımı değiştirmeyecek. İntikamımı alacağım. *Capisci?*"

Korku görüşümü daraltırken, karanlık çevremdeki her şeyi kaplıyor. Mario'nun yoğunluğunun ötesinde hiçbir şey yok.

"*Sì, capisco,*" diye fısıldarım.

Çenemi bırakır, başımı okşar ve yıllardır olduğu gibi bir hayalet gibi ortadan kaybolur.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor, ama kollarımı kendime doluyorum ve öne doğru eğiliyorum, sakinleşene kadar yüzümü bir süre saklamam gerekiyor.

Burada dağılmamalıyım. Babam ve düzinelerce sosyetik insan yakınlarda sohbet ediyor.

Mario'yu seçmek hayatımın en büyük hatası olabilir, ama en azından bu benim kararım. O ailemi ihanet ettiğinden ve annem beni terk ettiğinden beri hayatım bana ait değıl.

İçimdeki gerçekçi ses kahkahalarla gülse de, bana ne yaparsa yapsın üstesinden gelebileceğimi kendime söylüyorum.

Beni ne kadar kolay alt ettiğini hatırlayınca içimi bir sıcaklık kaplıyor. O çok iri. Çok güçlü.

Göğüslerim onun istismarından ağrıyor ama bacaklarımın arasında bir ihtiyaç atıyor, kalbimde onun kocaman, sert penisinin karnıma saplandığını hatırlayarak korku dalgaları yükseliyor.

Külotumdaki nem beni utandırıyor.

Ayağa kalkıp saçlarımı düzeltiyorum, sonra gömleğimi düzeltip eteğimi düzeltiyorum.

Kendime acımaya gerek yok. Mario bana işkence etmek istiyor olabilir, ama en azından planları konusunda acımasızca dürüst.

Babamın benden ne istediğini bilmiyorum, ama ona zaten aldığı şeyden fazlasını vermek istemiyorum.

Korkunç anılar zihnimi doldururken, omurgamdan aşağı bir buz akıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Bir bıçağı ihtiyacım var. Fazla koruma sağlamayabilir, ama hiç yoktan iyidir. Yutkunup omuzlarımı geriye atıyorum, sonra salona çıkıp babamın yanına dönüyorum.

Onun kuklasını oynamaya devam etmek zorundayım ve kaçışım artık mutluluk umudu taşımıyor, ama en azından bir çıkış yolum var.

Duygularımı kapatıp, babam beni gün boyu sergilerken mükemmel kızı canlandırıyorum.

Karakterimde kalmak normalden daha fazla çaba gerektiriyor. Her daldığımda, vücudumda kaynayan sıcaklık dikkatimi dağıtır ve zihnim Mario'nun ellerindeki ezici gücü tekrar tekrar oynatır.

O benim ilk ve tek aşkımdı. Belki de vücudumun onun dokunuşuyla canlanması normaldir.

Akşam yaklaşırken endişem artıyor. Babam sonunda beni akşam yemeğinden alıkoyduğunda, ellerim o kadar titriyor ki otel odamın kapısında durup birkaç kez sakinleştirici nefes alıyorum.

Odamda kapalı kaldığım süre boyunca yaptığım her şeyin sadece bir rol olduğunu kendime söylüyorum. Kilitli bir kapı benim için hiçbir zaman mahremiyet anlamına gelmedi.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, korkunç bir samimiyet hissi başımı sarar. Mario'nun aylardır beni izlediğini bilsem de – Camilla'nın düğününde bunu itiraf etmişti – sesi kafamda yankılanırken, sahne ışıkları altında olduğumdan daha fazla teşhir edilmiş hissediyorum.

Sadece giyinmek bile erotik bir hal alıyor — libidom için bir parka giymek bile fark etmez — onun emri kulaklarımda çınlıyor.

Düşüncelerimin beni hiçbir yere götürmediğini fark edince, kapıdan uzaklaşıyorum, çantamı ön masaya bırakıyorum ve kanepenin altından hediye kutusunu çıkarıyorum. Onu ayağımla yerde sürükleyip, çıplak ayak parmaklarımla berbat bir saklanma yerine tıktırdığım belirsiz bir anı zihnimin arkasında dolaşıyor, ama önceki gece babamla yaptığım konuşma ile Mario'nun bugünkü saldırısı arasındaki her şey bulanık.

Yutkunup, kurumuş boğazımı kaşıyarak kutuya uzanıyorum. Yumuşak danteli parmaklarımla arasında sallandırarak önümde tutuyorum.

Hiç bu kadar cüretkar bir şey giymemiştim. En önemli yerleri örtse de açıkça cinsel bir şeydi.

Üst kısmı koluma asarken, alt kısmı
—neyse ki tanga değıl—kutusundan çıkarıp banyoya kapandım.

Kapıyı kilitleyip, havalandırmayı tıkayıp, aynayı örttüğümde, içimi bir öfke dalgası kaplıyor.

Uzun zamandır "iyi bir kız" oldum, babamın amcam gibi beni ihanet edeceğinden ya da annem gibi beni terk edeceğinden korktum. Asi yanımın ortadan kalktığını sanıyordum, ama intikam almak için geri döndü.

Çocukluğum masal gibi mükemmeldi. Mutluydum. Ailem beni çok severdi. Amcam da dahil olmak üzere tüm akrabalarım bana değer verirdi. Okulda arkadaşlarım vardı ve tüm sırlarımı paylaştığım bir kuzenim vardı.

On yıl boyunca bastırılmış isyan duygusu içimi kemiriyor.

Mario benden daha büyük ve daha güçlü olabilir, ama ben güçsüz değılim.

Dantelli giysileri tezgahın üzerine atıyorum, rafta duran hijyen çantamı alıyorum, bordo ojeyi yere atıyorum ve yeni bir tıraş bıçağı alıyorum, sonra soyunup duşa giriyorum.

Koltuk altlarımı ve bacaklarımı ağda yapmak, saç köklerimi boyamak kadar rutin bir iş haline geldi, ama genellikle sadece gerektiğinde bikini bölgemi tıraş ediyorum.

Ve bu gerekli.

Ancak bu sefer normalden daha fazla tıraş oluyorum, sadece kasıklarımın üzerinde bir üçgen bırakıp labiyamdaki tüm tüyleri alıyorum. Jiletimi bırakıp sabunla köpürttüğümde, çıplak kıvrımlarımın kayganlığı elektrik gibi.

Mario'nun beni ne kadar kolay alt ettiğini hatırlayarak, ayartılmaya kapılıp parmaklarımı cinsel organımın üzerinde gezdiriyorum.

Su sabunu yıkarken, doğal kayganlaştırıcım parmaklarımı kaplıyor. Duvara yaslanıp, su püskürmesinin göğüslerimi yakmasına izin veriyorum ve bir akıntı meme ucuma çarptığında nefesimi tutuyorum.

Mario'nun nasırlı elinin sıkıp çimdiklediğini hayal ediyorum. Duşun sesi yetmiyor, bu yüzden göğsümü tutup zevk içimi kaplarken inliyorum.

Klitorisim parmaklarımın altında sertleşir. Daireler çizip okşarım. İçimde baskı oluşur.

Parmağımı kıvrımlarımın arasına soktuğumda, şüphe içime girer ve zevkimi bozar, bu yüzden dikkatimi hassas sinir demetine geri veririm, ama klitorisime nasıl dokunsam da, kendimi doruğa ulaştıramam.

İçimde bir hayal kırıklığı dalgası yükselir. Meme ucumu çimdiklerim ve zihnim elimle Mario'nun elini değiştirirken titrerim.

Onun tehditleri damarlarımda dolaşan ateşe benzin döküyor. Sert meme ucumu tırnağımla okşuyorum ve başparmağımla klitorisimin derisini yukarı çekiyorum.

Klitorisimi doğrudan ovuştururken sinirlerimden şimşekler çakıyor.

Bu yeterli değil. Daha sert okşuyorum. Daha hızlı.

O, tabancasının namlusunu bacaklarımın arasında sürterken dudakları şakaklarımı okşuyor.

Çıplak klitorisimi tırnağımla acımasızca kazıyarak kendimi parçalıyorum.

Çok geç fark ettim ki fayanslardan yankılanan ses benim sesimdi. Elimi ağzıma kapatıp burnumdan nefes almaya çalışırken buhar

odayı doldururken nefes almaya çalışıyorum. Duvara kayarak oturuyorum ve mini spazmlar vücudumu sararken sıcak duşun altında oturuyorum.

Coşkum yerini yorgunluğa bırakır ve utanç kalbime sızmaya çalışır, ama vücuduma bir bakışla bu duygu silinir.

İlk adetimi gördüğümünden beri, kadın olmak bir lanet gibi geliyordu. Yumuşak kıvrımlar, zayıf kaslar, dayanılmaz ağrılar, vücudumdaki her şey kendimi kapana kısılmış ve acınası hissettiriyordu.

Ama kızarmış göğüslerim, havaya gururla dikilen meme uçlarım, parlayan cildim, uzun bacaklarım ve damarlarımdan akan endorfinlerle, ben muhteşemim. Muhteşem. Tapılmaya layık.

Tutkumu amcam sayesinde keşfettim. İlk kez babamın eski en iyi arkadaşını düşünürken orgazm oldum. Ailemi ihanet eden adamı hayal ederken elimle kendimi tatmin ettim.

Lastik gibi bacaklarımla ayağa kalkıp zihnimi boşaltıyorum ve orgazmın ardından gelen hazın tadını çıkarırken vücudumu tekrar sabunlayıp duruluyorum, sanki kendi vücudumu daha önce hiç görmemiş gibi kendimi dokunup keşfediyorum.

Duşu kapatıp perdeyi açtıktan sonra, tavandaki ışıkları açtım ve aynadan havluyu çektim, Mario'nun camın arkasına kamera saklayıp saklamadığını umursamadan.

Yansıman nefesimi kesiyor. Su damlacıklarının kıvrımlarımı izlemesini izliyorum.

Neden kendimden saklandığımı biliyorum, ama şimdi keşke çekiciliğimle çok daha önce yüzleşseydim diyorum. Belki de babamın sözlerinin kalbimi zehirlemesine izin vermek yerine kendi gözlerimle baksaydım, şu anda bu kadar kapana kısılmış olmazdım.

Havluyla kurulandıktan ve vücuduma losyon sürdükten sonra, siyah dantelli bikiniyi giyiyorum ve tenime ne kadar seksi durduğuna hayran kalıyorum. Yüksek bel bikini kesimi kalçalarımı vurgularken şaşırtıcı derecede fazla cilt örtüyor, ama askılı üst kısmı göğüslerimi yukarı kaldırıp birbirine yaklaştırarak müstehcen bir dekolte ortaya çıkarıyor.

Mio Dio, mankenlik sektörünü kasıp kavurabilirdim.

Kendimi küçümseyen bir alaycı gülümsemeyle başımı sallayıp, babamın giymemi beklediği çirkin geceliği askıdan alıp başımdan geçiriyorum.

Siyah dantel, beyaz kumaşın içinden görünüyor. Yansımama sırtarak bakıyorum, ama babamın aç gözleri düşüncesi neşemi bozuyor.

Giderek ayılmaya başlayarak tırnaklarımı boyadım ve tamamen kurumasını bekledikten sonra ıslak havlumu askıya astım.

Islak saçlarımı iki Fransız örgüsü şeklinde gevşekçe ördükten sonra, enseme kuru bir havlu sarar, banyodan çıkar ve dolabımı açarım. Havluyu bırakıp kalın mavi şalı omuzlarıma sararım.

Babamın her zamanki iyi geceler ziyaretine hazırlanmak için odayı toplarken, rahatsız edici bir düşünce kafamı doldurur.

Ya Mario beni izleyen tek kişi değilse?

Babam odama kolayca kamera veya dinleme cihazı yerleştirmiş olabilir.

Aşağılık bir tuzağa mı düşüyorum? Mario, babamın şehvetini mi teşvik ediyor?

Bu fikri reddetmek istesem de, yapamıyorum. Amcam — artık amcam değil, kendime hatırlatıyorum — ailemi en kötü şekilde yok etmeyi planlıyorsa, beni kandırıp anneme çok benzeyen vücudumu babamın önünde sergilememden daha iyi bir yol düşünemiyorum.

Omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Mario'nun öfkeli altın rengi gözleri hafızamı dolduruyor. Onlardan parıldayan açlık endişemi hafifletiyor.

O, paylaşmayı seven bir adam gibi görünmüyor. Ayrıca, beni özellikle gelecekteki karısı olarak adlandırdı.

Birisi kartını takınca elektronik kapı kilidi bip sesi çıkarır.

Kalbim kulaklarımda çarpılmaktadır.

Mario, onun hediyesini giymediğimi düşünse ziyaret eder miydi?

Babam odama girdiğinde sessizce rahat bir nefes alıyorum, ta ki onun beni ne kadar yakından izlediğini fark edene kadar.

"Somurtmayı bıraktın mı, Valentina?" diye sorar.

Yutkunup şalım daha sıkı sararım. "Somurtmuyordum

baba. Karnım hala ağrıyor."

Kendi sözlerimden tiksiniyorum, ama o adet döngümden bahsedince neşelenince , küçümsememi gizleyip ona bir bardak su dolduruyorum

dolduruyorum.

"Bensiz başaramayacağını biliyorsun, değil mi?" Sesi tam arkamdan geldiğinde donakalıyorum.

"Tabii ki." Boğazımı temizler ve arkanı dönerim. Çok yakındır. "nankör davrandığım için özür dilerim." Bakışları boyalı ayak parmaklarıma kayıyor ve ardında pislik izleri bırakıyor. "Al, bunu iç," diyorum ve bardağı ona uzatırken yana doğru küçük bir adım atıyorum.

Artık onunla tezgah arasında sıkışıp kalmadığım için oturma alanına geçip her şey normalmiş gibi davranmaya başladım.

Babam sonunda gittiğinde, alnımı kapıya dayadım ve birkaç dakika nefes aldım.

Omuzlarımı geriye atıp çenemi dik tutarak, şalı omuzlarımdan kaydırıp geceliği başımdan çıkararak odanın diğer ucuna doğru süzülürüm.

Soğuk hava üzerime çarptığında tüylerim diken diken oldu. Saçlarımı çözüp parmaklarımla tararken kalçalarımı salladım. Kalbim güm güm atıyor ve belirsizlik hissim artıyordu. Cesaretimi kaybetmeden önce yatak üzerinde sürünerek ilerledim ve bir tanrıça zarafetiyle yorganın altına girdim.

En azından zarif göründüğümü umuyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım.

Onay, başka bir hediye kutusu şeklinde gelir.

Ertesi gece, bordo renkli bir iç çamaşırı seti koltuğumun üzerine konuyor ve ondan sonraki gece, beyaz bir set yatağımın köşesine konuyor, her biri farklı kumaş ve stilde.

Günlük hayat normal şekilde devam ediyor, ama bir haftadan fazla bir süre boyunca her gece, Mario'nun hediyelerini giydiğimde kendimi ona veriyorum.

Hediyelerinin ne kadar riskli hale geldiğini görünce, beni alay etmek ve küçük düşürmek istediğini anlıyorum, ama umursamıyorum. Aynada kendime her baktığımda özgüvenim artıyor.

Ta ki bir sabah karnımda belirgin bir ağırlık ve ağırlı kramplarla uyanana kadar. Banyoya sendeleyerek giderim ve külotumdaki lekeler yüzümü buruştururum. Oda servisi kahvaltı ile birlikte isimsiz bir hediye getirdiğinde, etrafımda yarattığım balon patlar.

Günün başında Mario'nun bana gönderdiği ilk hediyeı açtıktan sonra, dizlerimi göğsüme çekip ağrıyan şakaklarımı ovuşturuyorum.

Hassas meme uçlarım ve ped takmam gerektiğı için tanga veya push up sütyen giyemem.

Yenilgiye uğramış bir iç çekişle, parmaklarımı güzel süslemelerin üzerinde gezdirip kutuyu komodinin üzerine koyuyorum, sonra kendimi banyoya sürükleyip gün için giyinmeye başlıyorum.

Mario intikam peşinde olsa da, ona yalan söylemeyeceğim ve giydiğimi iddia etmeyeceğim, çünkü giymediğimi kanıtlaması çok kolay.

Üç gün olay olmadan geçer. Başka hediye gelmez. Adet dönemim hafif ağrılar ve hafif lekelenmelerden öteye gitmez.

Şüphe ve çaresizlik beni kemiriyor. Mario beni terk ederse kaçacak yerim yok. Güçsüz bir güç gösterisiyle, tanga ve push up sütyeni giyip yatağı giriyorum, ama yorganın altına girer girmez pişman oluyorum.

Yine yalnızım.

Depresyonun kara bulutu üzerimde dolaşıyor. Anneme dertlerimi fısıldamak bile yardımcı olmuyor.

BÖLÜM 8

Mario Luciano

NOAH, ben omzumun üzerinden ona sert bir bakış attığımda, teslimiyet anlamına gelen evrensel bir hareketle ellerini havaya kaldırır.

"O banyodan çıkar çıkmaz kapattım, yemin ederim," diyor.

Masanın üzerindeki USB belleği kapıyorum ama kaşlarımı daha da çatıyorum.

"Kaydettim ama gecenin geri kalanında izlemedim. O tamamen senin, patron," diye ısrar ediyor.

Hırıldayarak dizüstü bilgisayarımın şarj kablosunu çekip ana yatak odasına götürüyorum. Kanepeye sırtımı duvara dayayarak oturup Valentina'nın videosunu açıyorum ve banyo kapısını açtığı yere hızlıca ilerliyorum.

O, dantelli şortla odaya adım attığında, penisim bir anda sertleşir. O, parmaklarını saçlarında gezdirip mutfığa doğru kayarken, vücudunun kıvrımlarını sergileyerek, odadaki kamera nerede olursa olsun, kendini tam olarak gösterir. Tanga içindeki mükemmel kalçaları, neredeyse pantolonumun içinde kendimi rezil etmeme neden olur.

O bir şaheser. Onu tahrip etmek ve tapmak istiyorum. Sikimde zıplarken çok güzel görünecek.

Yatağa doğru kayıp yorgani çekince, pantolonuma boşalmamak için başparmağımı ısıyorum.

O müstehcen kıyafetleri giymeyi reddettiğinde, sınırına ulaştığını düşündüm. Üç gece boyunca, çayırlardan esinlenilmiş o çirkin kıyafetleri giymeye devam etti. Hediye yatak odasındaki masaya açıkça koyması, yenilgiyi kabul ettiği anlamına geldiği için, irade savaşımızı kazandığımı düşündüm. Noah'a akşamları onu tekrar izlemesine izin vermemin tek nedeni, Pietro'nun bebek bebeği haline geri dönmesiydi.

Boşluk tuşuna basarak videoyu duraklattım ve ekrana yaklaştım, gözlerimin beni aldattığından emindim.

Yan yatmış, güzel vücudunu örtmek için arkasına uzanırken, burnunun köprüsünde bir gözyaşı parıltıyor ve gözlerinden hüznün akıyor.

Öfke içimi kaplar. Homurdanarak parmaklarımı saçlarımın arasına geçirip saç stilimi bozarım ve teatral bir ağlama bekleyerek oynat düğmesine basarım. Ne istediğini bilmiyorum, ama şımarık prensesin dikkatimi çekmek için böyle çarpıcı bir gösteri yapıp sonra da kalbimi sızlatmaya çalışacağını hiç şaşırmam.

En iyi arkadaşım, yani onun babası, beni sırtımdan bıçaklayıp ölüme terk ettiğinde kalbim çoktan ölmüştü.

Ancak Valentina, güzel bir karmaşaya dönüşmüyor. Ağlamıyor, yüzünü elleriyle kapatmıyor ya da dikkatimi çekmek için başını battaniyeye gömmüyor.

Hayır, yatağında yatıyor ve gözyaşları yastığını ıslatırken fısıldıyor. Gözlerinden yaşlar akıyormuş ve yüzünden mutsuzluk yayılmıyormuş gibi davranıyor, burnunun köprüsünden damlayan acıyı görmezden geliyor. Birkaç dakika sonra fısıldamayı bırakıyor ve gözlerini kapatmadan önce sadece duvara bakıyor.

Battaniyesini bir kez çekerek, en kötü ıslaklığı temizler ve bir elini yastığının altına, diğer elini saçlarının arasına sokar.

Nostalji mideme yumruk gibi iner.

Bebekken Valentina her zaman annesinin örgüsünü yumruğunda sıkarak uyurdu. Nerede uykuya daldığı önemli değildi, annesi saçını geri alırsa çığlık atarak uyanırdı ve yaramaz, tatlı bir küçük kız olarak büyüdükçe, bu alışkanlığını kendi örgüsünü sıkmaya çevirdi. Yıllar boyunca birçok kez, elini saçına dolayarak rastgele yerlerde uyukladığını gördüm.

Arkadaşımın tüm kalbiyle sevdiği masum küçük meleği korumaya yemin ettim.

Sonra o arkadaşım, şımarık kızın ona acımasız yalanlar söylemesi nedeniyle beni ihanet etti.

Geri sarar ve onun tekrar yatağa yerleşmesini izlerim, aldatma belirtileri ararım, ama eğer bu bir oyunsa, o zaman bu oyunu mükemmel bir şekilde oynuyor. Ondan yayılan yalnızlık ve umutsuzluk gerçek gibi görünüyor.

Hızlıca ileri sararak, geriye yaslanıp anlamlarını düşünürken geri kalan görüntüleri kontrol ediyorum. Uyandığında seksi iç çamaşırının üzerine kıyafetlerini giydiğinde, pantolonumun içindeki penisim zonkluyor ve ağzım salya ile doluyor.

Telefonum bir mesajla çaldı. Ceketimin cebinden çıkardım ve Valentina'nın kadın koruması Donna'nın mesajlarına kaşlarımı çattım.

Önceki mesajlar normal güncellemeler olarak sınıflandırıldıkları için ses çıkarmamıştı, ama sonuncusunda bir uyarı etiketi vardı.

İçimde bir alarm çalmaya başlar.

Valentina bir sapma talep etti ve şu anda sadece kadın koruması arkasında yürürken George Washington Köprüsü'nü geçiyor. Daha fazla koruma istemedi ve çantasını arabada bıraktı.

Dün gecedan beri süren umutsuzluğu beni harekete geçirir. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp ayağa kalkarım ve telefonumda talimatları yazarım. Her hareketimde aciliyetle dairede dolaşırım, dizüstü bilgisayarımı masaya atıp Noah'a kısa bir emir verip kapıya doğru yönelmek için zar zor dururum. Noah ayağa fırlar ve hemen arkamdan gelir.

İntihar ederek benden kaçamayacak.

Arabayı otoparktan çıkarırken Donna bir güncelleme gönderir.

Noah'a talimatlar veriyorum. Ben kavşakta yasadışı bir U dönüşü yaparken, o da ilgili bilgileri Valentina'nın korumalarına iletiyor. Taksi şoförleri kornaya basıyor, yayalar bağırıyor, ama ben hepsini görmezden gelip gaz pedalına basıyorum.

Agresif sürüşüm, şehir trafiğinin acımasız savaşına karışır. Bir başka güncelleme ruhumdaki endişeyi hafifletir, ama ben direksiyonu daha sıkı tutar ve başka bir emir veririm.

Noah bir mesaj gönderir ve alır.

"Onlar daha yakın oldukları için bizden önce varacaklar," diye mırıldanır. "Hayır, varmayacaklar," diye alaycı bir şekilde cevap veririm.

Lüks alışveriş merkezinin otoparkına girip rampalardan en üst kata çıkıyorum

. Öfkeyle frenlere basarak, arabayı üç köşeli park yerinin karşısına çevirip park ettim.

Valentina'nın SUV'si köşeyi dönüyor ve birkaç metre ötede duruyor.

Ön camdan onun parlak mavi gözleriyle karşılaşıyorum. Şoktan kirpikleri genişliyor ve emniyet kemerinin kayışını sıkıca tutuyor.

Arabayı dolaşıp kapı kolunu tutuyorum.

Ben kapıyı açmadan bir milisaniye önce kilidi basar.

Sürücüye keskin bir hareketle, hırıldayarak tekrar çekiyorum, ama Valentina kilidi açar açmaz kilit düğmesine basıyor.

Renkli camdan onun korkmuş gözlerini yakalar ve sessizce devam etmesini isterim. Açık bir alanda tilki tarafından yakalanan bir ördek yavrusu gibi donakalır.

Kapıyı açıyorum, emniyet kemerini çözüyorum ve onu ensesinden tutup arabadan çıkarıyorum. O çılgık atıyor ve topuklu ayakkabılarında sendeliyor, ama ben parmaklarımı onun koluna doluyorum ve onu arabamın etrafından park yerinin köşesine doğru sürüklüyorum.

Onu ayaklarından kaldırıp, karnı aşağıya bakacak şekilde korkuluklara eğdiğimde, dehşet dolu nefes alışını doğrudan hayalarımı vurur. Ben ensesini sıkıca tutup onu duvarın ötesine itene kadar, tutunacak bir yer arar ve bacaklarını çırpırır. Düzensiz nefes alışını ve korkuluğa tutunan beyaz parmak eklemleri, küçülmüş göz bebekleri ve panik halindeki ifadesiyle uyumludur.

Öne eğilip onun korkusunun tadını çıkarıyorum.

"Sen benimsin, *paperotta*. Hayatını sonlandırabilecek tek kişi benim. *Anladın mı?*" diye homurdanırım.

Kafasını sallar ve kırık bir iniltiyle sırtını kamburlaştırır. "Uslu bir kız gibi bana yalvarırsan belki yaşamana izin veririm," diye hırlarsın. "Neden bu kadar kızgınsın?" diye korku içinde kekeler.

"Sen acınası birisin, Valentina," diye alay ettim.

Gözlerini yerden kaldırır ve dipsiz masmavi gözlerini ruhuma diker.

"Biliyorum," diye mırıldanır, sonra sesini güçlendirerek ekler, "ama bu benim bunu hak ettiğim anlamına gelmez. Beni arabaya geri koy."

"Köprüden atlarsın ama otoparktan atlamaz mısın? Ne, bu senin için yeterince sofistike değil mi?" diye alay ediyorum.

Gözlerini kırıştırır. Gözlerinde beklenmedik bir sertlik belirir. Başını sallar, çılginca güler ve bir elini dış duvara dayar.

"Atlamak mı? İntihar mı?" Neşesi bir anda kaybolur ve bana öfkeli bir bakış atar. "Çekil üstümden. Hemen," der ve kıvrınarak talep eder.

Yüzündeki ani değişim, zihnimdeki kırmızı sis perdesini kaldırır.

"Yalvar bana," diye hırıldarım.

"Zorla beni," diye tersler.

Elimi saçlarına geçirip vücudumu onun arkasına yerleştiririm. Kalçalarımla onu korkulukların ötesine ittiğimde, çok sevimli bir homurtu çıkarır. Elimini göğsüne koyup, kalçamı onun kıcına sürterim.

"Gerçekten istediğin bu muydu? Benim ilgim mi? Sen çok şımarık bir veletsin, değil mi, *paperotta*?" diye hırılıyorum.

O başını geriye atıp kafatasıyla çeneme vurunca çenemden bir acı geçer. Tıslarım, onu korkuluktan çekip araçların yanına iterim. O çığlık atar, neredeyse dengesini bulur, sonra acı içinde homurdanarak kalçasına düşer.

Sinirli bir *tsk* sesiyle dirseğinden tutup ayağa kaldırıyorum. Benim tutuşumdan kurtulur ve uyarı vermeden yumruk atar.

Yanağımnda ateşli bir acı yayılırken şok içinde ona bakıyorum. Bana tokat attı.

Gözlerindeki öfke kaybolur. Yüzü solgunlaşır. Elini göğsüne koyar ve dengesiz bir adımla geriye doğru çekilir.

Noah'ın keskin nefes alışması arabamın yönünden geliyor. Donna'nın tabanı betona sürtünüyor.

Valentina geniş gözlerini izleyicilerimize çevirir.

İki koruma da yüzümden Valentina'nın eline, sonra tekrar yüzüme bakar ve omuzlarını dikleştirerek arkalarına dönerler. Noah yutar ve yaklaşır.

"Özür dilerim," diye fısıldar Valentina.

Ellerimi yanlarımda yumruk yapıp ciğerlerimi dolduruyorum, sakinleşmek ve kendimi kontrol altına almak için çaresizce. Aceleyle açıklamaya başlar.

"İntihara meyilli değilim. Atlamak için gitmedim," diye ısrar eder. "Turist olarak yürüyüşe çıktım. Orada daha önce hiç bulunmamıştım ve randevularım arasında biraz zamanım vardı..." Sesi kesilir ve bir an için ne diyeceğini bilemez gibi görünür, ama öfke yüzünü kaplar ve bana sert bir bakış atar.

"Sen bir pisliksin," diyor. İnanamadan gözlerimi kırkıyorum, ama o devam ediyor. "Hayatımda tanıdığım en büyük *pislik*." Haklı öfkesi onu başka bir dünyadan gelen bir güzelliğe dönüştürüyor. "Bana bunu nasıl yaparsın?"

Onun öfkesi beni büyüledi, kendinden geçene kadar bağırmasını izledim. Parmağını korkuluğa doğru uzattı ve sesini yükselterek ayağını yere vurdu.

"Bir yanlış anlaşılma yüzünden beni neredeyse öldürüyordun! Kafanda taş mı var yoksa? Senin neyin var?" diye bağırır.

"Yeter artık, *paperotta*," diye uyarıyorum. "Kim diyor bunu? Sen mi?" diye meydan okuyor. "Sî. Ben," diyorum.

"Neden beyni taştan olan birini dinleyeyim ki?" diye alaycı bir şekilde sorar.

Onu boğazından yakalayıp kendime doğru çekerim ve kulağına hırlayarak yumuşak vücuduna sikimi sürterim.

"Kafamda taş yok, taşaklarımda sperm var, o yüzden ağzını dikkatli kullan, yoksa kaldıracabileceğinden fazlasını ağzına doldururum."

Kulak memesini ısırırım. Nefesi, kontrolümü neredeyse tamamen kaybetmeme neden olur.

Geri çekildiğimde, akıllıca dudaklarını kapalı tutuyor, ama gözlerinde parıltı sersemlemiş açlık beni tatminle dolduruyor.

Başımı eğip isyankar dudaklarını okşamak için eğildim ama son anda fikrimi değiştirdim.

Onu öpmek, bana karşı çok fazla güç verecektir. Dilimi ağzının içine gömdüğüm an, tüm kontrolümü kaybettiğim andır.

Çenemdeki ağrıyı taklit etmek için çenesini ısırıktan sonra, tam boyuma yükselir, omuzlarından döndürür ve onu SUV'ye doğru yürürüm. Yüksek topuklu ayakkabısı bir çakıl taşında sallandığında, onu kalçalarından kaldırır ve sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi koltuğuna oturturum. Sırtımdaki yaralar gerilir ve yanar, ama onun telaşlı ifadesini görmek buna değer.

Kemerini kucağına çekip bağladıktan sonra omuz askısını vücuduna doğru çekiyorum. Göğüsleri bluzundan dökülmek üzere. Dün gece ve bu sabah beni tahrik ettiği sütyen, düşük yakasından görünüyor.

"Zavallı çocuğun anevrizması olacak," diye mırıldanıyorum, parmağımı sütyenine takarken.

Onun dolgun göğüsleri parmağımın etrafını sararken iniltiyi zorlukla bastırıyorum. "Çocuk mu?" diye fısıldıyor.

Onun baştan çıkarıcı kıvrımları dikkatimi dağıtırken, hatamı fark etmeden önce başımı Noah'a doğru eğiyorum.

O, bakışlarını sağ koluma çevirdiğinde kıskançlık öfkesi içimi kaplar. O benim için bir oğul gibi olabilir, ama ondan daha yaşlıdır. Elimi gömleğinin içine sokup meme ucunu çimdiklerim.

O çığlık atar ve bileğimi tutar. Sırtarak parmaklarımı birbirine sürterim, sert ve hassas meme ucunu büküp sıkarım.

"Gözlerini bana dik, *paperotta*. Sadece bana," diye emrediyorum.

Yutkunur, gözlerini kırpar ve tırnaklarını bileğime geçirir, sonra dudaklarını en büyüleyici ve sinsi bir sırıtişla kıvrır.

"Göze göz, dişe diş mi?" Kaşlarını kaldırır. "Sen beni izledin, şimdi ben seni izleyeceğim." Bir elini bileğimden çeker, parmağını gömleğimin düğmesinin arkasına takar ve çeker. "Beni çimdikledin, şimdi ben..."

Utanmaz. Küstah. Kötü.

Elini göğsümden çekip, göğsünü giysisinin içine soktum ve elimi saçlarına geçirdim.

"Artık striptiz yok, *amore mio*, yoksa dişlerim devreye girer," diye yemin ettim ve çenesine bıraktığım kırmızı izi ısırdım.

Kapıyı çarparak kapatıp arkama bakmadan arabama doğru yürüdüm.

Direksiyonun başına geçerken, son birkaç dakikayı zihnimde tekrar oynatıp küfür ediyorum. On yıl boyunca intikamımı planladım. Tüm hayatım Pietro ve Valentina'nın hayatlarını mahvetmek üzerine kurulu.

Ama bir yerde hesaplamam yanlış çıktı ve şimdi Valentina Denaro her şeyi mahvetme gücüne sahip.

Noah koltuğuna çöküyor, elini saçlarında gezdiriyor ve nefesini vererek, benim düşüncelerimi kelimeler olmadan aktarıyor.

Ancak gözlerimin içine bakıp "Sadece şımarık bir prenses, ha? Buna değer miydi?" diye sorduğunda, durumla ilgili izleniminin benimkinden farklı olduğunu kanıtladı.

Kaşlarımı kaldırdım. O da aynı hareketi taklit etti ve çenesini ön panele doğru kaldırdı. Saatteki saat değişti.

Siktir.

Sorun Valentina Denaro değil.

Sorun benim.

Onun pençelerini bana geçirmeme izin veremem. Onun güzel yüzü ve çekici vücudu sorun değil.

Sorun benim duygularım.

Arabayı sürmeye başlıyorum ve soğuk öfkem dışında her şeyi kilitliyorum.

Hiçbir şey intikam almamı engelleyemez.

Kendim bile.

Valentina Denaro

Yalnızım ama savunmasız değilim.

Bir sabah oda servisi tepsisinden çaldığım biftek bıçağı fazla hasar vermez, ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlar. Babam fiziksel mesafesini koruyor, ama gözlerindeki artan ışıltı beni dehşete düşürüyor.

Oda servisi kapımı çalıyor. Selam veriyorum, kendimi zorla oturur pozisyona getiriyorum ve yüzüme hoş geldiniz ifadesi takınıyorum. Kadın kahvaltı arabasını içeri itiyor, düğün günüm için ilk tebriklerini sunuyor ve koridora geri dönüyor.

Ciğerlerimi doldurup nefesimi bir iç çekişle boşaltıyorum. Ağır bedenimi yataktan sürükleyerek kaldırdıktan sonra yüzümü ovuşturup banyoya doğru sendeleyerek ilerliyorum, ama bir renk parlaması gözlerimi kahvaltı arabasına çekiyor.

Adrenalin vücudumu kaplar. Titrek bacaklarla arabaya doğru yürürüm. Mavi kurdeleli küçük beyaz bir kutu tepsilerin arasına sıkışmış durumda.

Kutuyu alıp kapağını açtım ve rahatlamaktan ağlamamak için kendimi zor tuttum. Dantelli mavi külot sadece bir kişiden gelmiş olabilir. Mario Luciano.

Beni terk etmemiş.

Son on yıldır ondan nefret ediyordum. Masalsı çocukluğumu mahvetti ve beni karanlık bir yalnızlık dünyasına sürükledi.

Şimdi babamdan kaçmak için tek umudum o, ama o iki kötülükten daha az kötü olanı *değil*. O kötülüğün kralı.

Bir buçuk haftadır ilk kez tam bir nefes alıyormuşum gibi hissederek, kumaş parçasını avucumda sıkıca tutuyorum.

Saçımdan daha yumuşak.

Dudaklarımdan çılgın bir kahkaha kaçıyor. Uzun sabah ritüelimi tamamlamak için banyoya giriyorum, günün önemi omuzlarımda ağır bir yük gibi duruyor, ama külot cinsel organımı sararken ve belimi kucaklarken memnuniyetle gülümsüyorum.

Meme uçlarım sertleşir ve bacaklarımdan arasında sıcaklık dalgalanır.

Hediyeler kesildiğinden beri kendime dokunmadım. Onun etkisi etrafımda olmadan kendimi yanlışı hissediyorum.

Aynaya bir bakış beni duraksatıyor.

Külotlar gözlerimin rengiyle aynı.

Neye bulaştım ben böyle? Mario'nun aldığı her kararda gizli mesajlar onun karakterini ortaya koyuyor. O çok yoğun bir adam.

Biri anahtar kartını sokunca ön kapının kilidi bip sesi çıkarır. Kalbim gırtlığıma kadar çıkar. Banyo kapısını kilitlemiş olmama rağmen, raftan bir havlu kapıp kendime sararım.

"Valentina?"

Babamı tanıdığımda bir dizi duygu yaşıyorum. Hayal kırıklığı. Rahatlama. Endişe. Korku.

"Evet, baba?" Kapıdan soruyorum. "Her şey yolunda mı?" diye cevaplıyor.

Yutkunup havluyu daha sıkı sararım.

"Tabii ki! Neden olmasın ki?" Hafif, şakacı ses tonumdan nefret ediyorum.

"Temizlik görevlisi, bu sabah kahvaltıyı getirdiğinde hala yatakta olduğunu söyledi," diyor.

" diyor.

Telefonumu komodinin üzerinde bırakmıştım. Alarmımı kapatmamıştım. Bildirimlerimi bile kontrol etmemiştim.

Garip bir zil sesi geldiğini hatırlayınca diyaframım sıkışıyor, ama içgüdüsel paniğimi bastırıp mantıklı bir açıklama buluyorum.

Telefonuma bir bakış, hayatımın ne kadar üzücü ve yalnız hale geldiğini kanıtlıyor. Saklayacak hiçbir şeyim yok. Mario hiç telefonumdan bana ulaşmaya çalışmadı.

Buna gerek yoktu. Odama gönderdiği hediyeler ve sürekli peşimde dolaşan korumalar sayesinde Mario bana her zaman ulaşabiliyordu. Babam, eski en iyi arkadaşına sadık insanları işe aldığını bilseydi, gözünü kırpmadan hepsini öldürürdü.

"Dün gece iyi uyuyamadın mı?" diye sorar babam.

Havluyla oynayarak, onun beklediği cevabı veriyorum.

"Uyumakta biraz zorlandım ama iyi uyudum. Uyanmak zor oldu ama şimdi iyiyim," diyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim. Seninle kahvaltı yapacağım," diyor.

Göğsümde bir korku hissediyorum, ama ona teşekkür edip sabah hazırlıklarımı aceleyle bitiriyorum, mavi külotun üzerine seyahat kıyafetlerimi giyiyorum ve profesyonel makyajcının daha sonra çok fazla makyaj silmek zorunda kalmaması için en az makyajı yapıyorum.

Kuaför saçımı açık bırakmamı istedi, bu yüzden saçımı biraz suyla ıslatıp fırçayla taradıktan sonra omuzlarıma döküyorum. Dün saçımın köklerini boyadım, bu yüzden doğal rengimden hiçbir iz kalmadı.

Banyodan çıktığımda, babamın yaydığı mutlak sessizlik korkumu üç katına çıkarıyor. Gözlerine bakıyorum ve yerin açılıp beni başka bir aleme götürmesini diliyorum.

"Annene çok benziyorsun," diyor.

O ayağa kalkıp bana doğru yürürken içim tiksinti ile kıvrılır ve korku ile titrer.

"Özür dilerim."

Sözler iznim olmadan dudaklarımdan dökülür. Parmakları şakağımdan bir santim uzakta donar. Onun etrafından dolanıp kahvaltı arabasından bir tabak alırım.

"O da beni terk etti, baba," derim ve metal pasta maşasıyla tepside bir bagel alırım.

Bu cesaretin nereden geldiğini bilmiyorum. Belki de Mario'nun içimdeki deli kadını ortaya çıkardığı içindir, ama onu hariç herkesi kaybettiğimden beri ilk kez babama karşılık veriyorum.

"Onun gibi olmadığım için üzgünüm. Ona benzediğim halde, sana onun verdiği şeyi veremem."

Elini koluma sıkıca sarar. Ben çığlık atar ve tabağı düşürürüm. Bagelim tepside zıplar ve kenardan yuvarlanır. Düşmeden önce maşayı yakalarım, yumruğumu o kadar sıkarım ki parmak eklemlerim beyazlaşır. İki tarafı birbirine sıkıca kenetlenmiş halde, keskin olmayan bir bıçak gibi görünürler.

"Bana hiçbir şey vermek zorunda değilsin. Zaten hepsi benim olacak," diye kulağıma fısıldadı.

Boğazıma safra yükselir. O bana yaklaşırken, derimin üstünde ve altında kurtlar sürünür. Vücut ısısı sırtıma sızar. Parmak uçlarını

kemiklerimi kıracak diye korkuyorum. Kolumdan bir acı saplanıyor ve boğazımdan bir inilti kaçıyor.

Korkunç derecede yakın dururken saçımı kulağımın arkasına sıkıştırır.

"Romeo senin bakire olmanı beklemiyor olsaydı, seni hemen benim yapardım," diye mırıldanır.

Elini boğazıma doladığında, içimdeki bir şey kırılır.

Onun acımasız tutuşunda sıkışmış kolumu kaldırıp, maşa ile vücudumu ve onun parmak eklemlerini sıkıştırıyorum, ucunu kaburgalarına vurup, kendimi çekiyorum, ama o küfredip beni yere itiyor. Kalçama düştüğümde acı vücudumu delip geçiyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine dönüp kaçmaya çalışıyorum, ama o omzumu yakalayıp beni ters çeviriyor ve yumruğunu boğazıma doluyor.

Elini kaldırır. Ben geri çekilirim.

Küfrederek, elini yüzüme kaydırır ve yanaklarımı çimdikleyerek dudaklarımı büzüştürür.

"Her zaman benim kontrolümü sınamayı sevmişsindir, değil mi bebeğim?"

Göz yaşlarım şakaklarımdan süzülerek saçlarımı ıslatır. Onun acı veren tutuşunun izin verdiği kadar başımı sallarım.

Yüzünü buruşturur ve kaburgalarını kontrol eder. Beyaz gömleğinde kırmızı lekeler belirir.

"Ben de üzgünüm Valentina. Bu özel günde bu güzel yüzünü lekelemek istemeyiz, değil mi?"

Başımı daha sert sallıyorum.

Onun kahkahası bedenimi buzla kaplar ve ruhumun son parçalarını da paramparça eder. "Günün geri kalanında uslu bir kız olacak mısın?"

Başımı sallıyorum.

"Güzel. Tek yapman gereken güzel görünmek ve 'Evet' demek.

Anladın mı?" Tekrar başımı sallıyorum.

Yanağımı okşadı, saçlarımı geriye itti ve ayağa kalktı. O üzerimde dikilirken, ben kırık ve sefil bir halde yatıyordum.

O dönüp tek kelime etmeden ayrıldığında, şok içinde kapalı kapıya bakakalıyorum.

Göğsüm hıçkırıklarla sarsılır. Bir hıçkırık daha kopar.

Gözlerimi ellerimle kapatıyorum ve nefes alamayacak kadar ağlıyorum.

İçimde küçük, çaresiz bir parça Mario'nun kapıyı kırıp beni yerden kaldırmasını ve çocukken yaptığı gibi beni göğsüne yatırmasını diliyor, ama dakikalar geçip kapı kapalı kaldıkça umudum azalıyor.

Soğuk, sert gerçeklik üzerime çöküyor. Gözyaşlarım duruyor. En azından artık babamın ne istediğini tam olarak biliyorum. Romeo beni umursamıyor.

Kendi başıma kaçmak hiçbir zaman bir seçenek olmadı. Belki daha güçlü ya da daha akıllı olsaydım ya da babam tüm özgürlüklerimi elimden almamış olsaydı, bir yol bulabilirdim, ama benim hiçbir becerim yok. Para kazanacak bir yolum yok. Babamın gücünden kaçarken kendimi geçindirme şansım yok.

Mario benim tek umudum.

Derin bir nefes alıyorum, kendimi yerden kaldırıyorum ve irade gücümle mutfığa sürükleniyorum.

Yüzüm lekelerle ve gözlerim şişmiş halde mekana gidersem, babam kaçma şansı bulamadan beni öldürür, bu yüzden mini buzdolabından iki şişe su alıp gözlerime bastırıyorum. Göz kapaklarım yanmaya başlayınca, cildim şükürler olsun ki uyuşana kadar plastiği yüzümün geri kalanına sürüyorum.

Onları tezgahın üzerine koyduktan sonra, tahta bacaklarımla banyoya doğru yürüyorum.
bacaklı banyoya doğru yürüdüm.

Aynadaki kadın çok güzel. Narin yüz hatları, canlı mavi gözleri ve yanaklarında ve burnunda hafifçe dağılmış çilleri porselen bir bebeğe yakışır. Saçımı sarı yerine kahverengiye boyamış olsam da, annemin yüzünü benim yüzümün üzerine kolaylıkla yerleştiriyorum.

Babam haklıydı. Anneme benziyorum. Onun bana bakışını değiştirmek için yaptığım tüm girişimler başarısız olmaya mahkumdu. Onun genlerinin bana verdiği tek özellikler, biraz daha kalın kaşlarım ve daha belirgin dudaklarımdı.

Yüzümü yıkadım, saçlarımı gevşek bir at kuyruğu şeklinde topladım ve dudak parlaticısı sürdüm, ama yüzümün geri kalanını makyajsız bıraktım.

Mario bugün intikamını almazsa hiçbir şeyin önemi yok. Babamın bana bir daha dokunmasına izin vermeyeceğim. Birimiz ölecek.

Umutsuzca yaşamak istiyorum.

İnancımla sıkı sıkıya sarılmış halde, telefonumun fişini çektim, şarj aletini çantama attım ve bildirimlerimi kontrol ettim.

Bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı okurken donup kalıyorum.

Eski bir şey, yeni bir şey, ödünç alınmış bir şey, mavi bir şey.
Hediyemi elbisenin altına giy. Görüşürüz.

Kalbim durur, sonra hızla çarpmaya başlar. Mesajı tekrar okurum.

Mario Luciano, babamın yoğun çabalarını boşa çıkardı ve telefon numaramı aldı.

Tehdit altında hissetmem gerekirdi. Beni sınıyor. Bana emir veriyor. Rahatlama ve heyecan damarlarımdan akıyor.

Yalnız değilim.

Şeytan benim için geliyor.

BÖLÜM 10

Mario Luciano

BİÇAĞIMI adamın omzuna tekrar saplıyorum ve hiç duygulanmadan çekip çıkarıyorum. Adam çığlık atıyor ve yalvarıyor, ama ben alaycı bir şekilde gülümsüyor ve ayakkabımın tabanı ile onu itiyorum. Adam yanına yuvarlanıyor ve acı içinde kıvranıyor, ama bağları yarasını durdurmasına engel oluyor. Altında kan gölü büyüdüğü, tsk diye ses çıkarıp geri çekiliyorum.

Noah ikinci adamı saçından yakaladı ve kırmızı kan gölünden kaçmak için birkaç metre uzağa sürükledi. *Stronzo*'yu bıraktığında, eline tiksintiyle baktı ve alet masasından bir mendil aldı.

Takım elbise ve kravat giymiş, saçlarımızı yaptırmış ve ayakkabılarımızı parlatmış olan sağ kolum ve ben, bugün ellerimizi kirletmeye niyetimiz yoktu, ama bu *bastardoslar* yanlış zamanda başlarını çıkardılar.

Bir buçuk hafta önce, küçük bir ördek yavrusu dikkatimi dağıttığı için toplantıyı kaçırdığımda, onlar da kirli oynadılar. Pietro'nun, kendisinin de bilmediği son mutlu saatlerini yaşarken onu izlemek yerine, bu nemli bodrumda, gecekond mahallesinde bulunmamız onların suçu.

Telefonum cebimde yine titriyor, ama onu görmezden gelip kalan *pezzo di merda*'ya doğru ölçülü adımlarla ilerliyorum.

"Sadakat istemiyorum. Sadece dürüstlük. Bana yalan söyledin," diye homurdanıyorum.

Kafasını sallar ve ağzındaki tıkaçla mırıldanır. Bıçağımın ucunu boğazına dayarım ve ağzındaki tıkaçları çıkarırım.

"Başka kim bana ihanet etmeye çalıştı?"
diye hırlıyorum. "Ben değildim! Ona yapmamasını söyledim, ama..."

Bıçağımı onun dış uyluk kısmına saplayıp, acı içinde kıvranırken eğlenerek başımı eğiyorum.

"Başka kim var?" diye soruyorum.

Kafasını sallar. Bıçağı çeviririm.

"Kardeşin!" diye bağırır.

Hırıldayarak bıçağı salladım. Tükürüğü boğazına kaçtı ve bağlarının izin verdiği ölçüde geriye doğru sallandı.
bağlarının izin verdiği kadar ileri geri sallanır.

"Alessio, onun için ihaleyi kazanırsak bize iki katı ödeme yapacağına söz verdi. Yemin ederim, ben..."

Bıçağımı kaldırıp diğer uyluğuna saplarım, ama bu sefer kemiğe daha yakın bir yere nişan alırım. *Figa* dilini ısırır ve kendi kanıyla boğulur.

"Ona inandın mı?" diye alay ediyorum.

Adam yana doğru eğilir ve kusar. Noah ve ben küfürler savurup geri çekiliriz. "Yarısını peşin verdi," der adam kekeleyerek.

Kafamı sallayıp daha da uzaklaşıyorum.

"Sen bir aptalsın. Alessio'nun, Pietro onun patronu olsa bile, sana diğer yarısını verecek parası ya da gücü yok."

Noah'a başımı sallarım. Adamın boğazını keser ve sıçrayan kanı kaçınmak için geri atlar. Artan pislığe alaycı bir şekilde bakıp odanın diğer ucundaki lavaboya doğru yürürüm.

Ellerimi ve yüzümü iyice yıkadıktan sonra, Noah'tan bir tomar kağıt havlu alıp onun yolundan çekilirken yüzümü kuruluyorum. O da hayali kirleri temizliyor ve ben ona kağıt havlu uzattığımda kısa bir teşekkür ediyor.

"Temizlik ekibi yolda, bu yüzden burada kalmamıza gerek yok. Hazır mısın patron?" diye sorar Noah.

Cevabımı homurdanarak verip, çürümüş merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Onu harap apartmanın içinden geçirdikten sonra, öğleden sonra güneşinin altında kaldırımda durup Noah'ın takım elbisesinde leke olup olmadığını kontrol ediyorum. Onun tertemiz olduğunu gördüğümde, o da benim için aynısını yapıyor.

İki tehlikeli mafya üyesi, şık giyinmiş, gecekondu mahallesinde kaldırımda birbirlerini kontrol ediyorlar, çok komik görünüyor olmalıyız, ama bugün büyük bir gün.

Bugün, beni sırtımdan bıçaklayıp New York'un en güçlü sosyetiklerinin önünde ölüme terk eden adamı yok edeceğim. Bugün, onun çok değer verdiği kızını kendime ait ilan edeceğim. Onun yerine benim küçük kuklam olana kadar bedenini alıp zihnini sikip atacağım. O her şeyini kaybedecek.

Arabamın kilidini açarken telefonumu kontrol ediyorum ve direksiyonun arkasında vücudumu büküyorum.

Valentina mesajıma cevap vermedi. Cevap vermesini beklemiyordum, ama içimde öfke yükseliyor.

Denaro ailesinin hayatına soktuğum insanlar bana güncellemeler gönderdiği için telefonum sabahın erken saatlerinden beri durmadan çalışıyor. Hizmetçi, hediye teslim edildiğini doğruladı ve Pietro'nun Valentina'nın odasına beklenmedik bir ziyaret yaptığını bildirdi. Onun odasının yanındaki odada müşteri kılığına giren koruması şiddet sesleri duyduğunu söyledi, ama şoförleri onun

sıkıntıda olmadığını ve saç ve makyaj randevusuna zamanında gittiğini bildirdi. Stilistler onun geliş ve gidiş saatlerini ilettiler.

Telefonum durmadan çalışıyor, ama bu beni rahatsız etmiyor. Her şey istediğim gibi ilerliyor. Bugün hiçbir şey ters gitmeyecek.

Kontak düğmesine basıp SUV'yi trafiğe soktum.

"Selam patron," diyor Noah, telefonundaki bildirimleri incelerken.

Aynı mesajların çoğunu alıyoruz, ancak güvenlik nedeniyle, uzmanlık alanlarımıza göre ayrı ayrı irtibat kişileri de var.

Onun aklındaki her şeyi söylemesi için onayımı homurdanarak ifade ediyorum. "Benim tarafımdan her şey hazır," diyor.

Ses tonu, cümlesinin sonuna bir "ama" eklendiğini ima ediyor. Profiline bakıyorum, dikkatini telefon ekranına doğru takip ediyorum ve sahte patronun gönderdiği mesajı görüyorum.

İç geçiriyorum.

"Bu sabah Valentina'nın odasındaki görüntüleri kontrol et," diye homurdanırım.

Bir uyuşturucu bağımlısı arabanın önüne çıkınca frenlere basıp direksiyonu kırıyorum.

Cinayet benim işimde gerekli bir kötülük olabilir, ama düğün mekanına tertemiz bir arabadan daha azıyla gitmek trajik olur. Çalınan mafya prensesini hasarlı, kanlı bir arabaya atamam, değil mi?

Noah, telefonu ön panele çarparak ön camdan sekip omzuna çarptıktan sonra koltuğunun altına kaybolunca küfürler savurur.

Sürüşümü değiştirmiyorum. New York sokakları oyun alanı değil ve benim katılmam gereken bir düğün var.

Noah, yoğun trafiğin içinde yol alırken kafasını cama çarptığında tekrar küfür eder ve bana kızgın bir bakış atar.

"Bekleyebilir," diye homurdanırım.

O daha sert bir şekilde bana bakar. Ben omuz silkerim.

"O, mihrapta olacak, önemli olan tek şey bu," diyorum.

Bu ikimize de bir hatırlatma. Duygularımın çabalarımızı mahvetmesine izin veremem. Valentina ile babası arasında

, hayatta ve sikilebilir olduğu s re e önemi yok.

Katedralin arka girişinin yanındaki kaldırıma yanaşıp arabayı park ettikten sonra sokağa  ıkıyorum. Köşede oturan trafik polislerine başımı sallayarak selam verdikten sonra kapıyı kapatıp anahtarı kaputun üzerine atıyorum. Noah anahtarı yakalıyor ve benim arabayı dolaşıp  nc  olmama kadar bekledikten sonra birkaç adım arkamdan geliyor.

Kendilerine ve banka hesaplarındaki paraya sadık olan diğ r    yüksek maaşlı adam da arkamda sıraya girerler.

Merdivenleri çıkıp, yüksek Gotik kemerli geçitlerden geçtikten sonra, dar koridordan gelin s itine doğru yöneliyorum. Bir yer gösterici yanımdan geçerken hafifçe selam veriyor, ama koridor zaten boş. Katılımcıların çoğu yerlerine oturmuş durumda, ama personel rüşveti kabul edip alanı boş tutmaktan memnuniyet duyuyor.

Dört adamın kapıya sırtlarını dönerek her iki tarafa yerleştiklerinden emin olduktan sonra, kolu çevirip sessiz menteşelerle açılan süslü, masif ahşap kapıyı açtım.

Valentina, sağdaki aynalı duvarın yanındaki makyaj masasında oturuyor.

O kadar güzel ki göğsüm ağrıyor. Dolgun göğüslerini vurgulayan kalp şeklinde yakası, dar belini saran dar elbisesiyle ve geniş eteğiyle, o gerçek hayattaki bir rüya gibi.

Arkamdaki kapıyı kapatıp kilitliyorum.

Sesle birlikte kaskatı kesilir ve bakışlarını telefon ekranından kaldırır. Büyüleyici mavi gözleri bulutsuz bir gökyüzünden daha parlakken, çilleri soluk tenine çekici bir masumiyet katar.

Telefonunu makyaj masasına koyup ayağa kalkıyor. Bana karşı dururken omuzlarını dik tutması, aptal olmadığını kanıtlıyor, ama beni baştan aşağı s zen gözlerindeki açlık, içimdeki canavarı kışkırtıyor.

Ben ona doğru yaklaşırken o yerinde duruyor. Bu küçük meydan okuma hareketi testislerimi magma ile dolduruyor. Ayak parmaklarım elbisesinin eteğinden bir santim uzakta duruyorum.

Yutkunur. Parmak ucumu boğazının önünden aşağı doğru gezdiririm. Nefesi kesilir.

"Beni mi seçtin?" diye soruyorum, köprücük kemiğinin çukurunu okşarken.

"Evet," diye cevaplar.

Parmaklarım neredeyse tüm belini kavıyor. Onu makyaj masasına kaldırıyorum ve kalçalarımı dizlerinin arasına sıkıştırıyorum.

"Kanıtla. Göster bana," diye talep ettim.

Kapıya doğru bakar. Çenesini yüzüme doğru kaldırırım ve başparmağımla alt dudaklarını okşarım.

"Bu senin için çok mu zor?" diye sataşıyorum, otoparkta yaptığım tehdidi hatırlatarak. "Yoksa bu güzel ağzını doldurmamı mı tercih edersin?"

Nefesi başparmağımın ucunda hissediliyor. Titriyor ve başını sallıyor. Ona yaklaşıyorum. O geriye yaslanıyor ve yüzündeki ifadeyi gizliyor. Sinirlerim geriliyor.

Geri çekiliyorum.

Eteğini kucağına çekiyor, ta ki bu sabah ona gönderdiğim hediye ışıktan parlayana kadar.

Mio Dio, o muhteşem.

Kıvrımlarına yaslanmış mavi külot, soluk teni ve beyaz elbisesine renk katıyor.

Penisim pantolonumun dikişini zorluyor.

"Onları bana ver," diye homurdanıyorum.

Uylukları kasılır.

"Ne? Neden? Ben sandım ki..."

"Onlar *benim* ödünç aldığım şeyler. Ya külotu bana ver ya da kendim alırım," diye hırlıyorum.

Sevimli bir kızarıklık yüzünü kaplar ve bir an için o kadar masum ve savunmasız görünür ki, deliye dönmek üzereyim. Onu sırt üstü yatırmak, külotunu kenara çekmek ve sikimi amının derinliklerine sokmak çok kolay olurdu.

Göz bebekleri küçülür. Gözlerini kaçırır ve başını sallar, sonra makyaj masasında dengede durmaya çalışarak külotu beceriksizce çıkarır. Onu ondan kapar ve ıslaklık izine sırtarak bakarım.

"*Mia Paperotta* beni görmek için bu kadar hevesli mi?" diye soruyorum ve onları kalbimin üzerinde bulunan göğüs cebime koyuyorum. O geri çekilip dizlerini kapatmak istercesine hareket ediyor, ama ben onun kalçasını tutup tekrar öne doğru kaydırıyorum ve bacaklarını belimin etrafında açmaya zorluyorum.

"Sana daha güzel bir hediyem var," diye söz veriyorum.

Nabızı boğazında atıyor ve yüzümü korku, belirsizlik ve merakın bağımlılık yaratan bir karışımıyla inceliyor.

Cebime uzanıp özel renkli mini bullet vibratörü çıkarıyorum.

Yüzü boşalır.

"Bu senin *mavi şeyin*," diyorum, diğer cebimden kumandayı çıkarıp en düşük ayara getirirken.

Yüzünü çevirip eteğini aşağı çekmek için uzanır. Elini yakalayıp tezgaha sabitlerim, eteği engel teşkil etmeden istediğim yerde kalmasını sağlarım.

Vibratörü cinsel organına indirirken uylukları titrer ve dizleri kalçalarımı sıkıştırır.

Mavi oyuncağı kasıklarına bastırdığım anda, nefesini keser ve sırtını kamburlaştırır.

"Siktir, çok güzelsin," diye homurdanırım.

Kafasını sallar. Vibratörü indirirken, klitoris kapağını okşayarak dış dudakları boyunca bir çizgi çizerken, girişine yaklaşırken onun utanç verici zevkini tadarken, ifadesindeki her nüansı inceliyorum. Gözlerini kapatır ve inler.

"Bana bak, Valentina," diye emrediyorum.

Kirpiklerini kaldırır ve berrak mavi gözleriyle beni yere serer.

"Sadece sen," diye yemin eder.

Vibratörü amına sokuyorum ve parmağımın ucunu sıkıca kavradığında inliyorum. Yüz hatları değişiyor, acı mı yoksa tiksinti mi, anlayamıyorum, ama parmak ucumla ipeksi sıcaklığını test ettiğimde, zevkten inliyor ve kıvranıyor.

Vibratörün yoğunluğunu en yüksek ayara getiriyorum. O çığlık atıyor ve sarsılıyor. Onu kapatıyorum, parmağımı çıkarıyorum ve tüm cinsel organını avuçluyorum. Balı elimi kaplıyor.

Ciğerlerim oksijen için mücadele ederken, pantolonumun içindeki penisim zonkluyor. Kendimi ona kaptırmak, intikamımı bir kenara bırakmak istiyorum, ama son on yıldır yakıt olarak kullandığım acı ve öfke dışındaki tüm duygularımı bastırıyorum.

Onun yalanları yüzünden, en iyi arkadaşım beni sırtımdan bıçakladı ve ölüme terk etti.

Valentina Luciano sonunda benim.

Tamamen benim.

Hayatımı mahvettiği için ona bunu ödeteceğim.

BÖLÜM 11

Valentina Denaro

İçimde yükselen arzuyla mücadele ederken oda odaklanıp odaklanamıyor. Her şey parıldıyor. Keskin çene hattı, dolgun dudaklar, yoğun kehribar rengi gözler, temiz yakalı, özel dikim takım elbise... Mario'nun her şeyi, ona dokunmak, dişlerimle ve dilimle keşfetmek istememe neden oluyor. Sıcak, sert eli çıplak cinsel organımı kavlıyor, beynimi karıştırıyor ve beni şehvetli bir sıcaklıkla dolduruyor.

"Buradaki her şey, mekandan konuklara, hatta saç tokalarına kadar, başka bir adam için, ama *bu*," o benim amımı o kadar sert sıkıyor ki sırtımı kamburlaştırıp kravatını tutuyorum, "benim," diye hırlıyor.

İhtiyacımdan akılsızlaşmış ve kelimelerle ifade edemeyecek kadar bunalmış bir halde başımı sallıyorum.

Kontrol cihazını cebine koyar ve elini enseme kaydırır.

"Özel gününde makyajını mahvetmek istemem, bu yüzden '*evet*' diyene kadar seni öpmek için bekleyeceğim," diye fısıldadı şakağıma.

O kadar yakın ama o kadar uzak. Yüzünü görmem lazım. Gözlerimi ondan ayırmamamı söyledi, ama o kadar üstümde duruyor ki onu bulamıyorum. Ondan yayılan soğuk öfke beni korkuturken, avucunun sıcaklığı duyularımı uyandırıyor.

Sonunda geriye yaslanıp yüzünü görmemi sağladığında, zamanı geri alıp gözlerimi kapatabilmeyi diliyorum.

Bakışlarındaki şehvetli ışıltı ve yüzündeki sadistçe sırıtış, kalbimi ikiye bölen acıya rağmen şehvetimi körüklüyor.

Sözleri kafamda yankılanıyor.

Öpüşmedik. Aslında, aramızdaki cinsel gerilime rağmen beni öpmeyi kasten reddetti.

Ben onun için hiçbir şey ifade etmiyorum. Benimle bir oyuncak gibi oynamak konusunda açık sözlüydü, ama ben aptal gibi savunmamı indirdim.

Kendimi isteyerek değersizleştirdim. Onun için.

Onun için soyundum. İlk orgazmımı ona adadım. Onu hayal ettim. Onun sinsi planına tam olarak uyum sağladım.

Samimi ve saf olması gereken bir deneyimi onun için değersizleştirdim.

Mario Luciano.

Annemin beni terk etmesine şaşmamalı. İğrenç biriyim.

O, avucunun içini hassas klitorisime sürtünce, hıçkırıklarımı bastırıp küfürlerimi boğazımda tutuyorum.

Gözlerini gözlerime dikip gülümser ve enseme sıkar. "Maviyi sen aldın," der ve vibratörün ipini çeker.

Boğazımdan acınası bir ses çıkar. Elini cinsel organımdan çekip avucunu yalar ve ruhuma bakarak inler. Ben titrerken gözleri kararır, o dilini kullanarak elindeki uyarılmamı temizlerken kanım sıvı bir arzuya dönüşür.

"Ben ödünç aldığımı aldım," der ve göğüs cebine hafifçe vurur.

"Şimdi eskisini al," der ve o ve babam son anlaşmalarını yaptıkları gün ön kapıdan çıktıklarından beri görmediğim bir bıçağı çıkarır. Babamın her zaman taşıdığı silahı saran parmaklarıma bakarken, Mario ceketini açar ve iki şık siyah tabanca ortaya çıkar.

"Ve yenisini ben alacağım," diyor.

Gözlerine baktığımda, kalbim daha da sıkışıyor. Bana güvenmiyor

Beni sınıyor.

Onu mu yoksa babamı mı seçeceğim?

Birini bıçaklama düşüncesi midemi bulandırıyor, bu da ıslak cinsel organıma serin hava esintisiyle gelen korkunç bir bir his, ama eğer birini bıçaklamam gerekirse, o kişi babam olacak.

Mario gülüyor, geri adım atıyor, eteğimi indiriyor ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni belimden tutup tezgahı kaldırıyor. Beni ayağa dikip bıçağı elimden aldığımda itiraz etmiyorum.

Ben seçimimi çoktan yaptım.

Kolumu aşağı doğru çeker, eteğime değdiği yeri inceler, sonra kumaşta bir delik açar ve bıçağı geçici kılıfına sıkıştırır.

Elbise umurumda değil. Benim tarzım değil. Romeo'nun tarzı.

Ya da belki babamın. Kimin seçtiğini hatırlamıyorum. Önemli değil. Bugünkü pahalı düğün gerçek değil.

Mario, nasırlı parmağıyla çenemden boğazımın yanına, oradan da omzuma doğru bir çizgi çizerek beni düşüncelerimden koparır. Yaralı koluma dokunduğunda yüzümü buruşturmamı saklarım, ama bir yanımda onun her şeyi fark ettiğini düşünür. Benim zaten mahvolduğumu biliyor. Bana gösterdiği nezaket, beni yeniden ayağa kaldırıp düşüşümü izlemek içindir.

Elimi kaldırıp parmak uçlarımı ısırdıktan sonra avucumu yaladı. Onu tokatladığım avucumu.

Onun hareketinin içinde gizli olan tehdidi yutkunarak, kolumdan yayılan zevk hissi

. O sırtarak, peçemi yerine çekip, başımı okşadıktan sonra beni terk etti.

Kalbim titriyor, ama duygularımı son on yıldaki diğerleriyle birlikte kutuya tıktırıp düşüncelerimi kapatıyorum.

Duvak, dünyayı bulanıklaştırıyor. Düğün görevlisi odaya telaşla giriyor ve benim koridordan yürümem için zaman yaklaşırken kaos başlıyor. Biri bana buketi uzatıyor. Giysilerimi giyip hazır olmama rağmen, etrafımdaki insanlar heyecan ve amaçla koşturuyorlar, ama ben fırtınanın ortasında sakin duruyorum.

Ta ki nartheks'e girip babamın gözlerine bakana kadar. Korku ve tiksinti içimi kaplar. Bana kolunu uzatır.

Yutkunup kolunu tutuyorum. Parmaklarım titriyor. Omuzlarımı geriye atıp, bizi kutsal alandan ayıran kapılara bakışlarımı sabitliyorum.

Org, Canon D'nin ilk birkaç notasını çalarken, babam bana uzanıp morarmış kolumu sıkar. Acıdan nefesim kesilir ve geri çekilirim, ama o başını eğip kulağıma fısıldayarak beni teselli ediyormuş gibi yapar.

"Ona iyi hizmet et, bu sabah olanları affedeyim," diye tehdit eder.

Gözlerimi kapatıp, ruhumda kaynayan öfkeye rağmen, onun beklediği gibi bir kukla gibi başımı sallarım. Onun düşüşünü beklerken, dudaklarımdan sapkın bir zevk sızar.

Birine iyi hizmet edeceğim, ama onun düşündüğü kişi olmayacak. Süslü kapılar açılır.

Güneş ışığı vitray pencerelerden içeri süzülürken, yüksek kemerlerin üzerinde renkler parıldıyor. Binlerce göz bize dönüyor. Babam, koluna koyduğum elimi okşuyor.

Onun adımlarıma yetişemezse onu geride bırakmak isteyerek öne doğru adım atarım. Romeo, gerçekten görkemli bir takım elbiseyle sunak önünde duruyor, ama bu manzara bende hiçbir duygu uyandırmıyor.

Hepsi bir komedi. O beni hiç umursamıyor. Onu sunakta bırakmaktan suçluluk duymayacağım. Ölü ya da diri, bu evliliği bir güç oyunu olarak kullandığı için bunu hak ediyor.

Vibratör içimde çalışmaya başlayınca nefesim kesilir ve sendelerim. İhtiyacım damarlarımdan geçerek kükrer.

Mermer nef, yansımamı bana geri yansıtıyor. Babam endişeli bir ifadeyle kolumu tutuyor.

Ona alaycı bir şekilde gülüp onu itmek istiyorum, ama yüzlerce konuk bizi yargılayan gözlerle izliyor, bu yüzden buketimi daha sıkı tutuyorum ve koridorda ilerlemeye devam ediyorum.

Altara yaklaşırken, babam elimi daha sıkı tutar. Her adımda vibratör içimde hareket eder.

Mario'yu aramıyorum. Onu ne kadar nefret etsem de, yakınımda olduğunu bilmek endişemi hafifletiyor.

Romeo, ona yaklaşırken yer değiştirir. Babam durur ve sanki onu bırakmak istemiyormuşum gibi, oldukça teatral bir hareketle elimi kolundan çeker.

Vibratörün yoğunluğu arttıkça içimde bir baskı oluşuyor. Sırtımdan ter damlıyor. Babam, evlenmemi istediği adama doğru titreyen kolumu uzatırken, nefesimi elimden geldiğince düzenliyorum.

Parmak uçlarım Romeo'nun avucuna dokunmadan bir milisaniye önce, kürsünün arkasındaki kapı açılır. Cemaatten erkekler ceketlerinin ceplerinden silahlarını çıkarır ve sakristiyeden çıkan adamlarla aynı anda tetiklerini çekerler.

Hayattan daha büyük ve tuz-biber saçları ve yakasından görünen boynundaki dövmeleriyle çarpıcı bir yakışıklılıkta olan Mario Luciano, nazik bir rahatlıkla ortamı hakimiyeti altına alır.

Kalbim bir an durur. Babam bileğimi o kadar sıkı sıkı ki parmaklarım yumruk yapar ve kolumdan bir acı geçer. Mario tabancasını kaldırıp namlusunu nişanlının kafasına doğrulttuğunda Romeo elini ceketinin cebinde yarıda durdurur.

Korseme kaburgalarima batarken, rahmimdeki artan baskiya karşı mücadele ediyorum. Vibratör içimde durmaksızın vızıldamaya devam ediyor. Bileğimde hissettiğim acı ve bacaklarımın arasında artan aciliyetle, New York'un en tehlikeli mafya adamlarının karşı karşıya geldiği bir ortamda duruyorum. Etrafımdaki gerginlik içimdeki gerginliği daha da artırıyor ve zihnim, durumun ciddiyetine rağmen o anda kalmaya çalışıyor.

"Mario? Nasıl?" diye tıslar babam.

Bileğimi acımasızca tutmaya devam ediyor. Beni o kadar sertçe geri çekiyor ki, sendeliyorum. Sarsıcı hareket, içimdeki vibratörü kaydırıyor ve yoğunluğundan dolayı çığlık atıyorum.

Mario'nun gözlerime baktığında attığı bilmiş sırıtış beni neredeyse çıldırtıyor, ama babamın dokunuşu beni iğrendirerek aklıma geri getiriyor.

Mario bakışlarından beni kurtardığında başımı sallayıp titriyorum. Amber rengi gözlerindeki buz gibi öfke, babamın alnına yöneldiğinde beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Tek bir hata ve bugün hepimiz burada ölebiliriz.

"Uzun zaman oldu Pietro. Beni gördüğüne şaşırdın mı?" Mario alaycı bir şekilde sorar. Babam, gözlerinde panik dönmesine rağmen ona sert bir bakış atar. Romeo elini ceketinin cebine daha da sokar.

"Yaparsan bugün bütün ailen burada ölür," diye tehdit eder Mario. Romeo elini çıkarır ve iki avucunu omuz hizasında tutar. "Ne istiyorsun?" diye sorar babam.

Mario sırtıarak yüzünde saf kötülük parıldıyor. "Her şeyi," diye yanıtlıyor.

Taze bir acı kolumu delip geçerken nefesim kesilir. Beynimde bir şey kırılır ve yanımdaki adamı bir daha asla babam olarak kabul etmem.

Belki de bir zamanlar en büyük müttefiklerim olduğunu düşündüğüm iki adamla aynı odayı paylaşmamdandır. Belki de Mario'dan yayılan güçtendir. Onun yanında duran Pietro, pahalı takım elbisesine rağmen bitkin, çaresiz ve iğrenç görünüyor. Belki de zevkimi yeni boyutlara taşıyan vibratördendir.

Ya da belki de içimde hapsolmuş küçük kız, bir gün beni sevecek birini arıyor olabilir.

biri, bir gün beni sevecek birini arıyor. Bu hiç mantıklı değil, çünkü Mario

bana zarar verme niyetinde olduğu konusunda son derece dürüst davrandı, ama benim asi kalbim umursamıyor.

"Cehenneme git," diye Pietro hırılıyor.

"Oraya gittim. Orada bulundum. Şimdi sıra sende. Buraya gel, Valentina," Pietro ile göz teması kurmadan emreder.

Elini bana doğru uzattığında kalbim bir an durur. Ağırılığımı değiştirir ve karnımı saran keskin hissi bastırmak için dişlerimi sıkarım.

Pietro hırlar ve beni geri çeker. Mario'nun gözlerindeki soğuk öfke, buz ve ateşten oluşan şiddetli bir fırtınaya dönüşür.

Elim kan dolaşımının kesilmesinden yanıyor. Bıçak çok uzakta. Buketimi Pietro'nun yaralı kaburgalarına saplayıp geri çekiliyorum. Dizlerim titriyor. Mario'nun uzattığı ele doğru atılıyorum ama saçma sapan topuklu ayakkabılarım yüzünden dengemi kaybediyorum.

Mario beni yakalarken demir gibi kollarıyla sırtımı kavrar. Buketimi tutamıyorum ve duvakım başımdan uçup gidiyor. Çiçekler ve danteller yere saçılıyor.

Mario beni ayağa kaldırıp yanına çekerken Romeo'nun somurtkan yüzü gözümün önünden geçiyor.

"Bunu pişman olacaksın," Pietro alaycı bir şekilde gülümser.

Mario alaycı bir şekilde güler, kolunu sırtımdan çeker ve aldatıcı bir tembel tavırla elini cebine sokar.

O vibratörün şiddetini ayarlarken vücudumdaki her kas gerilir. Nefesimi tutar ve kolunu tutarım.

Pietro ve Romeo, kızaran yanaklarımın ve cam gibi gözlerimin nedenini anlayınca şok olurlar.

Silahını nişanlıma ve babama doğrultan Mario, vibratörü daha yüksek bir ayara getirir. Basınç dayanılmaz bir seviyeye ulaştığında inleyerek koluna tutunurum.

"Hayır, ben pişman olmayacağım, ama sen olacaksın. Bundan sonra sana eşlik edecek tek şey pişmanlık olacak, değil mi Pietro Denaro?"

Onun sözlerindeki acımasız gerçek, bir zamanlar hayran olduğum adamda bir şeyi kırıyor. Pietro silahına uzanıyor.

Katedralde tek bir silah sesi yankılanır. Pietro yere düşerken attığı acı dolu çığlık, tonozlu tavanda yankılanır.

kadınlar ıgılık atıp eğilse de, erkekler kimse kaybetmek istemediğı bir savaşta donup kalır.

Pietro'nun uyluğundan kan fışkırır.

Mario'nun otopark çatısında çocuk dediğı adam öne çıkar, Pietro'nun ellerini arkadan kelepçeler, silahlarını alır ve geri kalan süreci izlemesini sağlama görevini üstlenir.

Şiddet ve kanlı sahneler beni acil orgazm ihtiyacımdan uzaklaştırır, ama Mario hedefini Romeo'ya çevirdiğinde, vücudum içgüdüsel olarak onu arar ve göğsümü koluna sürterim, korsemin kalın kumaşına rağmen sert meme uçlarımla sürtünmesini ararım.

Altın rengi gözleri bir anlığına benimkilere kayar, sonra tekrar Romeo'ya odaklanır. Sinir uçlarımla elektrikle parlar.

"Belgeleri getirin," diye emreder Mario boğuk bir sesle.

Töreni yöneten rahip tereddüt etmeden emri yerine getirir. Orgazmın eşiğindeyken Mario'nun koluna tutunuyorum.

"Valentina, bebeğim, bunu yapma. Beni asla terk etmeyeceğine söz vermiştin," Pietro mermer zeminden yalvarır.

Mario ve benim tam adlarımızın yazıldığı resmi evlilik cüzdanı ve bir kalem içeren bir tepsi yanımda belirir. Rahibin cüppesi parlak ışıkta parıldarken, yıpranmış yüzü stoik bir şekilde ifadesiz kalır.

Titrek bir el ile kalemi alıp Pietro'nun gözlerine bakıyorum.

"Bu, kendini benim düşmanım haline getirmeden önceydi. Bunu yapmamın sebebi sensin," diyorum.

Babamın altında büyüyen kan gölüne rağmen içimde en ufak bir acıma ya da endişe duymuyorum.

Vibratör içimde yavaşlar. Titreyerek nefes alıp adımla yazarım.

Pietro küfürler savurur. Kalemi Mario'ya uzatırım.

O elini cebinden çıkarmadan önce vibratör hızlanır. Titreyerek, hayatım pahasına onun koluna tutunurum, milyonlarca parçaya ayrılıp yere saçılmış çiçekler ve dantellerin arasına karışmaktan korkarım.

Onun sinsi sırıtışı kemiklerimi eritiyor. Dişlerimi sıkıp, evlilik cüzdanına imzasını atarken onun erkeksi, yaralı eline gözlerimi dikiyorum.

Aklımı kaçıyorum. Her şey cinsel. Şehvet dünyamı yönetiyor. Mario şehvetimi kontrol ediyor.

O, iplerimi çeken şeytan.

Babamın artık bana zarar veremeyeceğini fark edince duygusal bir rahatlama hissediyorum. Soğukkanlılığım bozuluyor ve zevk dalgaları üzerime çökünce nefesim kesiliyor. Mario'nun takım elbisesinin arkasını yumrukluyorum ve içim sıkışırken kolunu ölümcül bir kavrayışla sıkıyorum.

Titreşimler orgazmımı imkansız bir şekilde daha da yükseğe çıkarır. İçim daha da sıkılaşıırken göğsümden bir inilti kaçar. Islaklık uyluklarımın içinden aşağı akarken, inanamama ve aşağılanma duygusu içimi kaplar.

Gözlerimi tekrar açtığımda, tüm vücudum titriyor ve evren canlı ışıklarla parıldıyor.

Pietro Luciano'nun etrafındaki zemini kaplayan koyu kırmızı leke, açıklayamadığım trajik bir güzelliğe sahip. Bakışlarımı yaşlı adamın yüzüne çevirip onunla olan tüm bağlarımı kopardım.

"Mario Luciano'yu seçiyorum. Sadece Mario'yu."

Nefes nefese gelen ses benim sesime benzemiyor, ama kalbimden gelen sözleri söylüyor.

Pietro'nun tepkisi önemli değil. Mario, çenemin altına nazikçe parmağını koyarak yüzümü kendininkine doğru çevirir.

"Aferin kızım. Benim," diye homurdanır.

O, dudaklarımı ateşli bir öpücükle ele geçirirken, ben şehvetin denizinde boğuluyorum.
İlk öpücüğüm.

Naziklik yok. Kendini tutma yok. Ham, vahşi ve muhteşem bir şekilde korkutucu. Aç bir adamın ziyafette olduğu gibi ağzımı talan ediyor, acımasızlığa varan bir vahşetle beni emrediyor ve sahipleniyor.

O geri çekildiğinde, gözlerindeki yoğunluktan nefes almakta zorlanıyorum. Damarlarımdan bir cehennem geçiyor ve vibratör artık içimde uğuldamasa da, bacaklarımın arasında yeni bir ihtiyaç atıyor.

Beni omzuna attığında ciyaklayıp homurdanıyorum.

"Ona uygun tıbbi tedavi uygulandığından emin olun," diyor rahibe.

"Neden?" Pietro küfrediyor.

Mario gülümser ve silahını kılıfına koyar, sonra kıcıımı tutar. Kalın parmakları ıslak amıma elbiseyi bastırırken inlerim.

"Senin için değerli olan her şeyi aldığımı ve benim yaptığımı bilerek uzun ve sefil bir hayat yaşayacaksın," diye yemin ediyor Mario.

O dönüp kürsünün arkasındaki kapıya doğru yürürken, sert omzunun karnıma verdiği acıyı hafifletmek için ellerimi beline dayarım, ama korsem, geniş eteğim ve dar kollu elbisem bunu zorlaştırır. Kafamı kaldırmaya çalışırken kolumdaki morluk zonkluyor.

"Kıpırdama, *paperotta*. Artık kimse seni kurtaramaz. Sen benimsin. Karım. Oyuncağım. İntikamım," diye hırlar.

Sesindeki nefret kalbimi donduruyor.

Ne halt ettim ben?

BÖLÜM 12

Mario Luciano

YARALARIM YANIYOR VE KASLARIM AĞRIYOR, ama acıyı kabul ediyorum ve Valentina'yı omzumda katedralden çıkıyorum.

O çok iyi iş çıkardı. Sızan ucumdan bacağıma bir damla ıslaklık yapışıyor ve testislerim acıdan zonkluyor.

Bu intikamımın sadece başlangıcı.

Denaro ailesi, hem baba hem de kızı, bana asla ödeyemeyecekleri bir borçlu. Valentina'yı mahvetmekten beni hiçbir şey alıkoyamaz. Ne onun mükemmel vücudu, ne tatlı sesi, ne de geniş, savunmasız gözleri, ve kesinlikle de bana uyandırdıkları duygular.

Merdivenlerden aşağı inerken, onun alarm çığlığını duymak için bilerek ona çarptım ve kaldırımdan geçtim. Bizi götürmek için bekleyen siyah SUV'ler akşam güneşinde parıldıyordu.

Kısa bir süre önce park ettiğim aracın arka kapısını açıp gelinimi içeriye yerleştiriyorum. Kızarmış ve kabarık göğüsleri kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. Onu emniyet kemeriyle bağlayıp eteğinden bıçağı alıyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Noah sürücü koltuğuna otururken, ben bagaj kapağının etrafından dolaşıp arkasındaki koltuğa kayıyorum.

Valentina yüzünü pencereden dışarıya çevirmiş durumda. Onun orgazmının hatırası zihnimde hala taze olduğu için, penisim acı verici bir şekilde sert kalıyor.

Onun kıvrımları ne kadar çekici olursa olsun, ilk sevişmemiz bir aracın arka koltuğunda olmayacak. Ona yapmak istediğim şeyler daha fazla alan gerektiriyor. Daha fazla güç. Daha fazla mahremiyet.

Katedraldeki her erkekle orgazm paylaşmıştım bile. Tamamen giyinik olmasına ve koluma sarılmasına rağmen, sahiplenici bir öfke içimi kaplıyor. Bu benim hatamdı, onu istediğim zaman durdurabilirdim, ama onun ahlaksız davranışıyla babasını, kızını ve nişanlısını küçük düşürmek istedim.

İçimdeki canavarın kıskançlıkla vahşileşeceğini beklemiyordum.

Valentina'nın yok edilmesi bundan sonra sadece kapalı kapılar ardında gerçekleşecek. Ona dokunmaya cesaret eden herkes, beni sırtımdan bıçaklayıp ölüme terk eden adamdan daha kötü bir kadere mahkum olacak.

Noah SUV'yi kaldırıma yanaştırır ve kilit açma düğmesine basar. Arka koltuktan kalkarım ve arka tamponun etrafında dolanırım.

Valentina kapısını açar ve ayağa kalkmak istercesine bacaklarını dışarı sallar. Ben homurdanırım, onu kucağıma alırım, kapıyı tekmeleyerek kapatırım ve townhouse'a doğru dönerim.

Onu ön merdivenlerden yukarı taşırken, kapının kilidini açarken ve onun yeni cehennemine adım atarken gözlerimden kaçıyor.

Ona yapmak istediğim ahlaksız şeyleri bilseydi, bu kadar isteyerek gelir miydi?

Topuğumla kapıyı kapatıp onu yere indirmeden oturma odasına doğru ilerlerken, enseme sımsıkı tutar ve vücudu gerginleşir.

Tehditkar bir özgüvenle merdivenleri çıkıp koridordan yatak odasına döndüm. Ayağım eşiği geçtiği ve niyetimi anladığı anda, tüm vücudu kaskatı kesildi.

"Mario, bekle, ben..."

Onu yatağa atıyorum ve beyaz kumaştan bir bulutun içinde yatağa çarptırıyorum, sonra vücudumla onu örtüyorum.

"*Mia paperotta*, babasının ve eski nişanlısının önünde boşaldıktan sonra bile daha fazla oyun zamanına mı ihtiyaç duyuyor?" diye hırlıyorum.

Kafasını sallar ve omuzlarıma bastırır, ama ben babasının bıçağını kınından çıkarır ve ucunu göğüslerinin arasına bastırırım. Gözlerinde dehşet parlar, ama boyun eğmez.

"Çok yazık, çünkü ben boyun eğmiyorum. Yeterince bekledim," diye hırlıyorum.

Yarı isyan, yarı mücadele tepkisiyle, kıvranır ve göğsüme daha sertçe bastırır.

Elbisesinin yakasını, kremi tenini kesmemeye dikkat ederek kesip, bıçağı yere attım ve üstünden göbeğine kadar elbisesini yırttım.

Göğüslerinin yırtık kumaştan kurtulmak için yardıma ihtiyacı vardı, bu yüzden elimi içeri soktum ve ipeksi yumuşaklığına hayranlıkla inledim. Nefesini tuttu ve başını salladı, ama meme uçları avuçlarımin altında sertleşti. Onları elbisesinden kurtarıırken, onun sarsılmalarını ve kıvranmalarını zevkle izledim. Kumaşın arasında yastık gibi duran, lezzetli göğüsleri dişlerimi ve dilimi istiyordu, bu yüzden bir elimle bileklerini tutup başının üstündeki yatağa sabitledim ve ziyafete başladım.

O kadar duyarlı ki. O kadar muhtaç ki. O kadar mükemmel ki. Fazla mükemmel.

Cebime uzanıp vibratörün kumandasını çıkarırım ve dudaklarım sol meme ucunun üzerindeyken gözlerimi ona çeviririm.

"Hayır. Lütfen, ben..."

Vibratörü tam güçte çalıştırdığımda, yalvarışları keskin bir nefesle sona erer. Sırtını kamburlaştırır ve inler. Ağzımı açar ve göğsünün tamamını içine alırım, dudaklarımı emerek ve dişlerimle yumuşak etini kazırım.

Ön sıvı penisimin içini yakıyor ve taze ıslaklık pantolonumu lekeliyor.

Sertleşmiş meme ucunu dilimle yalayıp okşarken, eteğini kalçalarının etrafında topladım ve elimi onun cinsel organının üzerine koydum.

"*Mio Dio*, sırılsıklamsın," diye mırıldanıyorum göğüs kemiğine. "Benim için hazırsın, değil mi, *paperotta*?"

Kafasını salladı.

Islak amından vızıldayan vibratörü çıkarırım, o kıvrılıp titrerken gülerek, onu bir kenara atarım ve ayağa kalkıp ağzını yalamaya ve sikimi serbest bırakmaya başlarım.

O direnir ve kollarını çeker, ama ben dudaklarını ısırır ve dilimi dişlerinin arasına daldırırken, sikimin altını onun sırılsıklam amına sürterim.

Bu çok fazla.

Ucumu girişine yerleştirip ittim. Sıcak.

Sıkı. Islak.

Çok dar. Beni kabul etmek için çabalarken tüm vücudu kaskatı kesiliyor. Dilimi ısırıyor ve uyluklarını kalçalarımın sıkıca sarıyor.

Hırıldarım, parmağımı ağzına sokarım ve çenesini zorla açarım. Dilim kurtulunca, yüzünün alt yarısını elimle kapatır ve dudaklarımı kulağına indiririm.

"Sadece bu seferlik seni affedeceğim, *paperotta*, çünkü sikimi çok iyi alıyorsun, ama bir daha ısırırsan, ben de aynısını yaparım. *Capisci*?"

Avuç içime ağlıyor. Gözyaşları yanağımı ıslatıyor. Sırtını kamburlaştırıyor ve bacaklarıyla beni itmeye çalışıyor.

Sıkı, ıslak sıcaklığı sikimi kavradığında kontrolümü kaybettim. Vahşi bir şekilde kalçalarımı ileri doğru iterek, neredeyse tamamen dışarı çıkıp tekrar içine dalmadan önce kendimi derinlemesine gömdüm.

Onun her santimini fethetme ihtiyacı duyarak, şakaklarından gözyaşlarını yalıyorum, kulaklarını ısıyorum ve mükemmel noktayı ararken, deli gibi boğazını emiyorum.

Her oturduğumda çığlık atıp inlediğinde, onu bulduğumu anlıyorum. Birkaç acımasız vuruştan sonra, başımı kaldırıp tüm vücudunu kıvırmaya başlayan ifadesini izliyorum.

Kızın amı, epik bir orgazmla beni sıkıca kavrar. Yumruklarımı çarşaflara gömerim ve birkaç kez daha ona vururum, sonra kendimi bırakırım.

Sıvı ateş testislerimden fışkırır ve ucumdan sıçrar, *mia paperotta*'yı tohumumla doldurur.

Alnımı yatağa dayadığımda, saçları yüzüme yapışır ve aylarca biriken frustrasyonumu onun vücudunun derinliklerine boşaltırken kokusu burnumu doldurur.

Öfori tüm duyularımı kaplar. Yere yığılırım, ama Valentina'nın kabarık göğüsleri takım elbisenin ceketine yapışır ve onu ne kadar kolay ezebileceğimi hatırlatır, bu yüzden dirseklerimin üzerine kalkar ve saçlarını yüzünden geriye doğru çekerim.

Şaşkın, savunmasız, ihanet, acı ve hayretin karışımı, parıldayan mavi gözlerinden yansıyor ve nefesimi kesiyor.

En kötü şehvetim doyurulduktan sonra, son birkaç dakikayı açık bir zihinle gözden geçiriyorum. Utanç kalbimi deliyor, ama bu gereksiz duyguyu bir kenara itip parmak uçlarımla onun narin yüz hatlarını izliyorum.

Omuzlarımı itip yüzünü çevirir. "Çekil üstümden."

Sesi titriyor ve amcığı etrafımda titriyor.

Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum, ama beni kandıramaz. Boğazındaki ısırik izlerinin üzerine tembel desenler çiziyorum.

"Canımı acıtıyorsun. Çekil," diye talep ediyor.

"Şimdi incinmiş gibi davranma, *paperotta*. Sana canını yakacağımı söylemişim ve ikimiz de benim sikimin üzerine boşaldığını biliyoruz," diye mırıldanıyorum.

Ellerini yumruk yapıp parmak eklemlerini göğsüme batırıyor.

"Acıyor. Çıkar şunu içimden," dişlerini sıkarak söylüyor.

Kalçalarımı eğiyorum.

O pes eder. Ben dehşetle ve hayranlıkla onu izlerim, o ağlayarak minik yumruklarıyla bana vurur, çaresizliği ve sefaleti anlık, sadistçe bir bağımlılık yaratır.

Amcığı beni sıkıca kavrar, beni dışarı çıkarmaya çalışır. Yarı sert olan penisim o kadar hızlı bir şekilde çelik bir çubuk haline gelir ki başım döner.

Dizlerimin üzerine çöküp, kalçalarımı onun kalçalarına sıkıştırdım ve dizlerini omuzlarına doğru ittim.

Kırmızı lekeler vücutlarımızın birleştiği yeri çevreliyor. Damarlarımda dolaşan kan donuyor. Uyluklarının arkasını daha sıkı kavıyorum ve ciğerlerimi genişletmeye zorluyorum.

Am dudaklarının penisimin etrafında gerginleşmiş hali, endişem duyularımı keskinleştirirken bile omurgamdan aşağı zevk dalgaları gönderiyor.

Çok fazla kan yok, ama kontrolümü kaybetmem yüzünden ona zarar verdiğim düşüncesi midemi bulandırıyor.

Gözlerimi ona çeviriyorum, ama o yüzünü elleriyle kapatıyor. Bir bacağıma bırakıp bileğini tuttuğumda kaskatı kesiliyor.

"Lütfen çıkar şunu."

Sesindeki ıstırap çok fazla. Hırıldıyorum, uzun parmaklarımı her iki bileğine doluyorum ve ellerini yüzünden çekiyorum.

"Hoşuna gitti," diye suçluyorum.

"Orgazm oldum, ama nefret ettim. Senden nefret ediyorum.

Çık. İçimden." Anladığımda alaycı bir şekilde güldüm.

"Küçük prenses istediğini alamadı, o yüzden sinir krizi geçiriyor. Babam gibi senin parmağında dans etmediğim için kızgın mısın?

Bakışları daha da sertleşir. Bakışlar öldürebilseydi, beni çoktan öldürmüş olurdu.

"Sen acınası birisin," diye tısladı.

Kalçalarımı eğip, amının kasılmasının tadını çıkarıyorum.

"Bu zavallı mı? Bebeğim, ben o kadar büyüğüm ki beni almaya çalışırken kanadın, ama seni o kadar çok istedin ki ikimizi de sıırıslam ettin."

"Ben bakireydim, seni pislik!"

Kulaklarım onun öfkeli sözlerini işliyor, ama zihnim bunların anlamını kavramakta zorlanıyor.

"Sen bakireydin," diye tekrar ediyorum.

Bu, şimdiye kadar duyduğum en saçma şey. Herkes, annesi başka bir adamla kaçtıktan sonra birkaç ay boyunca yoldan çıktığını, ta ki babası onun kötü davranışlarını başlangıçta engelleyene kadar biliyor. O zamandan beri, mükemmel bir kız evlat olarak kirli geçmişini gömmeye çalışıyor.

Ama kanıtı bacaklarımın arasında. O bakireydi.

Karımla evlendikten bir saat sonra onun bekaretini aldım. *Mia Paperotta*, babasının önünde orgazm olduğunda tertemizdi. Onu yatağa atıp yalvarışlarını görmezden geldiğimde rol yapmıyordu.

Geçmişini değiştiremem ve gözlerindeki inatçı ışıltıya bakılırsa, şimdi pes edersem, beni her zaman etkileyebileceğini düşünecektir.

Bu kısmen onun da suçu. Hiç tecrübesiz olduğunu belirtmedi. Aslında, aramızdaki her etkileşim şehvetle doluydu ve hiç bir zaman bakire olduğunu ima etmedi.

Soyunma odasında, ona gönderdiğim külotu giyerek ıslanmış ve hazır hale gelmişti.

Vibratörü yerleştirdiğimde yüzündeki acı dolu ifade, sanki zihnim bunun tekrar gerekli olacağını biliyormuş gibi ortaya çıktı.

Dişlerimi sıkıp kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum, ama bu hareket onun sıkı, ıslak sıcaklığını penisimin etrafında kaydırıyor ve ben tekrar kontrolümü kaybetmenin eşiğine geliyorum. Onun keskin nefes alışı ve ellerini kurtarmaya çalışması beni harekete geçiriyor. Bileklerini takım elbisenin önüne çekiyorum.

"Gömleğimin düğmelerini aç," diye emrediyorum.

Ellerini yumruk yapıp topuklarını kalçama dayayarak beni itmek istercesine bastırıyor.

"Hayır. Çıkar şunu içimden," dişlerini sıkarak söylüyor.

Bacağını bırakıp göğsünü avuçlarım ve meme ucunu çimdiklerim. Nefes nefese kalır ve kıvranır. İnlerim ve yumruklarını göğsüme daha sıkı bastırırım, amı etrafımda titrer.

"İki seçeneğin var, ufaklık. Beni reddedersen, önümüzdeki üç gün boyunca durmadan seni sikerim ya da kıyafetlerimi çıkarırsan, yarın bütün gün dinlenmene izin veririm

dinlenmene izin veririm," diyorum.

"Neden çıkarmıyorsun?" diye sızlanıyor. "Sen beni soyduktan sonra çıkaracağım," diye düzeltiyorum.

Titrer ve geniş, gök mavisi gözleriyle tüm dikkatimi çeker. gözleriyle tüm dikkatimi çeker.

"Söz veriyor musun?"

Tek bir bakışıyla benim bağılılığımı paramparça edebilir. Duygularımı kontrol altında tutsam bile, bebek gibi mükemmelliğiyle kalbimin küçük bir parçasını çalıyor.

"Evet dersem bana inanır mısın?" diye homurdanıyorum. "Ben... inanmak istiyorum."

Titriyor.

Cevabı beklediğim gibi değil, bu yüzden onu olabildiğince tarafsız gözlerle inceliyorum.

Varlığının her zerresiyle, içindeki canavardan kaçmak için çabalıyor. Genişlemiş göz bebekleri ve gözyaşlarıyla ıslanmış şakakları, onun sıkıntısını kanıtlıyor.

Vücudunu kaplayan terin parlaklığı, pencerelerden içeri sızan akşam güneşinde ışıldıyor.

Aceleyle yatak odasının ışığını açmadım, ama perdeler ana ışıklarla aynı zamanlayıcıyla açılıp kapanıyor.

"Neden? Babanın gözünde ben bir hainim, değil mi?" diye hırlıyorum. İğrenme parmaklarını büküyor.

"Bu haldeyken ondan bahsetme. İğrenç," diyor. Aşırı tepkisi çocukça görünse de, kabul ediyorum.

"Kararın ne, *paperotta*? Beni soyacak mısın, yoksa önümüzdeki üç günü benim sikimde geçirecek misin?"

Yutkunur ve gözlerini kapatır. Bir an için, önümüzdeki yetmiş iki saat boyunca onun vücudunun tadını çıkarabileceğim tüm ahlaksız yolları hayal ederken içimde acımasız bir sevinç yükselir, ama o yumruklarını gevşetir ve parmaklarını yakama geçirir.

"Yapacağım. Ellerimi bırak," diyor, sesinde büyük bir acı var.

Kıkırdayarak meme ucunu çimdikledim. O da ciyaklayarak irkildi.

"Anlaşmamızda böyle bir şey yoktu. Bir çözüm bul, *mia moglie*."

Panik gözlerini büyütür, sonra isyan ifadesi yüzüne yerleşir.

Kalçalarımı eğiyorum. Bileklerimi tutan ellerimle mücadele ediyor, birleşmiş vücutlarımızı kıvırıyor.

Ucuyla hassas organlarını dürttüğümde çıkardığı inilti, gururumu patlatacak kadar yeterlidir.

Birkaç dakika boyunca meme uçlarını okşamaktan ve dolgun göğüslerini yoğurmaktan zevk alıyorum, o benim tutuşumu zorla kırmaya çalışırken damarlarımda yavaşça yeniden ateşleniyorum. Bunun ne kadar boşuna olduğunu anladığında, hayal kırıklığıyla hıçkırarak ağlar ve kendini kapatır, gözlerini kapatır ve dikkatini iç dünyasına verir.

Kalçalarımı ileri doğru itiyorum. Vücudu şehvetli bir ıstırap içinde titriyor.

Uzun kirpiklerini ayırır ve kararlı gözlerini ortaya çıkarır. Kavrayışımı yumuşatır ve başparmağımın ucuyla iç bileğindeki damarları okşarım.

O benim kravatımı gevşetip gömleğimin üst düğmesini açarken, ben de penisimi onun vajinasına yavaş ve sıkı hareketlerle sokup çıkarıyorum.

Titrer ve bacaklarını belime dolayarak hareket etmemi engellemeye çalışır. Sırtarak meme ucunu çimdiklerim. Sarsıntıları beni onun içine derinlemesine çeker.

"Sen şeytansın," diye nefes
nefese söyler. Kıkırdar ve
kalçalarımı eğdiririm.

"Şeytanın ta kendisi," diye gürledim.

Elleri boğazımı kavradığında içimi bir şok kaplar. Bileklerini daha sıkı tutarım, ama o, varlığından bile haberdar olmadığım erojen bölgelerimi parmaklarıyla okşayarak, meraklı parmaklarıyla çene hattımı ve kulaklarımı keşfeder.

"Öp beni," diye fısıldadı.

Onun ağzını yalamak o kadar lezzetli ki, neredeyse pes edip tuzağına düşüyordum, ama kalçalarımı eğip penisini onun G noktasına sürüyorum.

Çilli yanaklarında artan kızarıklığa rağmen yüzünü buruşturur. "İlk
öpücüğümü de sen aldın," diye itiraf eder.

Ona inanıyorum. İnanmamam gerek, ama inanıyorum.

Ön kollarımla başını kavradım ve tüm sevgimi onun ağzını öpmek için harcadım. O inledi ve dilini benimkiyle

ama birkaç saniye sonra konsantrasyonu bozulur.

Geri çekilip inanamadan vücutlarımıza bakıyorum.

Ben onun ağzının derinliklerinde kendimi kaybederken, yaramaz kız ceketimin düğmelerini ve iç çamaşırımın düğmelerinin yarısını açmış, ama göğüs kemerimin kayışları onun inişini engelliyor.

Mio Dio, o tam bir mükemmellik. Ellerimle başını kavrar ve şakaklarından nemi silerim, sonra dudaklarımı kulağına indiririm.

"Bunun o kadar kolay olacağını düşünmüyorsun, değil mi, *paperotta*? Ben de kirli oynayabilirim," diye fısıldadım.

Ve öyle yaparım. Onun açıkta kalan her santimini alay eder, tahrip eder ve yutarım. Elbisesi keşfimi engellediğinde içimi bir rahatsızlık kaplar.

ama o benim

omuzlarımdan çıkarmaya çalışırken, kendimi o kadar dağıtamam.

Kıvranıyor, nefes nefese kalıyor ve küfrediyor, odak noktası benim onda yarattığım zevk ile özgürlüğe olan çaresizliği arasında gidip geliyor.

Kravatımı, paltomu, silah kemerimi ve iç çamaşırımı çıkardığında, ikimiz de yanmanın eşiğindeyiz. Sert meme uçları, kabarık göğüsleri, sert klitorisi ve sırısıklam amcığı etrafımda bir büyü örüyor. Asla ayrılmak istemiyorum.

Çözölmüş pantolonumu kalçalarımdan aşağı ittiğinde, elleri sırtımdaki kabarık yara izlerine dokunuyor.

Hırıldıyorum ve kulak memesini ağzıma alıyorum. O da karşılık veriyor. Elimle vücutlarımızı ayırıyorum ve parmak ucumla klitorisini okşuyorum.

"Benim için boşal, *paperotta*," diye kulağına

homurdanıyorum. O da boşalıyor. Bir kez. İki kez.

Üçüncü kez tüm vücudunu sarsan kasılmaya başlamadan hemen önce, şakağından ter ve gözyaşlarını yalayıp yanağını ısıyorum, sonra dudaklarına fısıldıyorum.

"Benim."

Sessiz bir çığlık atarak ağzını açar.

O acı verici bir mutluluk içinde kıvranırken, ikimizi de saran zevk dalgalarına karşı çaresiz kalırken, dişlerim, dilim ve penisimle onu sahipleniyorum. Uçum, onun vücudunun derinliklerine boşalıyor.

Coşkusuna rağmen, sırtındaki yaraları tırmalamıyor. Bunun yerine, avuçlarını mahvolmuş ete bastırıyor ve parmaklarını açarak, beni kendine çekip mümkün olduğunca çok dokunmaya çalışıyor.

Her küçük hareketiyle, ruhumun bir parçasını daha alıyor.

Duygularımı kilitleyebileceğimi düşünmekle aptallık ettim. Artık beni o kadar çok ele geçirdi ki, kayıtsızlık takınamıyorum.

Onu nefret ettiğim kadar seviyorum.

Valentina Luciano benim. Karım. İntikamım.

Kalbim.

BÖLÜM 13

Valentina Luciano

BACAKLARIM YATAK ÜZERİNE DÜŞTÜ. Yeni evlendiğim ve uzun zamandır bana eziyet eden kocam Mario Luciano, başımın yanındaki yatağa alnını dayarken, ben kemiksiz bir yığın gibi yatıyordum.

Çok ihtiyaç duyduğum oksijeni birkaç nefes çekip içime çektikten sonra, halsiz bir uzuvla ayağından iç çamaşırını çıkarıyorum.

O gülümsedi ve kulağımı ısırdı.

"Söz vermiştin," diye

mırıldandım.

"Söz verdim. Hazır olduğuna emin misin?"

Başımı salladım, ama o yumuşak, ıslak bir hareketle penisini içimden çıkardığında, yıpranmış sinirlerimden elektrik akımı geçince nefesim kesildi. Yoğunluk, dünyayı daha hızlı döndürüyordu.

O inler ve topuklarına yaslanır.

Hareket edemeyecek kadar yorgunum, parmaklarını ıslak cinsel organımın üzerinde gezdirdiğinde irkilir ve inlerim. Tohumunu, benim boşalmamı ve bekaretimin yapışkan kalıntılarını parmaklarına alır ve mahvolmuş gelinliğimin üzerine sürer.

"*Mio Dio*, çok seksisin," diye mırıldanır.

Gözlerindeki açıklık, zihnim daha fazla seks düşüncesiyle titrerken bile beni kadınsı bir güçle doldurur.

Kafamı sallarım.

"Söz vermiştin," diyorum

tekrar. O sırtıyor.

"En az yirmi saniye önce sikimi amından çıkardım. Hala gece yarısına kadar birkaç saatimiz var, yani..." diyor, karanlık kehribar rengi gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla.

İçimde zayıf bir sıkışma hissediyorum, ama başımı sallıyorum.

"Yarın şu anda başlayabilir. Yirmi dört saat. İstersen alarm kur, ama ben bittim. Artık yok. Lütfen," diye yalvarırım.

Onun dramatik iç çekişi, zihnimin derinliklerinde sakladığım bir kapıyı açar. Ona aşık olmamın nedenlerinden biri, onun

olmasıydı.

Yutkunuyorum, ama boğazımdaki duygu yumağı büyüyor. Gözlerimin köşelerinden taze gözyaşları sızıyor. Utançtan yüzümü ellerimle kapatıyorum.

Onun, gözyaşlarını silah olarak kullanan ya da birkaç orgazmdan sonra kendini kontrol edemeyen zayıf, aptal bir kız olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Kahretsin, ne yaptım ben? Amcamla seks yaptım. İlk aşkımın penisine boşaldım. Ailemi ihanet eden adamın altında yalvardım ve kıvrandım.

Neden hiç utanmıyorum?

Bana zarar verdi. Beni korkuttu. Beni aşıladı. Her saniyesini sevdim.

Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Bu kadar ihtiyaç duyulmuş hissetmemiştim. Annem beni terk ettiğinden beri ilk kez, birinin dünyasının merkeziydim. Mario'nun gözü benden başkasına bakmıyordu. Vücudumuzun birleşmesinden başka hiçbir şey yoktu.

Onu çaresizlikten seçtiğimi sanıyordum, ama kendime yalan söylüyordum.

Babam onun bir hain olduğunu söylediğinde bile onu hala seviyordum. Bu yüzden ihaneti bu kadar acı verdi.

Onu seviyorum.

Mario Luciano. Kocam. Sevgilim.

Kahretsin, mahvoldum.

Şaşırtıcı bir şekilde, beni kollarına aldı, yatağın kenarına oturdu ve kucağına oturttu.

"Özür dilerim. Neden ağladığımı bilmiyorum," diye avuçlarımdan içine yalan söylüyorum.

"Seni aptalca becerdim. Ağlamana izin var. Ağlamazsan gücenirim," diye espri yapar.

Göğsümden yarı alaycı, yarı hıçkırık bir ses çıkar, ama onun kayıtsızlığı beni daha da ağlatır.

Kolunu sırtıma sıkıca sarar ve başımı göğsüne yaslar. Ona yaslanıp, başım boşalmış ve kollarım milyonlarca kilo ağırlığında hissedene kadar ağlarım. Acınası bir iç çekip gözyaşlarımı silerken, Mario çenemi avuçlar ve yüzümü kendininkine doğru kaldırır.

"Bunun seni tekrar sikmekten alıkoymayacağını biliyorsun, *değil mi?* Aksine, bu seni daha da zorlamak istememi sağlıyor. Seni daha çok incitmek. Seni ölümüne zevk vermek," diyor.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum.

Kirpiklerim ağırlaşır, ama uzun bir göz kırpışından sonra onları zorla açarım.

O başını sallar ve yırtık yakamı omzumdan aşağı çeker. "Söz verdin," diye mırıldanırım.

Vücudum ve zihnim dayanma gücümün ötesine itildiğinden, kolumu koldan çıkardığında sadece iç çekebiliyorum.

Oda, ürkütücü, hayvani bir öfke sesiyle çınlar. Adrenalin damarlarıma doluyor ve gözlerim açılıyor.

Mario'nun bakışlarının yönünü takip ediyorum ve bu sabah Pietro'nun saldırısı sonucu kolumda oluşan koyu mor çürükleri görünce donup kalıyorum.

Sadece bu sabah mıydı? Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. O zamandan beri çok şey değişti.

"Seni kim incitti?"

Gözlerindeki sahiplenici öfke midemi ayak parmaklarıma kadar indirir ve cevabım midemi bulandırıp kemiklerimi dondurana kadar damarlarıma magma dolduracak kadar kan basar.

"Pietro Denaro."

Mario inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırır.

"Sevgili babacığım, değerli küçük prensesine asla zarar vermez," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

Onun inkârı canımı yakar. Keskin nefesim kulaklarımda çınlar ve kendimi aptal gibi hissederim. Öfke her şeyin önüne geçer.

Kucağından kalkıp yüksek topuklu ayakkabılarla sendeleyerek dengemi bulur ve diğer kolumu da koldan çıkarırım. Her hareketimde öfkeyle, korsenin önünü birkaç santim daha yırtıp eteğimi çıkarmak için kalçalarımı kıvrırım.

Metrelerce kumaş ayaklarımda etrafında birikiyor. Çürük kalçamı ona doğru çeviriyorum.

"Sen ve o dışında kim bana *bu kadar* zarar verecek kadar yakın olabilir?" Kalçamdaki morarmış ve şişmiş yarayı işaret ederek tartışıyorum.

Eğer benim cinselliğime bu kadar takıntılı olmasaydı, bunu daha önce görmüş olurdu.

İlk kez çıplak vücudumu incelerken kehribar rengi gözlerinde şehvetli bir parıltı olsa da, ifadesinde inanamama duygusu belirir.

Beni şımarık prenses olmakla suçladığı gibi ellerimi havaya kaldırıp, aceleyle geri çekilmeyi umarak banyoya doğru döndüm, ama topuğum su birikintisiyle karışık gelinlikte takıldı ve tökezledim.

Güçlü kollar düşüşümü durdurur ve sırtımı sert, erkeksi bir göğse yapıştırır. Kocamın kocaman penisi bana bastırırken kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi çarpmaya başlar.

"Yalan söylemiyorum," dişlerimi sıkarak söylüyorum. O, belirsiz bir homurtu çıkarır.

"Bana inanmıyorsan, bu sabah otel odamdaki kamera kayıtlarını kontrol et. Tuvalete gitmem lazım," diye konuyu saptırıyorum.

Tek kelime etmeden bacaklarımı altımdan alır, beni göğsüne yatırır, banyoya doğru yürür ve beni lavaboların arasındaki tezgahın üzerine koyar. Soğuk mermerin şokuyla tıslarım. Uyluklarımı kaplayan pislik ıslanıp soğudukça içimden bir tiksinti geçer.

Mario diz çöküp ayak bileğimi tutar. İçgüdüsel olarak çekilirim, ama o altın rengi gözlerini kaldırır ve sert bakışıyla nefesimi keser. Göğüs uçlarım sertleşir ve klitorisim zonklar. Vücudumun hain tepkisini gizlemek için kollarımı kendime sararım. Kaşını kaldırması, her şeyi gördüğünü gösterir.

O, toka açıp ayakkabımı ayağımdan çıkarırken, ben sessiz bir şok içinde izliyorum. Kalın, yara izli parmakları ayak bileğimi minik ve kırılgan gösteriyor.

İğrenç bir heyecan omurgamdan aşağıya doğru titriyor. Beni çok kolayca kırabilirdi. Peki neden yapmadı?

Bu düşünceye dalmak için çok hassas olduğumdan, onu sonraya bırakıp ayaklarımın dibinde diz çökmüş halini zihnime kazıyorum. Zihnim bana başka yere bakmamı ve onun sarhoş edici gücüne karşı kendimi korumamı haykırırsa da kalbim kabarıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalkıyor. Geriye yaslanıyorum, ama o kalçalarımı tutup beni öne çekiyor.

"Sıkı tutun, *paperotta*," diye emrediyor.

O beni tezgahdan kaldırıp bacaklarımı beline dolarken, ben ciyaklayarak omuzlarına tutunuyorum.

Sert göğsü göğüslerimi düzleştiriyor ve penisi kıcıma değiyor, ama o sertleşmesini umursamıyor ve kolunu sırtıma doluyor.

Yırtıcı bir avcı gibi, şimdiye kadar gördüğüm en büyük küvetin önünden geçip duşa girer ve arkamızdaki camı kapatır.

"Bekle! Gerçekten tuvalete gitmem lazım," diyorum, o suyu açmadan önce.

Sanki hayatındaki en büyük sıkıntı benmişim gibi iç geçirir, sonra cam kapıyı açar ve beni tuvaletin önüne diker. Popomu okşayarak içeri girmemi söyler ve aramızdaki kapıyı kapatır.

İnanamadan arkanı dönerim ama kapının kilidi olmadığını fark edince içimi çekip terli saçlarımı elime alırım.

Mesanemi boşaltıp kendimi temizlemek için tuvalet kağıdının yarısını kullandıktan sonra iç çekip vazgeçiyorum.

Bu sabah yataktan kalktığımdan beri ilk kez yalnız kaldığımda, adrenalinim düşer ve açıklanamayan duygular her yönden beni vurur.

Titrek bacaklarımla ayağa kalkarım, sifonu çekerim ve kapıya uzanırım.

Ben açmadan Mario kapıyı açar. Beni kaldırır, lavaboya taşır ve ayaklarımın üzerine indirir. O, iri vücuduyla kalçalarımı tezgaha sıkıştırıp arkamdan sarılırken, vücudum keskin bir nefesle bana ihanet eder. O ellerimizi yıkarken, ben sersemlemiş bir coşkuyla gözlerimi kırıştırırım. Sabunun tenlerimiz arasında kaygan bir şekilde kayması, inkar edilemez bir şekilde erotik ve şaşırtıcı derecede samimidir.

Bakışlarımı aynaya çeviriyorum. Uykum gözlerimi bulanıklaştırıyor, ama bana sadece acı ve aşığılama vaat ederken neden nazik davrandığını ve bana ilgi gösterdiğini anlamıyorum.

O suyu kapattığında, ben de zihnimi kapatırım. Planları ne olursa olsun, ben onun merhametine kalmış durumdayım ve her küçük şey için endişelenmek bana sadece zarar verecektir, bu yüzden şimdiki ana odaklanırım.

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni tekrar kaldırıyor ve bizi duşun içine kapatıyor. Beni duvara yerleştirilmiş bankın üzerine oturtunca, ben de duvara yaslanıyorum.

ve beni terk etmediği için içimden ona teşekkür ediyorum. Şu anda beni yalnız bıraksaydı muhtemelen düşüp kafamı yarardım.

Onun sırtını ilk gördüğümde kalbim durdu.

Kalın, pürüzlü yara izleri ve daha ince beyaz çizgiler sırtının her yerine yayılmış. Kusmak geliyor içimden.

Suyu açıp sıcaklığını ayarladıktan sonra beni ayağa kaldırıp duşun altına yerleştirir.

Su çok soğuktu ama şikayet edecek gücüm yoktu. O, bir lifle baştan aşağı beni ovmaya başladığında bile itiraz etmedim. Utanmam gerekirdi ama o zaten her şeyi görmüştü, ne anlamı vardı ki?

Melankolik bir iç çekişle, beni hangi pozisyona getirirse o pozisyonda kalıyorum, kollarımı ve bacaklarımı kaldırıp, o eliyle ve fırçayla nazıkçe yönlendirdiği şekilde dönüyor.

Lifleri duvardaki kancaya asıyor ve beni tekrar duşun altına itiyor, sonra başımı göğsüne yaslayıp avucuna şampuan dolduruyor.

Kafa derimi mükemmel bir basınçla masaj yaparken milyonlarca kez muhteşem bir şekilde ölürüm. Köpükler yüzümden aşağı akıyor, bu yüzden gözlerimi kapatıp kemiksiz bir kütleye dönüşme dürtüsüyle mücadele ediyorum. Başımın arkasındaki hassas bir noktaya başparmağını bastırıyor. İnliyorum.

"Dikkatli ol, *paperotta*, yoksa söz verdiğim gibi o güzel ağzını doldururum," diye mırıldanır.

Sıcaklık damarlarımdan akıyor, ama dişlerimi sıkıp başımı sallıyorum.

Beni duşun altına yönlendirir ve saçımı durular. Saçımı kremiyle yıkadıktan ve yüzümü yıkadıktan sonra, duşu kapatmak için uzanır, ama ben bileğini tutarım.

Göğüslerimi avuçlar. Vücudumda elektrik akımı geçer, ama ben lif ve sabunu alıp kollarında dönerek ona doğru yüzümü çeviririm.

"Sıra bende," diyorum.

Kaşları kalkar. Yanaklarım kızarır. "Senin sıran demek istedim," diye düzeltirim.

"Neden?" diye soruyor.

Cevabım yok, bu yüzden omuz
silkiyorum. "Sadece sana bakacağım,
tamam mı?"

Sürpriz, kehribar rengi gözlerinde parlar, ama o bunu açlıkla gizler. "Sì,
paperotta. Sadece ben," der.

Başımı sallarım, geri adım atarım ve sabunu köpürtürüm, sonra duraksamaya başlarım. O kadar çok yeri var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum. En bariz yerden başlamaya karar verip ellerimi göğüs kaslarına koyarım. Luffadan çıkan köpükler kaslarından aşağıya doğru akıyor.

Boğazımı temizlerim ve mümkün olduğunca klinik bir şekilde onu yıkamaya başlarım, ama o beni çok fazla meraklandırır ve göğsünü ve omuzlarını sabunlamayı bitirmeden, açlık ve tatminin yarattığı garip bir büyüün içinde kaybolurum. Vücudunun görsel zevkine doyasıya bakarım, ama çıkıntılı penisini görmezden gelirim.

O buna izin veriyor, ama onun etrafından dolaşmaya çalıştığımda, bileğimi yakalıyor, lifimi çalıyor ve bana sırtını dönmeden önce onu kancaya asıyor.

Midem ekşiyor ve kalbim acı ile doluyor.

Babamın onu sırtından bıçaklayıp ölüme terk ettiğini söyledi. Buna inanmak istemedim, ama kanıtı gözlerimin önünde.

Benden nefret etmesine şaşmamalı. Böyle acımasız bir saldırının arkasında olan kişiyle ilişkisi olan herkesten nefret ederdim, doğrudan dahil olmasalar bile.

Omzunun üzerinden bana baktığında, gözlerimi kaçırıp bilinçsizce liflere bakıyorum.

"Çok sert. Ellerini kullan," diyor Mario. Yutkunuyorum
ve duygularımın dalgalarıyla mücadele ediyorum.

"Tabii, güzel prensesimizi çok fazla iğrendirmezlerse," diye homurdanır.

Kafamı sallayıp avuçlarımı sırtına koyuyorum. Kasları şaşkınlıkla geriliyor. Heyecanımı gizlemek için dudağımı ısırıyorum, ama o gülümsüyor ve omzunun üzerinden bana yakıcı bir bakış atıyor.

Ellerimi onun üzerinde gezdiriyorum, geniş omuzlarının ve kaslı vücudunun her santimini keşfediyorum. Sosyal medyadaki spor salonuna takılanlar gibi kaslı değil, ama bunun sebebi kaslarının üzerinde daha fazla yağ olması. Ağırlık kaldırmak veya vücudunun belirli bölgelerini çalıştırmak yerine, gücünü günlük hayatta kullanıyor.

Boyuna hayran kalıyorum. Yara izleri olmasaydı, onun yenilmez olduğunu düşünürdüm.

Göğsüm hıçkırıkla titrer, ama ağlamayı hak etmiyorum, bu yüzden onu bastırıp parmaklarımla en kötü yara izlerini okşarım. İşaret parmağımın genişliğinden daha kalın ve neredeyse aynı uzunlukta olan, kabarık, pürüzlü yara izi çok acıtmış olmalı.

Ve sadece yaradan dolayı değil.

Bu yara izini babamın bıçağı yaptı. Mario ile evlendiğimde eteğime sakladığı bıçak, babamın onu sırtından bıçaklamak için kullandığı bıçakla aynıydı.

Mario kendini ifşa ettikten sonra babamı bıçaklamalıydım. Pietro Denaro'nun en iyi arkadaşına karşı kullandığı bıçakla ölmesi uygun bir son olurdu. Onu benim kullanmam, o anı daha da dokunaklı hale getirirdi.

Adını koyamadığım duygular içimi kaplıyor. Öne eğilip dudaklarımı kocamanın pürüzlü etine bastırıyorum. Sırtındaki her yara izini öperken sessiz gözyaşları yüzümden akıyor.

On yıl önce aralarında tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama bu olay her iki adamı da mahvetti.

Mario kendini çok ihanete uğramış, öfkeli ve yalnız hissetmiş olmalı.

Son yara izini öptüğümde hala ağlayacak gözyaşlarım varsa, baştan başlıyorum.

Sözlerle özür dileyemediğim için pişmanlığımı öpücüklerime döküyorum. Hiç kimse bir ömür boyu bu kadar acı çekmemeli.

Özellikle de sevdiğim adam.

BÖLÜM 14

Mario Luciano

KALBİM SIKILIYOR ve Valentina yara izlerimi öperken hıçkırıklarını saklamaya çalışırken, ben belirsizlik içinde donup kalıyorum. Rol yapıyor olabilir, ama ruhum onun ruhuna uzanıyor, onu teselli etmek ve acı çekmemi önemsiz göstermek istiyor ki ağlamayı bıraksın. Şüphelerim artıyor, ama intikam alma ihtiyacımdan vazgeçemiyorum. Eğer birisi kalbimi sızlatabilirse, o da bu küçük yalancıdır.

Ancak o, güvenliği tehlikeye koyarken bile acımasızca dürüst davrandı.

Hırlıyorum, suyu kapatıyorum, ensesini tutup onu önümdeki duştan dışarı itiyorum. Ona tekrar dokunursam durmayacağımdan korkarak, ısıtıcıdan bir havlu alıp onu kollarına tutuşturuyorum, sonra kendiminkini alıp kuruluyorum.

O da havluyla kurulandı ve her ne kadar zarif ve çok seksi olsa da, hareketlerinde hiçbir yapmacıklık ya da baştan çıkarma çabası yoktu. Havlularımızı askıya geri attım ve onu lavaboya doğru yönlendirdim.

Aynanın yanındaki raflardaki ürünleri incelerken uzun uzun gözlerini kırıştırır. Hiçbir şey almaya niyetli görünmeyince, cildimi en az tahriş eden losyon şişesini seçip tezgaha koyarım.

"Sür şunu," diyorum.

Avuçlarını tüm vücudunu kaplayacak kadar losyonla doldurur. Kollarım için ihtiyacım olanı alıp geri çekilirim. Losyonu cildime sürdüğümde kaşları karışır. Kollarımla elini birkaç kez karşılaştırır ve sonra gülmeye başlar. Kıkırdama, karnını tutarak gülmeye dönüşür ve kolunu tezgahın üzerine dayar.

İlk kez seks yaptıktan sonra çıplak bir şekilde dururken, kaçırılan gelinimin histerik bir şekilde güleceğini asla tahmin edemezdim. Şaşkın ve tahrik olmuş bir şekilde ona bakıyorum, ta ki endişem öfkeye dönüşene kadar.

Elimi saçlarına dolayıp başını geriye doğru çekmeme rağmen, o gülmeye devam ediyor.

"Özür dilerim. Losyonu *sana* sürmeni kastettiğini sandım. Bu..." Losyonla dolu elini kaldırıyor, "...benim için iki kat yeter. Kahretsin, komik değil ama gülmekten kendimi alamıyorum." Başını elime yaslayarak

güveniyle beni tamamen etkisiz hale getirir ve işkence görmüş gözlerini bana doğru kırpar. "İletişim kurmakta hep bu kadar kötü müydük?"

Sorusu ruhumu ikiye bölüyor çünkü bir cevabım yok.

Elinden losyonun yarısını alıp onu tekrar ayağa kaldırıyorum. Dengeyi sağlamak için tezgaha tutunduğunda, gözlerinin etrafındaki yorgunluk çizgilerini ve koordinasyonsuz hareketlerini fark ediyorum.

Ulaşabildiğim her yere losyon sürdükten sonra, raflarından saç kremi, saç fırçası ve saç kurutma makinesini alıyorum.

"Mario?"

Yumuşak, tatlı sesiyle adımlı söylediğinde penisim sertleşir.

Onaylamak için homurdanırım.

"Bu sırtını tahriş eder mi?"

Aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Losyon şişesini elinde tutuyor. Omuz silkiyorum.

"Ben... sırtına sürebileceğim bir krem veya merhem var mı?"

Berrak mavi gözlerindeki endişe beni derinden etkiliyor. Babasına yalan söylemeseydi, bu yaralarım olmazdı, ama babasının bana bu yaralar yüzünden saldırdığını bilmiyorsa - ki son zamanlardaki tüm tepkileri bunu gösteriyor - o zaman suçluluk duygusu gerçek olabilir.

"Hayır, hiçbir şey yok," diye yalan söylüyorum.

Gözlerinde yaşlar parıldıyor, ama başını sallayıp losyonu rafa geri koyuyor. Suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor, ama onu bir kenara itip saç ürününü ona uzatıyorum.

Şişeye bakmadan saçlarına bir miktar sürüyor, ama hareketinin ortasında durup başını kaldırıyor. Gözlerindeki suçlama içimdeki canavarı uyandırıyor.

"Ben hep bunu kullanırım. Şampuan, saç kremi ve sabun da öyleydi."

Yüzümü ona yaklaştırıp sırttım.

"Seni hep izlediğimi söylemiştim, değil mi, *paperotta*?" diye homurdanırım.

Yüzünde bir dizi duygu belirir. Omuzlarını gevşetip başını sallayarak ıslak saçlarını parmaklarıyla taramaya devam edince beni şaşırtır.

"Bu, saçımı boyadığımı da bildiğin anlamına mı geliyor?" diye meydan okur.

Duraklayıp kafa derisini inceliyorum.

Tabii ki saçını boyuyor. Esmer olarak muhteşem görünüyor, ama büyürken annesi gibi doğal olarak açık altın sarısı saçları vardı.

Evindeki hizmetçisi market listesinde saç boyası yazmazdı, kuaförde yaptığı bakımlara boyama dahil değildi ve onu otel odasında saçını boyarken hiç görmedim, bu yüzden bu konuyu önemsemedim.

Neden bunu şimdi söylüyor?

Şüpheli yanımda, yorgunluktan bayılmak üzere gibi görünse de, bir planı olduğunu söylüyor.

Sarkık gözlerinin ardındaki yoğunluktan, sormak için bir nedeni olduğu anlaşılıyor. "Saçına ne yaptığın ne önemi var?" diye homurdanıyorum.

Onun çılgın kahkahası ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Yani benim hakkımda her şeyi biliyorsun, ama neden saçımı boyadığımı, çirkin gecelikler giydiğimi veya yastığımın altında bıçakla uyuduğumu merak etmiyor musun?" Yüzündeki mizah kaybolur ve sonraki sözlerini tamamen ciddi bir ifadeyle söyler. "Ne stalker'sın sen. Yorgunum. İyi geceler."

O beni geçmeye çalışırken bileğini tutuyorum.

"Sinir krizi geçirip sonra da benim yatağında somurtmayacaksın," diye homurdanırım. Dişlerini sıkar, burnundan uzun ve ölçülü bir nefes alır sonra şimdiye kadar gördüğüm en sahte gülümsemeyi takındı.

"Tabii ki hayır, *mio marito*. Somurtmayacağım, uyuyacağım. Lütfen kolumu bırakır mısın?" diye mümkün olduğunca tatlı bir sesle söyler.

Elimi boğazına doladım. O da içgüdüsel olarak bileğimi tuttu. Nabızı parmaklarımın altında hızla atıyor, göz bebekleri küçülüyordu. Onu uyarmak için ağzımı açtım, ama o yumruklarını indirdi ve gözlerinde duygularla konuşmaya başladı.

"*Seni* seçtim, Mario. Seni *seçtim*." Her hareketinde öfkeyle, sanki anlamamışım gibi önce kendini, sonra göğsümü işaret eder, "*Seni* seçtim." Derin bir nefes alır ve geri adım atar, sonra kollarını yanlarına uzatır. "Bu kadar. Tek kararım. Geri dönüş yok. Gizli bir niyetim yok. Sana her şeyi verdim, şimdi uyuyacağım."

Dönüp yatak odasına doğru yürüdü. Onu durdurmaya çalışmadım. Saçlarından su damlıyor ve düzgün kalçalarına akıyordu. Penisim hareketlendi, ama

kalçasındaki morluk ve sözlerinde gizli olan hayal kırıklığı, heyecanımı söndürüyor.

Tökezledi. Ona uzandım, ama kapı çerçevesine tutunarak kendini tuttu, omzunun üzerinden bana öfkeli bir bakış attı ve kendini dikleştirdi. Yatağa sürünerek gitti, yorganın altına girdi ve saniyeler içinde uykuya daldı. Nefretim beni gerçeği görmememi engellediğini merak ettim.

Ona inanmak istiyorum, ama sessizce odanın diğer ucuna doğru yürür ve onun üzerine eğilirim.

Gerçekten uyuduğundan emin olduktan sonra, ellerimi yüzüme götürüp başımı sallıyorum.

Bir eşofman altı giyip, attığımız giysileri çamaşır sepetine atıyorum, telefonumu ve cüzdanımı çıkarıyorum, sonra Pietro'nun bıçağını ve kayınpederimi vurduğum tabancayı göğüs kemerimden çıkarıyorum. Diğer silahları kasaya kilitliyorum, bıçağı ve tabancayı komodin çekmecesine koyuyorum ve gelininin yanına yatakta uzanıyorum.

Onun açıklaması beni tedirgin ettiğinden, bu sabahki otel odasındaki güvenlik kamerası görüntülerini izledim.

Sesli bir kameraya geçmediğim için kendime tekrar lanet okudum, ama kayınpederim odasını nadiren ziyaret ediyordu ve düğün tarihi yaklaşırken bu bir kaynak israfı gibi görünüyordu.

Valentina yataktan kalkar. Her hareketinden umutsuzluk yayılır, ama hediye açtığı anda canlanır.

Pietro, Valentina tuvalette benim ona verdiğim mavi külotu giyerken gelir.

Tuvaletten çıkar, babasının saçlarını geriye tarama girişiminden kaçır ve kahvaltı arabasından bir tabak alır.

İçimde bir acı yükselir. Şımarık bir çocuk gibi davranıyor. Babasının onu platonik bir jestle rahatlatmak istediği için benden daha kötü olduğunu ima ediyorsa, o zaman onu sandığımdan daha fazla drama kraliçesiymiş.

Pietro onun kolunu tutup sırtına göğsünü dayadığında kaskatı kesildim. Kulağına fısıldamak için eğildi.

Valentina yanımdaki yatakta inliyor. İçimde kıpır kıpır eden duygulara rağmen kaslarımı gevşetmeye zorluyorum.

Şiddet ekranı doldurur.

Adam kadının boğazına uzanır. Kadın maşa ile adama vurur. Adam kadını yere iter. Kadın kaçmaya çalışır, ama adam onu ters çevirir ve elini kaldırarak kadına tokat atar.

Ses olmasa bile, ikisinin yüzündeki ifadelerden onun sözlerinin saf kötülük olduğunu anlıyorum.

Valentina uykusunda yine kıpırdanıyor. Ekranımın ışığını onun yüzüne tutuyorum. Yüzündeki dehşet ifadesini görünce kalbim duruyor. Soluk teninde ter damlaları parlıyor.

Telefonumda Pietro, kızın yüzünü tutar ve elini indirir.

"Hayır, *anne*. Gitme..." Valentina yanımda fısıldar. Nefesi hızlanır.

Pietro eğilip saçlarını geriye doğru tarıyor, ama yüzündeki ifade tehditkar. Valentina başını sallıyor.

Karım uykusunda inliyor ve titriyor.

Pietro onun yanağını okşadı. Ayağa kalkıp onu tavana bakarken bırakırken, gözlerinde hastalıklı bir memnuniyet parıldıyordu. Karım yıkılmış ve sefil görünüyordu.

"Baba, lütfen," diye inler ve çarşafların arasında huzursuzca kıvrılır.

Sesindeki çaresizlik beni öfkeliendirir. Omzunu tutarım.

Kızım sallanarak ve çığlık atarak uyanır, yüzündeki dehşet içimi parçalayan

Kolunu yakalarım, ama diğer eliyle bana vurur, yumruğunu göğsüme vurur, sanki bana tekrar tekrar bıçak saplar gibi. Korkunç anılar zihnimde canlanır. Hayali bir acı sırtımda zonklar.

Zihnim beni en iyi arkadaşımın bana ihanet ettiği geceye geri götürüyor. Bıçağını defalarca bana sapladı, sırtımı deldi ve bir delinin öfkesiyle organlarımı deldi. Geçmiş ve şimdiki zaman bulanıklaşıyor.

Birden patladım.

Vücudum hareket ediyor. Pietro'ya saldırıyorum ve on yıldır hayalini kurduğum gibi ellerimi boğazına doluyorum. Boğazı çok ince, ama o ellerimin arkasını tırmaladığında daha da sıkı sıkıyorum.

Dünya titriyor. Çevrem değişiyor. Arka sokak ipeksi çarşafalara dönüşüyor. Erkekçe özellikler kadınsı mükemmelliğe dönüşüyor. Koyu

kahverengi göz bebekleri maviye dönüşüyor.

Valentina'nın gözleri başının arkasına kayıyor. Elleri yatağa kayıyor.

Ellerimi boğazından çekip omuzlarını sarsarım. Şiddetli öksürük ve odaklanamayan gözlerle uyanır. Onu kucağıma çekip, boğazındaki hasarı kontrol etmek için parmaklarını boğazından uzaklaştırıyorum, ama ona her uzandığımda elimi itiyor, bu yüzden onu bana daha sıkı çekip kendimi sakinleştirmeye odaklanıyorum. Kucağımdaki hafif ağırlığı ve göğsünün inip kalkması - ne kadar düzensiz olursa olsun - hala hayatta olduğunu bana garanti ediyor.

Suçluluk duygusu her yanıma kaplıyor.

Çıplak bir şekilde yatağımda uykuya dalmış, benim için doğal olan bir güven duygusu göstermişti. Onu bir kabustan en ani ve acımasız şekilde uyandırdım ve sonra aşırı tepki verdim.

"Beni eziyorsun. Bırak beni," diye boğuk bir sesle söylüyor.

Vücudumuzun arasındaki sıcaklık beni yatıştırıyor. Onu bırakmak istemiyorum, ama babasının ona ne söylediğini bilmem gerekiyor, onu bu kadar kırık bir hale getiren şeyi. Rüyasında neden babasının adını söylediğini bilmem gerekiyor.

Ellerimi ondan çektiğim anda, kucağımdan yuvarlanır, yataktan üstteki battaniyeyi kapar, ayağa kalkar ve battaniyeyi üzerine sarar, sonra bana döner.

"Ne oldu?"

Derin, boğuk sesi acı verici geliyor, ama bu, ses tellerine zarar vermediğimin kanıtı.

Sorusu kafama dank edince, kaşlarımı çatıyorum. "Benim de sorum tam olarak bu," diyorum hırsla.

Gözlerini kapatıp şakaklarını ovuşturur.

"Sana vuruyor muydum?" diye sorar.

Dişlerimi sıkıp, içimi öfke kaplasa da ona şans veriyorum.

"Evet," diye homurdanırım.

Elini indirir ve bana sert bir bakış atar. "Sebepsiz mi, yoksa bana dokunduğun için mi?" diye sorar. "Sana dokundum," diye itiraf ederim.

Yüzünde binlerce duygu belirir, sonra iç geçirir ve yenilgiyi kabul edercesine omuzları çöker.

"Özür dilerim."

Onun sözlerinin mantıklı olmasını bekliyorum. Özür dilemesi gereken kişi o değil, benim.

"Seni uyarmalıydım, ama genellikle onun ayak sesleri beni uyandırır, bu yüzden ona saldırmam."

İçim sıkışıyor.

"Kim? Baban mı?"

Cevabı biliyorum, ama ağzım bir cevap istiyor.

Omuzlarını silkiyor.

"Hayatımda başka kimse yok, o yüzden..."

Yarım tarafım onu kollarıma çekip hikayesini nazikçe öğrenmek istiyor. Çeyrek tarafım dizlerimin üzerine çöküp özür dilemek istiyor. Sekizde biri ise endişelerini öperek yok etmemi istiyor. Geri kalan kısım ise adlandıramayacağım kadar çok duygu ile savaşıyor.

Ama öfke en yüksek sesli ve onun kayıtsız cevabıyla kullanması en kolay olanı, bu yüzden alaycı bir şekilde gülümser ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum. Penisim eşofmanımın içinde zonkluyor ve cinsel hayal kırıklığını yakıt olarak kullanıyorum.

"Otel odandaki görüntüleri izledim ve ne gördüm biliyor musun? İstedğini elde edemeyen şımarık bir prenses," diye hırlıyorum.

İçten içe, bu sözlerin hiçbirini kastetmiyorum, ama kendimi söylemekten alıkoyamıyorum.

Ağzını açar. Kapatır. Tekrar açar. Konuşma girişimlerinin her başarısızlığıyla öfkesi gözle görülür şekilde artar. Yanaklarındaki çiller kızgın kızarıklığının altında kaybolur ve bir çizgi filmde olsaydı kulaklarından buhar çıkardı.

"Sen. Bir. Pisliksin." Her kelimeyi sanki bir aptalla konuşuyormuş gibi vurgular. "Seninle konuşmak istemiyorum."

Topuklarını döndürür ve koridora doğru yürür. Yataktan atlarım ve onu ayağından çekerim. Çığlık atar ve çırpınır, ama battaniye gövdesinden kayar, göğüslerini ortaya çıkarır ve bacaklarına dolanır. Onu döndürür ve duvara yapıştırırım. Sert meme uçları, bileklerini yakalayıp başının üstünde tutarken karnıma karşı baştan çıkarıcı noktalar oluşturur.

Bu pozisyonda, bir dev gibi onun üzerinde yükseliyorum. Boy farkımız beni yeniden etkiliyor. Onu çok kolayca kırabilirim. Aslında, az önce neredeyse yapıyordum.

"Bu kararı sen veremezsin, ufaklık," diye homurdanırım.

O çekip kıvranıyor, ama benim aletim ona sertleşince duruyor ve yüzünü koluna saklıyor.

"Bana ne dediğini söyle. Sevgili baban seni neyle tehdit etti?" diye soruyorum.

O isyankar bir şekilde sessiz kalınca, eğilip kulağını yalıyorum. Nefesi kesiliyor. Sertleşiyor ve dirseğine doğru konuşuyor.

"Söz vermiştin."

"Henüz gece yarısı olmadı," diye alay ediyorum.

Kollarında ve göğsünde tüyler diken diken oluyor. Dişlerini sıkıyor ve başını sallıyor.

"Sana ne dedi?" diye soruyorum.

Sessizlik.

Bekleyiş içinde mırıldanıyorum ve kulak memesini ısırıp şah damarını yalarken, karnına sıkımı sürüyorum. Boğazındaki morluklar suçluluk duygumu uyandırıyor, ama pes etmiyorum.

O titrer ve pes eder.

"*Bunu. Bununla* tehdit etti. Romeo benim bekaretimi aldıktan sonra beni alıp *böyle* evde tutacaktı."

Koluna tıslayarak tüm vücudu titrer. Sesindeki şiddet ve tiksinti içimde derin bir yankı uyandırır, biyolojik babasının ona cinsel ilgi göstermesi fikrine verdiğim tepkiyle aynıdır.

Çenesini avuçlarım, yüzünü benimkine doğru çeviririm ve gözlerini açana kadar konuşmamayı beklerim.

"Ben o değilim," diye

hırıldarım.

"Biliyorum!"

Onun patlaması kulaklarımda çınlıyor. Duygularının gücüyle her bir parçası titriyor.

"Bu yüzden buradayım. Tek seçeneğim sen olabilirdin, ama yine de *benim* seçimimdin. Sen benim son hedefimsin. *Asla* geri dönmeyeceğim."

Berrak mavi gözleriyle bana dik dik bakar. Nefes alıp verirken göğüsleri bana sürtünür.

"Yine de sana zarar vereceğim," diye söz veriyorum.

Dişlerini sıkıp nefes alır ve cevap verir.

"Sana ne yaptım ki? Neden benden bu kadar çok nefret ediyorsun?"

Pietro'nun beni sırtımdan bıçaklarken söylediği sözleri hatırlayarak yüzünü sıkıyorum. Değerli kızına dokunduğum için ölmemi istiyordu. Kız, bizim yakın olduğumuzu itiraf etmişti.

Ben. Sadece yeğenim olarak gördüğüm on iki yaşındaki bir kızla yakınlaşmıştım. Acımasız bir katil olabilirim, ama asla böyle bir şey yapmazdım.

O, bizim dostluğumuzu alıp parçalara ayırdı, tıpkı bıçağıyla sırtımı parçaladığı gibi.

Yüzüm giderek büyüyen kan gölünde yatarken, yanıma çömeldi ve birkaç yırtık sayfa ile bir günlüğü görüş alanıma attı.

Valentina'nın yüzünü bırakıyorum, yine boynunu kıracağımdan korkuyorum ve onu bileklerinden tutup arkamda sürükliyorum. Battaniye ayağına dolanıyor, ben de onu ayağa kaldırıp salona giriyorum. Saçları dağınık ve vücudu tamamen açıkta olan Valentina'yı ofise götürüp döşemeli sandalyeye oturtuyorum, sonra kasayı açıp kan lekeli günlüğü yan masaya bırakıyorum.

Donup kalır ve sanki bir yılanmış gibi ona bakar.

Günlüğü açarım.

Yüzündeki tüm renk kaybolur. Çilli yanaklarında çilleri belirgin bir şekilde göze çarpar. Şok olmuş gözlerle kendi el yazısına bakar.

Alaycı bir şekilde gülerek, daha yaratıcı açıklamaların olduğu bir sayfayı açtım. O irkildi, başını salladı ve kollarını göğüslerine kapattı.

"Yanlış anladın. Bu değil..."

"Ben yanlış anlamadım, baban da öyle. Sen ona söyledin..."

"Söylemedim!"

"O zaman bu ne? Neden böyle ağır suçlayıcı şeyler yazdın? Ergenlik çağındaki bir çocuğun aptallığı olduğunu iddia edemezsin. Bu, bunun için fazla titiz bir şey," diye bağıriyorum.

"Ben..." Gözyaşları ve pişmanlıkla parıldayan gözlerini kaldırır ve kendini içine kapanır. "Kimsenin görmesini istemedim. Sienna söylediği için yazdım. O dedi ki..."

Tsk diye ses çıkararak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Bunun için kuzenini suçlamaya çalışma," diye uyarıyorum.

Valentina ve Sienna, kardeşimin tek çocuğu, birbirlerinin ikizi gibiydi. Her zaman birliktelerdi. Her zaman kıkırdıyorlardı. Her zaman tatlıydılar.

"Yemin ederim, suçlamıyorum. Sen bana gösterene kadar bunu tamamen unutmuştum. Sienna ile benim aramızdaki bir çocukluk sırrıydı." Derin bir nefes alır ve saçlarını geriye iter, sonra kolunu göğsüne geri koyar. "Kardeşinin evinde son kez yatıya kaldığımızda, ona senin ilk aşkım olduğunu söyledim. O çıldırdı ve bir şeytan çıkarma ayini yapmamız gerektiğini söyledi, bu yüzden seninle ilgili tüm düşüncelerimi bir günlüğe yazdım, böylece kampta yakabilirdik. Ancak o zaman lanetten kurtulabilir ve arkadaşlığımıza devam edebilirdik."

Söylediklerinin her nüansını analiz ediyorum ve yalan izi bulamıyorum. "Baban bana itiraf ettiğini söyledi," diyorum.

Kafasını sallar.

"Ona hiçbir şey söylemedim. Hiç. Kampın bir gün önce günlüğü Sienna'ya verdim, ama sonra babam gitmeme izin vermedi. O gece sen onunla geri dönmedin. Senin bir hain olduğunu söyledi ve Sienna günlüğü yaktığına yemin etti. Günlüğün yok olmasına sevindim ve onu hafızamdan sildim," diyor.

Onun açıklamasıyla tüm parçalar yerine oturdu. Duygularımı etkilemek için bilmiyormuş gibi davranmıyordu; babasının günlüğü bahane olarak kullanıp beni ve on yıllardır süren dostluğumuzu parçalara ayırdığından gerçekten haberi yoktu.

Suçluluk, acı ve yeni nefret damarlarıma yayılmadan önce içimi rahatlık kaplar.

Pietro Denaro kızını bir silah olarak kullandı. Ben de öyle yaptım. Artık yok. Valentina daha iyisini hak ediyor.

Babası ona bir daha asla dokunamayacak.

Ve ona verdiğim acıyı telafi etmek için bir ömür boyu sürerse, uyanık olduğum her anı ona adayacağım.

O benim. Karım. *Mia paperotta*. İntikamın ötesindeki geleceğim.
Kurtuluşum.

BÖLÜM 15

Valentina Luciano

O öne adım attığında sandalyeye çöktüm. Kollarını dizlerimin altına ve sırtımın arkasına geçirip beni havaya kaldırdı. Kendimi örtmekle düşmemek arasında kalarak, bir kolumu boynuna doladım, diğerini ise göğsümün üzerinde tutmaya devam ettim.

O benim tuhaf davranışlarımı görmezden gelir ve beni göğsüne sıkıca sarar. O güvenli kasayı açık bırakıp günlüğü sehpanın üzerinde bırakarak salona doğru yürürken, kalbim göğsümde çarpmaya başlar. Soğuk hava çıplak tenime çarptığında titrerim ve onun rahatça sergilediği gücü karşısında ağrıyan vajinam zonklar.

Beni yatak odasından geçip giyinme odasına taşır. İnanamadan yutkunur ve gözlerimi kırıştırırım. Odanın sağ yarısı erkek kıyafetleriyle doludur. Takım elbiseler, eşofmanlar, gündelik giysiler, her türden ayakkabılar ve çeşitli aksesuarlar. Her şey normal görünüyor.

Dolabın sol tarafını dolduran şeyler yatak odası dışında giyilmeye uygun değil. Askılı, parlak, dantelli, daracık... Hiçbiri vücudu tamamen örtmüyor.

Aklım kirli düşüncelerle doluyor ve karanlık arzular kanımı kaynatıyor. Bana gönderdiği hediyeleri giydiğimde hissettiğim güç hissini yeniden yaşamak istiyorum. Mavi külot, beni giyerken gördüğü ilk külottu. Kameradan değil de doğrudan gözleriyle beni izlemesi ne kadar yoğun bir his olurdu acaba?

Gözlerimi kaçırıyorum, ama bakışlarındaki kötücül ışıltıdan, ilgimi gizleyemiyorum.

Beni tutuşunu değiştirip, bir elini serbest bırakmak için kollarını kaydırıyor ve sürgülü kapıyı açarak dolabın arka kısmını ortaya çıkarıyor. O askıdan bir tişörtü çekip çekmecedan bir şort aldığında, hayal kırıklığı ve rahatlama ile yutkunuyorum.

Diziyle çekmeceyi kapattıktan sonra, ayakkabı kulesinin yanındaki gömme bankta oturur ve beni kucağına alır.

Korku, belirsizlik ve kızgınlık içimde savaşıyor. Ben konuşmamı bitirdiğimden beri tek kelime bile etmedi. Mütevazı kıyafetlerin bir zeytin dalı olduğuna inanmak istiyorum, ama beni şeytani bir tuzağa çekmeden önce gardımı düşürmek için bunları kullanacağını da göz ardı edemem.

Giysileri yanındaki bankın üzerine koyar, uzun parmaklarını belime dolayarak kalçamı daha sıkı bir şekilde uyluğuna doğru kaydırır. Bu hareket, heyecanımı pantolonuna bulaştırınca utançtan yanaklarım kızarır. Kolumu ensesinden çekip göğüslerimi örtmeye çalışırım. Sertleşmiş meme uçlarım kollarımı sıkıştırır.

Kaslı, dövmeli mafya adamlarının gri eşofman altı giymesi yasaklanmalı. Bu adil değil.

Arkamda kolunu destekleyerek kalçamı kavrar ve tişörtümü kaldırır. Ona uzanırım ama o uzun kolunu uzatır ve ben de onu almak için kucağında kıcıımı sallamaya niyetim yok, bu yüzden göğüslerimi tekrar kapatırım.

Yine belimi tutar ve beni döndürür, böylece dizlerim onun dizlerini sarar ve sırtım onun göğsüne basar. Soğuk hava cinsel organıma esince kaskatı kesilirim, ama o tişörtü başımdan geçirir ve bir kol deliğini benim için açık tutar. Sessiz emrine uyar ve kolumu kumaşın içinden geçiririm. Aynı hareketi diğer kolum için de tekrarlar ve tişörtün kenarını göğüslerimin üzerinden kalçalarım doğru çeker.

Parmak eklemleri çıplak tenime değince nefesim kesilir ve hatayla aşağıya bakıp bileklerini tutmaya çalışırım. Yara izli elleri amıma bu kadar yakinken libidom altüst olur ve eşofmanının içindeki canavar beni arzuyla doldurur.

O şeyi tekrar içime sokarsa öleceğim. Ne kadar azgın olursam olayım, şu anda beni sikerse hayatta kalamam. Ağrıyan iç organlarım zayıf bir şekilde kasılır.

Yüzümü buruşturuyorum. Karnımın derinliklerinde hissettiğim zonklama, adet kramplarına çok benziyor. San Francisco'dan ayrıldığımdan beri hala düzgün bir adet görmediğimi fark edince, korku heyecanımı bastırıyor.

Mide bulantısı beni sarıyor, ama babamın orada olmayacağını bilerek bunu uzaklaştırıyorum. Bu, babamın üzerimde baskı kurmadığı ilk adet dönemim olacak ve sonuncusu gerçekten çok kötü geçtiğinden beri birkaç ay geçtiği için, en kötüsüne hazırlıklı olmalıyım.

Mario gömleğimi bırakıp şortumu tutuyor. Bacaklarımı kapatmak istiyorum ama onun bacakları benimkinden çok daha uzun. Ayrıca, bunu yaparsam bacaklarım onun penisini sıkıştırarak ve eşofman altı engel olsa bile onun bunu görmezden geleceğini sanmıyorum.

Beni kalçalarımın tutup penisinin üzerine kaldırıyor, bacaklarının üzerine oturtuyor ve öne eğilip beni omzuna yaslamak için geri çekiyor. Elini hafifçe hareket ettirerek şortunu açıyor ve benim için tutuyor. Ayaklarımı şortun içine sokuyorum ve çenesindeki sakalların yüzümün yanını çizmesiyle yutkunuyorum.

Beni kucağından iter. Ayağa kalkarım. Şortu bacaklarımdan, kalçalarımdan ve belimden yukarı doğru çeker, sonra beni tekrar ayağa kaldırır. Çığlık atarım. Sinir bozukluğu içimi kaplar.

"Ben oyuncak bebek değilim. En azından beni fırlatmadan önce uyar," diye terslerim. Kahkahası omurgamdan aşağı titreme geçirir.

"Haklısın, sen bir oyuncak bebek değilsin. Sen *mia paperotta'sın*. Beni ilk gördüğün andan itibaren bana aşık oldun ve şimdi seni kollarımdan uzak tutamıyorum. Bu adil, *değil mi?*"

İç çekerim. Derin sesi ona haksız bir avantaj sağlıyor.

"Bu adil değil. Önceki konuyu ele almadan böyle bir şey söyleyemezsin," diyorum.

"Seni giydirdim. Cevabım bu," diye espri yapıyor. Homurdanıp omzuna dürtüyorum.

"Bu bir kaçış ve bunu biliyorsun, Mario. Ben kalbimi döktüm ve senin cevabın beni bir çuval patates gibi sürüklemek mi?"

Dolabın kapısında durur ve benim elimi çok daha büyük olan eliyle kavrar. Ben kaskatı kesilirim.

Onu dürttüğüm parmağımı dişleriyle kavrar. Korku kalbimi hızla çarptırırken, kolumdan bir yıldırım geçer ve doğrudan kalbimin ortasına saplanır.

O, sıkışmış parmağımı diliyle okşarken ben nefesimi tutarım ve o, parmağımın eklemine dudaklarıyla kapatıp emdiğinde inlerim. Parmağım ağzından çıkıncaya kadar başını geri çeker. Dudaklarına bakarım.

"Bu cevap yeterli mi?" diye soruyor.

Beynim yetişmeden başımı sallıyorum.

"Hayır, yeterli değil. Kelimeler. İletişim. Bunu bugün zaten konuşmamış mıydık?"

? Bana inanıyor gibisin, ama emin değilim."

Homurdanıyor, parmak ucumu ısıyor, pantolonunu düzeltirken beni itip kakıyor ve yatak odasına giriyor.

Kalbim gırtlığımda, gözlerimde belirsiz gözyaşları ile ona yapışıyorum, o ise yatağın ayak ucunda dolaşıyor. O eğilip, komodin çekmecesini açıp tanıdık bir bıçağı çıkarana kadar içimde öfke birikiyor.

Yine yatağın benim tarafına gelir, beni bacaklarım kenardan sarkacak şekilde yere indirir ve babamın onu öldürmeye çalıştığı bıçağın sapını avucuma verir.

Tek kelime etmeden milyonlarca farklı şeyi ifade ediyor.

Göğsümde hıçkırıklar yükselirken nefesim kesiliyor.

"Neden şimdi bana güveniyorsun?" Boğazımdaki düğümden sesimi çıkarabiliyorum.

Duygularımın kabarmışlığı, incinmiş ses tellerimi daha da kötüleştirir, ama yıllar boyunca birçok yönden sevdiğim adamı babamın ihanet etmesi düşüncesinden daha fazla acı veren bir şey yoktur.

"Belki de iletişim eksikliği hakkındaki yorumun haklıdır," diye mırıldanır, bacaklarımın arasına diz çökerken.

"Bu babamın bıçağıydı, değil mi? Sana o yaraları açtığı bıçak?" diye soruyorum.

O başını sallar ve kalın parmaklarını uyluklarımın üzerine uzatır. Güçlü, acımasız kocamın kimse için diz çökmesini hiç beklemiyordum, ama o bu duruma uyum sağlar ve başparmaklarıyla şortumun alt kenarını okşayarak bu pozisyonu samimi hale getirir.

Boğazımı temizlerim ve rahatsızlıktan yüzümü buruştururum, sonra sorarım, "Düğünümüzde babamı kendi bıçağıyla bıçaklamamı mı istedin?"

O mırıldanır ve başparmaklarını şortumun kumaşının altına kaydırır. Ellerinden birini itmeye çalışırım, ama o parmaklarını benimkilerle iç içe geçirir ve parmak eklemlerimi dudaklarına götürür.

"Heyecan verici bir olasılıktı ama..."

"Yapmalıydım. Yapmadığım için üzgünüm. Çok... trajik bir şekilde tatmin edici olurdu," diye sözünü kesiyorum. "Bu senin destansı intikamın olmamalı mıydı?"

Mario elimin arkasını ısırır ve başını sallar, sonra dudakları cildime değecek şekilde konuşur.

"O çok erken öldü. Onunla işim henüz bitmedi." Kalbim göğsümde hızla atıyor, ama Pietro Denaro için endişelendiğimden değil. Korkarım ki, bundan sonra söyleyeceğim sözler Mario ile benim aramda yeni kurulan barışı bozacak. ve benim aramda yeni kurulan huzuru bozacak.

Bir şans deniyorum ve bıçağı yanımdaki yatağa bırakıp onun yanağına dokunuyorum, tüm dikkatini bana vermesini rica ediyor ve beni anlayacağını umuyorum.

"Ama öyleyim. Bitti. Onu bir daha görmek istemiyorum. Özür dilerim eğer..." "Sus, *paperotta*. Özür dilemene gerek yok. Artık benimsin. Sadece benim," diye yemin ediyor.

İlk hıçkırık göğsümden kaçır.

Özgürüm. Mario bana inanıyor. Bana güveniyor. Belki bir gün beni sevecek.

KontROLSÜZ bir şekilde ağlamaya başladığımda, Mario kollarını bana doladı, beni kendine çekti ve başını göğsüme yasladı.

Bu, şimdiye kadar aldığım hiçbir kucaklamaya benzemiyor. Teselli etmekten daha fazlasını yapıyor, beklentisiz bir yakınlık, sınırsız bir hayranlık ve yargılamadan destek sunuyor.

En kötü ağlamam sona erdiğinde, beni yatırıyor ve bıçağı yastığının altına koyuyor, sonra kalkıp banyoya gidiyor.

İç çekiyorum. Yorgunluk intikam alırcasına geri dönüyor.

Mario serin, nemli bir bez getirir ve böyle acımasız bir adamdan beklenmeyecek kadar nazikçe yüzümü siler.

Hiçbir şey söylemeden, yastığın üstünden saçlarımı toplar, omzumun üzerine gevşek bir şekilde örer ve banyodan almış olduğu bir bantla bağlar.

O uzaklaşmadan önce bileğini tutuyorum.

"Bir daha kabus görürsem bana dokunma, tamam mı? Ya kalkıp dolaş ya da benimle konuş ya da başka bir şey yap. Lütfen?"

Yüz havlusunu komodinin üzerine bırakır, üzerime sürünür ve cevap olarak beni küçük kaşık pozisyonunda kendine doğru çeker.

"Kollarımda uyu, *paperotta*. Uyandığında hala kollarımda olacaksın. *Capisci?*"

Kafamı sallıyorum, ama karanlık, huzurlu bir uykuya dalmadan önce, "Kabuslarında ne oluyor, Valentina?" diye soruyor.

Kafamı sallarım.

"Bilmiyorum. Hiç hatırlayamıyorum," diye mırıldanırım.

Bir nefes ile bir sonraki nefes arasında dünya kaybolur. Yastığımın altında bıçak ve kolayca ulaşabileceğim örgüm olsa bile, arkamdan bana sarılan kola tutunurum.

Güvenliğimi sağlamak için Mario'dan başka hiçbir şeye ihtiyacım yok. O, kullanabileceğim herhangi bir silahtan daha iyi bir koruma.

Ertesi sabah, yüzümün bir tarafı kocaman göğsüne yapışmış, kolum ve bacağım onun yan tarafına ve kalçasına atılmış halde uyanırım. Salyamın göğüs kaslarına aktığını fark edince utançtan içim parçalanır.

Küfür edip, o uyanmadan temizlemek umuduyla silmeye çalışıyorum, ama onun alçak gülüşü, beni başından beri izlediğini gösteriyor. İç çekip, çarşafı onu temizledikten sonra yüzümü ona doğru kaldırıyorum.

Onun uykulu kehribar rengi gözlerine baktığımda yatak birkaç santim alçalır. Savunması düşmüşken, gözlerinden parlayan sevgi nefesimi keser. Erkeksi çenesinin üzerindeki tuz ve biber rengi sakalları, o ana açıklanamayan bir samimiyet katar. Her zaman onun yanında uyanmak istiyorum.

Özlemle dolu bir şekilde dirseğimin üzerine kalkıyorum ve dudaklarına kapalı ağızla bir öpücük konduruyorum. Bir an için hareketsiz ve sert bir şekilde yatıyor, sonra beni kendine doğru çekiyor. Benden daha fazlasını talep etmediğinde, göğsümün derinliklerinde bir şüphe alevleniyor, ama onu bastırıp merakıma yenik düşüyorum. Dilimi dişlerimin arasına sokup dudaklarının yumuşaklığını test ediyorum.

O homurdanır ve başımın arkasını avuçlar, ama beni kendinden uzaklaştırmaz ve dilini ağzıma sokmaz.

Onun rahat tavrından yararlanarak, dudaklarım ve dilimle yüz hatlarını keşfediyorum, dudaklarını, burnunu, kaşlarını, elmacık kemiklerini ve çene hattını okşayarak ve küçük yalamalarla sevgimi ve bağlılığımı her harekete döküyorum.

Dilimin ucuyla kulağının altındaki ipeksi cildini okşadığımda, homurdanır ve bizi yuvarlar.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve o üzerime ağırlığını verdiğinde nefesim kesiliyor. Beni ezmek için dirseklerine dayanıyor, ama

bu hareket sert penisini amıma srtyor.

Onun bel bandını aŗađı çekmek, gevŗek şortumu kenara çekmek ve vücutlarımızı birleŗtirmek çok kolay olurdu, ama karnımdaki şiddetli zonklama beni buna karŗı uyarıyor.

Kafamı sallayarak aklımdaki kirli dŗnceleri silmeye alıŗıyorum. "Dikkatli ol, *paperotta*. Kontrolmn bir sınırı var," diye homurdanıyor.

"Ben... Hayır, biliyor musun? zgn değilim." İçim titriyor, ama bu açık iletiŗim iŗini deneyecekseniz, en azından acımasızca dürüst olabilirim. "Seni pmekten ve alay etmekten zevk aldım," diyorum.

Altın rengi irislerinde açlık belirir.

"Ben de senin beni pmeni ve alay etmeni sevdim, ama yirmi dört saat söz verdim," diyor.

Hayal kırıklığı içimi kaplar. O gülümser ve ellerini kııma kaydırır.

"Devam et o zaman. Ağzını doldurma sözümü tutabilirim," diye fısıldadı.

O'nun bana ilham verdiği çılgın azgın adamı kucaklamaya karar vermeden önce tereddüt ediyorum.

Çenemi kaldırıp kulak memesini ağzıma alıyorum, bu sırada gözlerindeki řaŗkınlıđı görüyorum. Kıımı sıkıp inlediğinde, şehvetli bir zevk içimi kaplıyor ve ona sırt üstü yatmasını söylüyorum.

O da öyle yapar.

Kadınısı g içimden akarken, omurgamdan baŗka bir heyecan titrer.

Vücudunu pp, yalayıp, ısırarak aŗađı doğru ilerlerken, , köprücük kemiğinin çukuruna ve geniŗ omuzlarının ve erkeksi göğsünün gücüne hayranlıkla bakmak için duruyorum. Kısa, düz meme uçlarını dilimle yaladığımda homurdanıyor, ama ben acele etmeden gücün tadını çıkartıyorum.

O benim kıımı bırakır ve ben onun vücudunda aŗađı doğru sürünürken ellerini sırtımda gezdirir.

Parmak uçlarımla karın kaslarını okŗadıktan sonra, ortasına doğru inip, eŗofmanınn üzerinden kocaman penisini kavradım. Nefesim boğazımda düğümlendi. O tısladı. Vücudundaki her kas gerildi.

Bu şeyin benim vücuduma sığması imkansız. Bugün bu kadar ağrım olmasına şaşmamalı.

Parmaklarımla beline tutunuyorum.

O hırlar ve bileklerimi yakalar. Reddedilme kalbimi deler, ama gözlerine baktığımda sıvı bir arzu damarlarıma dolanır.

"Göze göz, dişe diş," diye homurdanır.

Islaklık iç uyluklarımdan aşağı damlıyor. Sırtarak onun bel bandını aşağı çekiyorum. Penis serbest kalıyor. Ağzım sulanıyor.

Ellerimi onun etrafına doluyorum ve cesaretimi kaybetmeden önce ucunu yalıyorum.

O küfür eder ve ellerini saçlarıma gömer.

Tuzlu kokusu dilimi kaplar.

Daha fazlasını istiyorum, bu yüzden dilimin düz kısmını onun yarık üzerinde gezdiriyorum. "*Mio Dio*, beni öldürmeye çalışıyorsun," diye homurdanıyor.

Dudaklarımı ona bastırarak sırtıyorum. Ağzımı açtığımda inliyor ağzımı açıp onun penisinin ilk yarım santimini içime aldığımda inliyor. Dişlerimle onu çizmemek için çenem ağrıyor, ama biraz uğraştıktan sonra, her vuruşta onun küfürler ve inlemelerle karşılık verdiği bir ritim buluyorum.

Onun her santimini keşfediyorum, penisinin üzerindeki damarlar ve mantar şeklindeki ucuna dilimi değdirdiğimde nasıl titrediği ve onu ağzıma o kadar derin aldığımda nasıl öğürdüğüm beni çok meraklandırıyor.

Ellerini saçlarımda sıkılaştırıyor ve başımı eğiyor. Dudaklarım onun kalınlığını saran şekilde gözlerine bakıyorum.

"Yaklaştım, *paperotta*. Her damlasını yut. *Capisci?*" diye homurdanıyor. Başımı sallıyorum. Başını geriye atıyor ve inliyor.

Dilimi onun etrafında döndürüyorum ve o ileri doğru itip boğazımın arkasına çarptığında öğürüyorum.

Hırıldayarak başımı tutar ve penisini ağzıma sokup çıkarır. Kontrolü ele geçirmesinin kolaylığı korkutucudur. Nefes almamı engelleyeceğinden korkarak direnirim, ama boğazımı doldurmadan bir dizi küfürle boşalır. Tuzlu misk kokusu uçundan fişkirir ve dilimi kaplar. Akış çok fazla olunca yutar ve inlerim.

Saçımı bırakır ve kalın parmaklarını başımın etrafına geçirir.

"Yut," der.

Yutuyorum.

Penisi titremeyi bıraktığında, başımı kaldırıyorum ve ucu çıkıncaya kadar emmeye devam ediyorum.

Hayret ve gurur içimi kaplar. Mario Luciano'nun bu kadar memnun görünebileceğini hiç düşünmemiştim.

Kendine geldiği anda, şeytani bir sırıtış dudaklarını kaldırır. Göğüs uçlarım ve klitorisim arzuyla titrer.

Beni vücuduna doğru çeker, şortumu çıkarır, parmaklarımı başlığın etrafına sarar ve dizlerimi başının etrafına ayırır. Nasırlı parmaklarıyla kıcımı tutar ve beni yüzüne doğru çeker.

Dilin düz kısmıyla tüm cinsel organımı yalar. Çığlık atıp uzaklaşmaya çalışırım, ama o ön kollarını uyluklarımın üzerine geçirir ve beni istediği yerde tutar.

Şeytani bir zevkle, dudakları ve diliyle bana işkence eder, acımasızca ziyafet çeker.

Nefes alamıyorum. Başım dönüyor. İçimde bir baskı oluşuyor.

Parmağının ucunu girişime bastırır ve ağzını klitorisimin üzerine yerleştirir. Kafamı sallarım. Dişleri sabah güneşinde beyaz parlar.

O, klitorisimi en hafif basınçla ısırıp parmağını ilk eklemine kadar vajinama sokarken ben çığlık atıp parçalanıyorum. Lezzetli bir ısırap damarlarımdan akıyor. Boşalmam onun elini ve çenesini kaplıyor.

Orgazmım geçtikçe titriyorum ve nefes almaya çalışıyorum. Mario gülümsüyor ve parmağını kıvrıyor.

"Hayır, bekle, ben..."

Dilini klitorisime saldırır ve parmağını içime sokup çıkarır, ta ki ben tekrar parçalanana kadar.

Daha fazlası için çok yorgunum, yatağa yığılım ve beni kollarına çekip arkamdan sarılınca yarı yürekli protestolar mırıldanırım.

Saçlarımı geriye doğru tarar ve kulağıma fısıldar.

"İstediğin kadar uyu, *paperotta*. İşim var, uyandığında burada olmayacağım ama gün batmadan döneceğim. *Capisci*?"

Anladığımı belirtmek için mırıldanıp başımı sallıyorum. Şakağıma öpücük kondurup bir anlığına bana sokuluyor, sonra yataktan kalkıyor.

Bir süre uyuklarım, ama tüm vücudum o kadar ağrıyor ki, dinlendirici bir uykuya dalamıyorum, bu yüzden iç çekip gözlerimi ovuşturduktan sonra açıyorum. Her yerim ağrıyor. Kafamı yastıktan kaldırmak bile istemiyorum, ama telefonum başucumdaki masada duruyor.

Telefon çalışıyor.

Odaya bakınıyorum, ama Mario çoktan gitmiş.

Fazla bir şey beklemeden, uzanıp telefonu yüzüme yaklaştırıyorum. Tanımıyorum, ama ekranı açıp parmağımı biyometrik sensöre basıyorum.

Kilidi açılır.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıp bildirimleri açtım.

En üstte *mio marito*'dan bir mesaj var. Gözlerim yaşlarla doluyor. Mesajı açıyorum ve gülerek ağlıyorum.

Bu telefonda önemli kişiler kaydedildi. Ev senin. Acil bir durum olursa ara. Sakın gitme. Gün batmadan eve döneceğim. -Mario

Mesajı birkaç kez okudum. Gerçeküstü bir durum. Mario Luciano bana mesaj gönderdi. Sıradanlığı onu olağanüstü kılıyor.

Battaniyenin altına daha derin yerleşip, birkaç dakika yeni telefonumu keşfettikten sonra tarayıcıda rastgele bir araştırmaya daldım.

Bu da ilgimi çekmeyi bıraktığında, telefonu komodinin üzerine koyup gerindim.

Tanıdık bir ağrı tüm karnımı kapladı. Panik, damarlarımı adrenalinle doldurdu.

Hazırlanacak vaktim olmadı.

Yapılacaklar ve bulunacak malzemelerin zihinsel bir listesini yapıp, battanileri atıp kalkıyorum.

Kör edici bir acı içimi parçalıyor, rahmimden başlayıp vücudumdaki her hücreye yayılıyor.

Yerdeki karışık uzuvlar yığnında uyanırım. Nefes almak acı verir.

Burnuma bakır kokusu geliyor. Kafatasım baskı altında. Gözlerim odaklanamıyor, ama vücuduma bakıp doğrulamak için aşağıya bakıyorum ve bacaklarımın arasında şortumu lekeleyen koyu lekeyi kan olarak kabul ediyorum.

Toparlanıp kaderime lanet ediyorum.

Hareket etmek çok acı veriyor. Komodin çok uzak. Kafamı kaldırmak çok zor.

Sıcak demirler karnımı deliyor. Acı artıyor. Sıcak ve terli halimden soğuk ve nemli hale geçiyorum. Mide bulantısı ve baş dönmesi başlıyor.

Zamanın anlamı kayboluyor.

Dünya odaklanıp odaklanmıyor. Koridorda ayak sesleri duyuluyor.

Korku kalbimi sıkıştırıyor.

Bıçağıma ihtiyacım var.

BÖLÜM 16

Mario Luciano

TAMAMEN SESSİZLİK KARŞILIYOR BENİ ve bir an donup kalıyorum, sonra yavaşça tabancamı kılıfından çıkarıp kasabanın içlerine doğru sürünerek ilerliyorum.

Valentina bugün bana ne mesaj attı ne de aradı, ama ben de ayrılmadan önce attığım ilk mesaj dışında onunla iletişime geçmedim.

Telefonumu her kontrol ettiğimde hayal kırıklığım artmasına rağmen, çünkü olayları sindirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşündüm ve ona hiç ulaşmadım.

Ev alarmı hala devrede ve tetiklenmemiş, yani kimse eve girmedi ve o da gizlice dışarı çıkmadı.

Ama ev çok sessiz.

Oturma odasını geçip mutfakı kontrol ettim, tuvalete bir göz attım, sonra gıcırdayan alt basamağı atlayarak merdivenleri çıktım. İkinci kat açık plan olduğu için, merdiven sahanlığında durup bir duvardan diğerine bakarak spor salonunda veya oyun odasında kimse olmadığını doğruladım. Üçüncü kattaki misafir odaları sabah çıktığımda olduğu gibi duruyordu. Merdivenlerin başında durup adrenalinle keskinleşen duyularıma odaklanıyorum. Ana yatak odasından küçük bir ses geliyor ve merkezi klima çalışmaya başlıyor.

Ofisi temizledikten sonra koridordan geçip ana yatak odasına giriyorum.

Valentina'nın saçları yatak çerçevesinin diğer tarafındaki zeminde yayılmış. Küfür edip ileri atılıyorum. Yatağın ayak ucuna geldiğimde ve onun minik bedeninin sert ahşap zeminde cenin pozisyonunda kıvrılmış olduğunu gördüğümde kalbim birkaç kez atlamış. Koyu kırmızı renk bacaklarını kaplamış ve zeminde birikmiş.

Korku sesimi keser. Çok solgun. Çok cansız. Omzunu tutarım.

Gözleri birden açılır, odaklanmamış göz bebekleri görünür ve uyuşuk bir şekilde elime vurur.

"Hayır, baba, dur," diye mırıldanır.

Elimi çekiyorum, yeni bir dehşet ruhumdaki karanlığı derinleştiriyor. "Bana bak, *paperotta*. Sadece bana," diyorum.

Nefesi kesiliyor. Acı içinde yüzünü buruşturup inliyor, ama gözlerini tekrar açtığında, artık korkunç anıların esiri değil.

Adımı fısıldar, ama yüzündeki saçlarını çekmek için elimi uzattığımda irkilir.

"Bana dokunma," diye inliyor.

Tek bir gözyaşı burnunun köprüsünden süzülerek terle ıslanmış saçlarına düşer.

Onu teselli etmek için çaresizce elimi uzatmama rağmen, ona dokunmadan elimi geri çekiyorum. Bunun yerine cebimden telefonumu çıkarıyorum.

Kan bacaklarının arasından akıyor. O çok küçük. Ben çok büyüğüm. Çok sert davranmış olmalıyım.

"Hayır," diye mırıldanır.

Flashback'e girdiğinden korkarak, telefonumdan 911'i aramayı bırakıp ona bakıyorum ve donuk bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Doktor istemiyorum. Ben iyiyim," diyor.

"İyi *değilsin*. Sana zarar verdim," diye hırlıyorum.

"Zarar vermedin. Bu olur. Doktor istemiyorum."

Zayıf sesine rağmen, onun bu inancı, ambulans çağırırsam ruhsal durumunun çok kötüleşeceğini düşündürür, bu yüzden telefonumu cebime geri koyar ve paniğimi bastırıram. Duygularımı kapatır ve iş moduna geçerim, ancak bu sefer bir hayatı sonlandırmıyorum, kurtarıyorum.

"Kanaman var. Çok fazla. Bunun daha önce de olduğunu mu söyledin?" diye soruyorum.

Duygularının etkisiyle daha da sıkı bir top haline gelir ve titrer, ama gözyaşları arasında cevap verir.

"Adet kanı. Beni rahat bırak. Ben..."

"Bu normal değil, küçüğüm. Yardıma ihtiyacın var," diye sözünü kesiyorum. "Bana dokunma."

Panik dolu sesi, uzattığım elimi durdurur.

Onu yerde acı içinde yatarken görmek canımı yakıyor, ama onu bir kez tetikledim ve bunu tekrar yapmak istemiyorum. Geçen sefer onu neredeyse öldürüyorduk.

"Tamam, sana dokunmayacağım, ama seni bu halde bırakamam. Yardım etmeme izin ver.

Anladın mı?"

Bir başka acı dalgası onu vurur. İner ve bir anlığına zihnini kaybeder, sonra alnında taze ter damlalarıyla bana döner.

"Neye ihtiyacın var Valentina?" diye sorarım.

"Bıçak," diye fısıldar.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, sonra saçlarına dolanmış elini ve diğer elinin ise boşluğa yumruk attığını fark ettim.

Zihinsel ıstırabının ötesinde düşünemeyecek kadar sıkıntılı olduğunu fark edince, ayağa kalkar, ona doğru eğilir ve yastığının altından babasının beni sırtımdan bıçakladığı bıçağı alırım.

Diz çöküp parmaklarını açtım ve bıçağın sapını içine soktum. Yumruğunu kapattı ve gözyaşlarıyla ıslanmış kirpiklerini kaldırmadan önce bir anlığına gevşedi.

Onu yerden kaldırma ya da kollarıma alma dürtüsü beni zorluyor, ama avuçlarımı yere bastırıp onun görüş alanına eğiliyorum.

"Başka neye ihtiyacın var? İlaç? Su? Buz torbası? Isıtma yastığı?"

Başını yana doğru eğerek tembel bir şekilde hayır anlamında sallıyor, başını yerden hiç kaldırmıyor, ama bu bile çok fazla enerji gerektiriyor gibi görünüyor.

"Beni rahat bırak. Temizleyeceğim, ama..."

"Dağınıklık umurumda değil, Valentina. Acı çekiyorsun. Bunu nasıl durdurabilirim?" diye soruyorum.

"Yapamazsın."

"Siktir git. Daha önce ne denedin?"

Parmakları kılıcın kabzasına sıkıca tutunur ve yüzünde korku ve tiksinti belirir.

"*Dannazione*, neyi yanlış söyledim bilmiyorum, *paperotta*, ama özür dilerim. Sana dokunmayacağıma söz veririm, yardım etmeme izin verir misin?"

Ne kadar acınası görüldüğüm umurumda değil. Ölümün eşiğinde gibi görünüyor. Burnunun köprüsünden bir damla daha gözyaşı damlıyor.

Sabırsızlık içimi kaplar, ama dişlerimi sıkıp, o acı ile mücadele ederken sözlerimi sindirmesini beklerim.

"Evet," diye fısıldadı.

Ona nasıl yardım edeceğimi hala bilmesem de içimi bir rahatlama kaplıyor.

Ayağa kalkıyorum, yataktan bir battaniye çekip onu üzerine örtüyorum ve "Miden dışında başka nerelerin ağrıyor?" diye soruyorum.

"Başım. Eklemlerim. Her yerim."

Banyoya girip sesimi yükselterek ilk yardım çantasını alırken beni duyabilmesini sağlıyorum.

"Yerde yatıyorsun. Düştün ve kafanı mı vurdun?" "Hayır."

Onun yanına çömelip çantayı açtım.

"Herhangi bir ilaca alerjin var mı?" "Hayır."

İbuprofen şişesini açtım, avucuma üç tane döktüm, steril bir gazlı bez paketi açıp tabak olarak kullandım ve yaraları yıkamak için kullanılan steril su şişesinin mührünü kırmadan önce bunları onun elinin yanındaki yere koydum.

"Hemen dönerim, *paperotta. Capisci?*"

O başını sallayınca, mutfığa koşup yerel bir teslimat şirketinden gelen kağıtla sarılmış bir pipet buldum ve merdivenleri üçer üçer çıktım.

Hareket etmiyor. Pipeti ambalajından çıkarıp su şişesine sokuyorum ve içebilmesi için eğimli bir şekilde tutuyorum. Su yere sıcıyor ama bunu umursamadan Valentina'ya ilacı içmesini söylüyorum. Büyük bir çaba sarf ederek hapları ağzına koyuyor, dudaklarını pipetin etrafına kapatıyor ve birkaç yudum alabiliyor.

Onun acı çekmesini izlemek çok zor, bu yüzden ilk yardım çantasından asetaminofeni alıp aynı şekilde bir doz veriyorum, sonra yatağın başucundaki masadan telefonunu alıp sohbet ekranımızı açıyorum ve onu ulaşabileceği bir yere koyuyorum.

"Birkaç dakika aşağıda olacağım, ama gitmiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa ara, seslen ya da mesaj at, *tamam mı?*"

"Tamam," diye fısıldadı.

Gözleri, kirpikleri çok ağırmış gibi kapanıyor. Kapıyı açık bırakıp mutfığa iniyorum.

Pietro Denaro'ya olan nefretim her saniye daha da artıyor. Beni sırtımdan bıçaklayıp ölüme terk ettikten sonra ondan daha fazla nefret edemeyeceğimi sanıyordum

ama Valentina'nın en savunmasız olduğu anda ona kötü davrandığını öğrenince öfkem katlanarak artar.

Olasılıklar aklımdan geçerken midem bulanıyor. Ona pek çok şekilde zarar vermiş olabilir. Lanet olsun, sadece tıbbi tedaviyi reddetmek bile işkence sayılır.

Kendiliğinden alev almadan ya da şehri kasıp kavurup babasını çıplak ellerimle yavaşça ve acı çekerek öldürmeden önce düşüncelerimi sonlandırıyorum.

İki su şişesinin mührünü kırıp içinden biraz sıvı içtikten sonra, onları mikrodalgaya koyup geçici ısıtma yastığı olarak kullanıyorum. Isınmalarını beklerken, yalıtımlı bir market poşeti alıp içine buz torbaları, soğuk su şişeleri, atıştırmalıklar, şekerlemeler ve diğer ıvır zıvırları dolduruyorum.

Mikrodalgayı kontrol edip şişeleri daha sıcak hale getirmeye karar veriyorum, bu yüzden tekrar çalıştırıyorum ve ona yardım etmenin başka yollarını bulmak için kafamı yoruyorum.

Çamaşır odasından daha yumuşak havlular, misafir odasından kokulu mumlar, çalışırken kolayca ulaşabileceğim şekilde ofiste sakladığım ağrı bantları, kanepeden ipeksi bir yastık... Evi dolaşarak onu daha rahat ettirebilecek her şeyi topluyorum.

Yatak odasına döndüğümde, ayrıldığımdan daha rahat nefes alıyor ama hala acı içinde kıvrılmış halde yatıyor. Kucağımdaki eşyaları yatağın ayak ucuna yere koyuyorum, yalıtımlı çantayı bırakıyorum ve beni görebilmesi için daha önce diz çöktüğüm yere oturuyorum. Beni tanıdığı anda, gözlerindeki kör panik kayboluyor. Ona el havlularına sarılmış sıcak su şişelerini gösteriyorum.

"Miden için ısıtma yastıkları. Battaniyeyi kaldıracağım, *tamam mı?*"

Onun başını sallamasını bekledikten sonra yorganın altına kaydırıp yan tarafına yerleştiriyorum ve çok sıcak olmadığından emin olmak için tepkisini bekliyorum, sonra da bacaklarının ve gövdesinin arasına sıkıştırıyorum. O hareket ederken bıçak zemini sıyrıyor.

"Çok mu sıcak?" diye soruyorum. O başını sallıyor.

Diğerini beline dayayıp battaniyeyi etrafına sararak yerinde sabitliyorum. Yumuşak inlemesi bana umut veriyor.

Gözlerini kapatmadan önce birkaç yudum daha su içer. Yalıtımlı çantadan bir buz torbası çıkarır ve şakağına koyarım.

Bin yıl gibi gelen bir süreden sonra ilk kez ciğerlerini doldurduğunda, ben de aynısını yapıp onu daha da rahatlatmak umuduyla arkama yaslanıyorum.

Hâlâ acı çekiyor olsa da, artık ölümün eşiğinde görünmüyor. Uykuya dalarken onu rahatsız etmek istemediğimden, getirdiğim diğer eşyaları görmezden gelip ona yaklaşıyorum.

Telefonumu sessize aldıktan sonra, birkaç mesaj gönderdim ve sonra tamamen ona odaklandım.
ona odaklanmaya başlıyorum.

Birkaç saat boyunca onun yanında yerde otururum, sadece buz torbalarını değiştirmek
ve su şişelerini ısıtmak için kalkıyorum ve onu susuzluğunu gidermek ve ilacı vücudunda tutmak için çalışıyorum. Noah daha fazla malzeme bırakırken evin güvenlik alarmı çalıyor, ama o birinci kattan sapmadan gelip gidiyor.

Valentina yarı uyanık gözlerini açtığında, saçlarını yüzünden çekip atma isteğine zar zor direniyorum.

"Daha iyi misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ve başını yerden kaldırıp etrafına bakarak cevabını kanıtlıyor.

Yastığı alıp, gerginlikten yara izlerim yanarken yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutarım. Yastığı başının ve zeminin arasına yerleştirirken bakışları yüzüme odaklanır, ancak beklenmedik hareketim dikkatini dağıtır.

"Teşekkür ederim," diyor

boğuk bir sesle.

"Atıştırmalık getirdim,"
diyorum.

Burnunu kırıstırır. Çantayı kendime doğru çekerim ve yere boşaltırım.
Gözleri büyür.

"Bütün mutfağı getirmişsin," diyor ciddi bir ifadeyle. Ben alaycı bir şekilde gülümsüyor ve eşyaları kendime doğru çekiyorum.

"Yanlış. Bütün evi getirdim. Neye ihtiyacın var, *paperotta*?" Gözlerinde yaşlar parıldıyor.

"Sen. Sadece sen. Yanımda kal. Lütfen."

Lanet olsun, o büyük mavi gözleri ve şaşırtıcı dürüstlüğüyle beni öldürüyor.

"Buradayım Valentina. Tam burada," diye yemin ederim.

Ben çaresizce yanında dururken o ağlıyor, yıllardır içinde tuttuğu duyguları serbest bırakıyor, bunları sessizce ifade etmesi durumu daha da trajik hale getiriyor.

Sakinleştiğinde, burnunu çekiyor ama yüzünü silmek için hiçbir hareket yapmıyor. Yatağın yanındaki masadan mendil kutusunu alıp ona uzatıyorum. Gözlerini kapatıyor, hareket edecek gücü kalmamış.

"Duş almak istiyorum," diye

fısıldadı. "Olur," dedim.

Kafasını sallar ve yarı hıçkırık, yarı ağlama halinde.

"Sana dokunmayacağım, *paperotta*. Yardım etmeme izin ver," diyorum.

Ayağa kalkıp battaniyeyi ona sararak aramızda bir bariyer oluşturun, ama onu kaldırmak için pozisyon aldığında, inleyerek başını sallıyor.

"Hayır."

Yine çok solgun görünüyor. Ellerimi çekip geri adım atıyorum. "O *piç* kurusu sana ne yaptı?" diye bağıyorum.

Sadece öfkemi ifade etmek için bu sözleri söylüyorum, ama Valentina omuz silkiyor, başını sallıyor ve fısıldayarak cevap veriyor.

"O sadece... bana dokundu."

Vücudumdaki her kas inkar içinde gerilir. O bıçağı göğsüne yaklaştırıp devam ederken, görüşüm kırmızı bir sisle kaplanır.

"İlk başta masumane görünüyordu. Saçımı geriye tarıyor ve elimi tutuyordu." Yüzünde ilk öfke belirtileri belirir. "Ama bu ona yetmedi." Bir an durur ve gözlerini kapatır, sonra tiksinti dolu bir ses tonuyla devam eder. "Giderek daha da kötüleşti ve göğüslerime ya da cinsel organıma hiç dokunmamış olsa da, gözlerindeki açlığı gizleyemiyordu ve ben bunun sadece an meselesi olduğunu biliyordum..."

Nefesi kesildi. Yastığa bir damla gözyaşı düştü.

"Bir keresinde kendimi banyoya kilitlemeye çalıştım, ama o kapıyı kırdı ve benimle birlikte küvete girdi."

Öfkemden patlamamak için hareket etmem gerektiğinden, homurdanarak topuklarımı döndürdüm. Komodinden makyaj masasına doğru yürürken, intikam alma isteği kanımda kaynıyordu.

"Döngülerim hafif geçtiğinde hayal kırıklığına uğrardı ve kötü olanlardan bahsederken gözlerinde iğrenç bir parıltı olurdu," diye hatırlıyor, sesinde tiksinti var.

Duyguları bir uçtan diğer uca savrulurken nefesi kesildi. "Çok yalnızdım.

Önce sen bir hain oldun, sonra *annem* beni terk etti, Sienna da beni bir daha görmek istemediğini söyledi. Tüm dünyam etrafımda çöktü ve sonra babam bana *dokunmaya* başladı."

Onun yanına yere çöküyorum, başımı onunkiyle aynı hizaya getirip yan yatıyorum, ancak şifonyerin altında bacaklarım için yer yok.

"Kendi evinde bir savaş alanı vardı ve o kadar tatlı ve şefkatli bir yetiştirilme tarzından sonra, savunman yoktu. Orada olmadığım için kısmen ben de suçluyum. Üzgünüm, Valentina," diyorum.

Saçlarını bırakır ve parmak uçlarını elmacık kemiğıme bastırır. Parmakları tenimi soğıtsa da bu dokunuşu memnuniyetle karşılıyorum.

"Ama senin dünyan da etrafında parçalandı, değil mi? Bir gecede her şeyin elinden alındı."

Benim için yas tutuyor. Nefret ve öfkeyle doluydu, kaybımın beni ne kadar derinden yaraladığını anlayamıyordum. Pietro o gece bıçaklarını bedenime saplamaktan daha fazlasını yaptı. Ailemi, evimi benden aldı.

Valentina, babasının benden çaldığı her şeyi, nazik gözleri ve şefkatli ruhuyla geri vereceğine yemin ediyor.

Eski en iyi arkadaşım için planlarım değişiyor. Hâlâ hayatının etrafında çöküşünü izleyecek. Hâlâ her şeyini kaybedecek.

Ama onun ıstırabı çok daha şiddetli olacak. Bacağına sıktığım kurşun, ona yapacağım diğer şeylere kıyasla güneş ışığı ve papatyalar gibi kalacak.

Yirmi yıllık acıyı birkaç güne sığdıracağım, çünkü intikamı hak eden tek kişi ben değilim.

Valentina babasını bir daha görmek istemediğini söyledi, ben de bunu sağlayacağım.

Bizi inciten adamı ezerek *mia paperotta'nın* intikamını alacağım.

Ve her saniyesinden zevk alacağım.

BÖLÜM 17

Valentina Luciano

Mario'nun altın rengi gözlerinde parıldayan ÇİĞLİK, göğsümün derinliklerine işliyor ve yüzümden damlayan gözyaşları, ruhumun kuyusunu doldururken taşmaya başlıyor.

Bir daha asla yalnız kalmayacağım. O her zaman yanımda olacak.

Derin bir nefes alıp, benim adıma hissettiği buz gibi öfkeyi tadını çıkarıyorum. Tek kelime etmeden intikamımı alacağına yemin ediyorum.

Yorgunluk enerjimi çalıyor ve elimi yere bırakıyorum, her ne kadar onun yanağını avuçlamak ve dudaklarımla ve dilimle onun yüz hatlarını ilk kez keşfettiğim anı yeniden yaşamak istesem de.

Kendimi daha iyi hissetmem için çok uğraştı, ama ben patlamamla tüm çabalarını boşa çıkardım.

Karnımda bir kramp hissedince görüşüm bulanıklaşır. Bacaklarımın arasındaki yapışkan sıcaklık ve kanın metalik kokusu midemi bulandırır ve kendimi kirlenmiş hissederim.

"Hâlâ duş almak istiyorum," diyorum.

"Hâlâ sana yardım etmek istiyorum," diye yanıtlıyor.

Ona ruhumun derinliklerinde güvenmeme rağmen, bedenim bu kadar savunmasız ve sefil haldeyken bana dokunulacağı düşüncesiyle hala titriyor.

Tek seçenek onu bir destek olarak kullanmak. Eğer beni kaldırır, dokunur ya da bana uzanırsa, bıçağı ona doğru sallayacağım.

"Sana dokunmama izin ver," diye mırıldanıyorum, umarım benim tutarsız cevabımı anlayabilir.

Gözlerimin ne zaman kapandığını bilmiyorum, ama açılmadan önce biraz daha dinlenmeye ihtiyaçları var.

Birkaç kalp atışı sonra, o anlamış gibi görünüyor.

"Ne istersen, *paperotta*. Biraz su iç, ben banyoyu hazırlarken sen dinlen."

"Banyo değil. Duş."

İsteğim üzerine duraksıyor, ama anladığını belirten bir homurtu çıkarıyor, bana su ikram ediyor, sonra banyoya doğru ağır adımlarla yürüyor. O geri dönene kadar gözlerimi açmıyorum.

Bana dirseğini uzatır. Onu tutarım ve kendimi yarı kontrol edilebilir adımlarla ayağa kaldırıyorum. Ayağa kalktığımda başım döner ve bacaklarım jöle gibi hissedirim, ama kocama tutunur ve banyoya doğru sürünürüm.

Duygular boğazımı tıkar. Mario, bir elimde onun kolu, diğer elimde bıçağıyla ayakta durmaya çalışırken, vücuduma dokunmadan veya çekmeden battaniyeyi üzerime sıkıca sarar.

Yapışkan bir sıcaklık bacaklarımdan aşağı akıyor, ama o battaniyeyle bana mümkün olduğunca onurlu davranıyor.

Beni duşa götürüp battaniyeyi banyo zeminine bıraktığında, zeminde kan izleri bıraktığımı fark ettim.

Mario umursamıyor. Bakmıyor bile. Beni fayanslı duş zemini üzerine serilmiş havlulara götürürken gözleri yüzümden ayrılmıyor. Ellerini benden uzak tutarak, çömelip diz çökerek havluların üzerine oturmamı sağlıyor ve sonra havluların yanındaki fayansların üzerine benim yanıma oturuyor.

Sıcak su üzerimize yağmur gibi yağar, giysilerimizi saniyeler içinde ıslatır. Isı karnıma nüfuz edip kramplarımı yatıştırırken rahat bir nefes alırım.

Bir süre, akan suyun duvarları yankıladığı ve buhar duşu doldurduğu halde konuşmadan yatıyoruz. En kötü kısmı giderden aşağı akıp gitse de, kanın bayat kokusu burnumda kalıyor.

Mario ayağa kalkar, bir lif sabunlar, duş başlıklarını bana doğrudan su sıçratmayacak şekilde ayarlar ve sonra bana lifi uzatır.

Kıçımdan ayak parmaklarıma kadar beyaz köpük kaplanana kadar şortumu ve bacaklarımı ovuşturuyorum.
ayak parmaklarıma kadar beyaz köpük kaplayana kadar ovuşturuyorum.

Bana bir bez uzatıyor ve lif alıyor. Boynuma ve kollarıma sürüyor ve kollarımı ovduktan sonra gömleğimin altına sokup cildimi temizledi. Beni zaten tamamen görmüş olmasına rağmen, kocam benim utangaçlığım hakkında yorum yapmadı.

Kendimi yeterince sabunladığımı düşündüğümde, duş başlıklarını yönlendiriyor. İç çekip havlulara gömüldüm. Bir hafta boyunca duş zemini üzerinde yatıp üzerime sıcak su yağarken kalabilseydim, kalırdım, ama Mario izin verse bile, su eninde sonunda soğuyacaktı.

Yanımda çömelir ve ıslak saçlarını eliyle tarar.

Ölümün eşiğinde olmasaydım, üzerine atlardım.

Onun göğsünden aşağı yuvarlanan su damlası olmak istiyorum.

Başını eğiyor, homurdanıyor ve ön kollarını uyluklarına dayıyor. "Dikkatli ol, *paperotta*. İpin ucunda duruyorum," diye tehdit ediyor.

İç çekip gözlerimi kapatıyorum.

"Üzgünüm," diye

mırıldanıyorum.

Sıcak suyun göğsüme çarpan sesi etrafımda bir büyü oluşturur ve uykuya doğru kayıyorum.

Onun alçak, yalvaran sesi beni uyandırır.

"Sen iyi değilsin Valentina. Sana New York'un en iyi kliniğinde randevu alayım ve..."

"Hayır. Doktor muayenehanesi olmaz. O her zaman çok aşağılayıcı davranırdı. Yapamam," diye ısrar ediyorum.

"Tamam, *paperotta*. Doktor muayenehanesi yok." Çok kolay pes ediyor ve ben de kavga edecek kadar yorgun olduğum için memnunum. "Seni kurularyıp yatağa yatıralım," diyor ve duşu kapatıyor.

"Yatak yok. Çok uzak. Çok dağınık," diyorum.

Sözlerim doktoru ziyaret etme konusundaki fikrini doğruluyormuş gibi bana bakıyor, ama ben kararımdan vazgeçmeyince iç çekiyor, iç çamaşırlarına kadar soyunuyor ve üzerime sıcak, kuru bir havlu örtüyor, sonra da dönüp odadan çıkıyor.

Dış mekan mobilyalarından aldığı bir yığın hava koşullarına dayanıklı yastıkla geri döndüğünde eğlenerek gözlerimi kırpıyorum. Bir yerlerde bir teras ya da veranda olmalı, ama tek gördüğüm, beni ön kapıdan yatak odasına taşıırken gördüğüm kadarıyla. Burası bir labirent gibi görünüyor.

O, küvetin yanında geçici bir yatak hazırlarken, sırtındaki yaralar kızıl bir renkte parlıyor. Sıcak sudan dolayı şişmiş olan sırtı, acı çekiyor gibi görünüyor.

Suçluluk ve tuhaf bir hayret duygusu içimi kaplıyor.

Benim koca, kötü mafya adamım, benimle ilgilenmek için kendi ihtiyaçlarını ve rahatını bir kenara bıraktı.

Bu gerçeküstü bir düşünce. Bunu canlı olarak görmek ise daha da tuhaf.

Yastıkları iki katman halinde, yönlerini değiştirerek birbirine geçecek şekilde dizip, şimdiye kadar gördüğüm en özenli geçici yatağı yapıyor.

Yanındaki yataktan aldığı çarşaflarla daha basit bir versiyonunu yaptığında, gözlerim yaşlarla doldu.

Bir anlığına yatak odasına girip üç siyah plastik market poşeti ile geri dönüyor. Onları duşun kapısının yanına bırakıp yanıma diz çökerek dirseğini uzatıyor. Onu tutuyorum ve otururken inliyorum. Sarsılmaz bir sabırla, ben dönüp bankın arkasına yaslanırken dengemi sağlamak için omzunu kullanmama izin veriyor.

"Neye ihtiyacın olduğunu bilemedim, bu yüzden daha önce birine birkaç şey getirmesini söyledim," diye açıklıyor ve poşetleri işaret ediyor.

İlk poşetten farklı türlerdeki kadın pedlerini tek tek çıkarınca şok olurum.

"Bütün bunları çocuğa aldırıldığını söyleme," diyorum.

Bu düşünce beni utançla doldurur, ama ikinci çantadan eşyaları çıkarmaya başladığında, alışverişi bir erkeğin yapmadığından emin olurum. Bunlar sadece bir kadının sahip olabileceği bir anlayışla seçilmiştir.

Kocamın kehribar rengi gözlerinde mutluluk parıldıyor. Gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum.

Onu memnun etmek çok kolay. Danışmanı benimle yaklaşık aynı yaşta olsa da, Mario'nun tepkisini görmek için Noah'a *çocuk* demekten mutluluk duyarım.

Ama onunla sağ kolu arasında anlaşmazlık çıkaran kişi ben olmayacağım. Kocam dünyadaki tüm desteği hak ediyor, bu yüzden onu memnuniyetle eğlendireceğim.

"Noah onları bıraktı, ama hayır, o almadı. Donna aldı," diyor.
diyor

"Benim korumam mı?"

Onaylayarak homurdanıyor.

İstedğim ürünleri işaret ediyorum. Mario onları duş eşiğine düzgün bir sıra halinde yerleştiriyor
ve geri kalanları çuvallara doldurup kenara itiyor.

Dolaptan birkaç havlu çıkarır ve arkamdaki bankın üzerine koyar.

Islak giysilerimle uğraşırken, bana dokunmadan kumaşı çıkarmama yardım ediyor.

Yarım saat sonra, büyük beden tişört, rahat külot ve gece beziyle duş eşiğinde sendeleyerek Mario'nun koluna tutunuyorum.

Saçımı tarayacak kadar yorgun olduğum için yastıklara uzanıp karanlığa dalıyorum. Mario gece boyunca beni uyandırıp ilaç almamı ve su içmemi sağlıyor, ben de tuvalete gitmek için onu üç kez uyandırıyorum, ama bu, ilk korkunç adet dönemimden bu yana adet dönemimde uyuduğum en iyi uyku.

Zaman bulanıklaşıyor. Ağrı gelip gidiyor ama sürekli ilaç almama rağmen tamamen geçmiyor.

Akıntım nihayet banyo zemininde değil yatakta rahatça uyuyabileceğim kadar azaldığında, Mario çarşafı değiştirir ve yerimi değiştirmeme yardım eder.

Yine ne kadar sürdüğünü bilmediğim bir süre boyunca, sözünü tutar ve bana dokunmadan yanımda kalır.

Birkaç kez, kabusumdan beni uyandıran onun sesiyle soğuk terler içinde uyanıyorum. Gözlerimi açtığımda ilk aradığım kişi o oluyor. Yatarken görmek istediğim son kişi de o. Onsuz nasıl hayatta kaldığımı bilmiyorum ve bir daha ondan ayrılmak istemiyorum.

Aylar gibi gelen ama aslında sadece birkaç gün olan bir süreden sonra ilk kez yalnız uyandığımda, içimde bir hüznün yükselir.

Ama yalnızlık değil. O yanımda olmasa bile, bir daha asla gerçekten yalnız kalmayacağımı biliyorum. Ne olursa olsun, o beni her zaman bulacaktır.

Merdivenlerde ayak sesleri duyuluyor. Elimi yastığımın altına sokup nefesimi tutuyorum, ama zayıf bedenim isyan ediyor, bu yüzden olabildiğince normal bir şekilde nefes alıp veriyorum.

Uykuda olmasam da, ağır ayak sesleri koridorda bana doğru yaklaşırken saf bir korku beni tüketmek üzere. Mario kapı eşiğinde belirir.

Ciğerlerimde sıkışmış nefesimi dışarı veriyorum. "Beni korkuttun," diye suçluyorum.

Kaşlarını kaldırır, bakışlarını elindeki tepsiye indirir, sonra yaramaz altın rengi gözleriyle beni delici bir şekilde bakar.

"O zaman bunu tek başıma tadını çıkaracağım," diye tehdit ediyor. Ağzım sulanıyor. Neredeyse salya akıtacağım.

Tepsi kahve, hamur işleri, yumurta, pastırma ve diğer lezzetli yiyeceklerle doludur. Boş midem sanki işaret almışçasına guruldamaya başlar.

Bıçağım yerine gerçeği kullanmaya karar vererek, elimi karnıma koyup onun gözlerine bakarım.

"Acıktım," diyorum ona, olabildiğince utangaçlık göstermeden. O gülüyor ve odaya giriyor.

Yatakta kahvaltımızı yaptıktan ve tuvalette yıkandıktan sonra, koluna girip beni ofise götürmesine izin verdim.

Beni döşemeli koltuğa oturtup kasadan manila zarfını çıkarır.

"En kötüsü olursa, sahip olduğum her şey senin olur," der ve zarfı kucağıma koyar.

Gözlerimi kırpıştırıp başımı salladım.

"Sana verecek hiçbir şeyim yok," diye fısıldadım.

Önümde çömelir ve uzun parmaklarını kol dayanağına dolayarak bana dokunmadan beni hapseder.

"Bana hak ettiğimden fazlasını verdin bile. Zarfı aç ve belgeleri imzala, *amore mio*," diyor.

Zengin kehribar rengi gözlerindeki kesinlik uzuvlarıma bulaşır ve ben hiç tereddüt etmeden onun emrini yerine getiririm. Zarfı açarım, kağıtları çıkarırım ve bir inanamama dalgasıyla mücadele ederim.

Bu *sadece ihtimale karşı yapılan* bir evrak işi değil.

Portföyünün yarısını bana devrediyor, beni işinin ortak sahibi ilan ediyor ve bana üç ev veriyor.

Kağıt yığınının başımı kaldırıp başımı sallıyorum. "Sen delisin," diyorum.

O, belirsiz bir notayla mırıldanır ve ayağa kalkar.

"Bekle, daha da iyisi var," diye gülümser.

Daha da büyük bir kağıt yığını kucağıma attığında başımı daha şiddetle sallıyorum.

"Hayır, Mario. Hayır. İmzalamayacağım..."

"Bunlar başından beri senin olmalıydı. Bunları babanın sana veda hediyesi olarak düşün, *tamam mı?*" diyor sırtarak.

Sözleri hiç mantıklı gelmiyor. Şakaklarımda ağrı hissetmeme rağmen yine başımı sallarım.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"O seni kullandı. Sen onun sözcüsüydün. Sen olmasaydın, hiçbir çabası başarıya ulaşamazdı."

"Ama ben hiç önemli bir şey yapmadım."

"Sen farkında olmadan müşteriler kazandırdın, marka güveni oluşturdu ve onun itibarını yönettin. Bunlar, sen kabul etmesen bile yasal olarak zaten senin."

Ses tonundaki kendini beğenmişlik, babamın tüm varlıklarını elinden almanın zaten intikamının bir parçası olduğunu, ama bunları bana vermenin onu vahşi bir sevinçle doldurduğunu düşündürüyor.

Onun keyfi bulaşıcı. Gülümsüyorum ve dudakları sırtarak bükülürken, bu kadar büyük bir serveti nasıl bulduğumu merak ediyorum.

Kucağımdaki ağır kağıt yığını alır ve orijinal belgeleri işaret eder. Yan masadan bir kalem alıp, belirtilen yerlere baş harflerimi ve imzamızı eklerim.

Duygularım birkaç dakika boyunca bana güç veriyor, ama kahvaltı midemde ağırlaşıyor ve tüm vücudum zayıf ve ağrılı hissediyor. Bana dirseğini uzattığında, onu destek olarak kullanıp ayağa kalkıyorum. Beni yatağa geri götürüyor, ama ayrılmak için döndüğünde bileğini tutuyorum.

"Muhtemelen yapacak işlerin vardır ama..."

Bileğini elimden çekince kalbim ağzıma gelir, ama o yatağın ayak ucuna dolanıp yorganın üzerine oturur. Kot pantolon ve siyah tişörtle sırt üstü uzanır — yemin ederim bu adam aynı kıyafeti iki kez giymez — parmaklarını başının arkasında birleştirir ve gözlerini kapatır.

"Ben buradayım, *paperotta*. Biraz uyu," diyor.

Onun ani tavırlarını affediyorum ve ona dönmek için yanıma yatıyorum. Yastığımın altındaki bıçağı alıyorum ve alışkanlıktan parmaklarımı saçlarımın arasına sokuyorum, ama benim ihtiyacım olan tek koruma o.

Bir nefesle bir sonraki nefes arasında uyku beni dünyadan koparıyor. bir sonraki nefes arasında beni dünyadan koparıyor.

Boynum tuhaf bir açıyla ve yastığım tuğla gibi bir şeyle uyanıyorum. Kumaş yüzüme baskı yapıyor ama sıcak, pürüzsüz bir ten ellerimi karşılıyor. Mırıldanarak devasa fırına daha da yaklaşıyorum. Kokusu da çok güzel. Sabun ve erkek gibi.

Gerçeklik üzerime çöktüğünde dehşetle donakalırım.

Siktir. Uykumda Mario'nun üzerine yuvarlandım. Başım göğsünde, ellerim gömleğinin altında karın kaslarını okşuyor, göğüslerim kaburgalarına yapışmış, bacağım kalçalarının üzerine atılmış ve ereksiyonunu sıkıştırmış durumdayım, sanki kızgın bir orospu gibi ona sürtünüyor olabilirim.

Hareketsizliğinden anlaşıldığı kadarıyla, bir süredir uyanık ve benim akılsız okşamalarımın tadını çıkarıyor.

Başımı kaldırıp ona sert bir bakış attım.

Onun kıkırdaması beni onun üzerinde zıplatıyor.

En azından bu sefer üzerine salya akıtmadım. Utanmış ve uzaklaşmak isteyen bir şekilde, yerimi değiştiriyorum.

O hırlar ve kolunu sırtıma dolamıştır. "Hayır. Kal," diye emreder.

Kalbim sıkışıyor ve öfkem minnettarlığa dönüşüyor.

O kaldı. Ben de kalacağım.

Vücudum bana ihanet etse bile. Göğüs uçlarım sertleşir ve göğsüm ve yüzüm kızarır.

Aklım, ağrımın en şiddetli olduğu zamankinden çok daha berrak olsa da, eklemlerimdeki ağrı ve karnımdaki hassasiyeti hala babamın istenmeyen dokunuşlarıyla özdeşleştiriyorum ve en son istediğim şey, güvenilir kocamı yılan gibi babamla ilişkilendirmek, bu yüzden ellerimi gömleğinin altından çekiyorum.

O hırıldıyor ve beni kendine daha sıkı çekiyor.

"Bunu sen başlattın, *paperotta*. Şimdi durma. Dokun bana."

Ona dokunmak istiyorum. Ayrıca çaresiz hissettiğim duyguyu güç hissiyle değiştirmek istiyorum.

Bir anlık delilik içimi kaplar. Bu deliliği uzaklaştırmak yerine, ona teslim olur ve başımı eğiyorum.

"Sadece ellerini benden uzak tutarsan," diye meydan okudum.

Şaşırtıcı bir şekilde, o sırttı ve kollarını yanlarına indirdi.

Onun tuzağına düştüm ve buna hiç kızgın değilim.

Azalan enerjimin farkında olarak, damarlarımda büyüyen tahriki görmezden gelerek vücudunu keşfediyorum ve istediğimi alıyorum.

Onun zevkini.

Sözüne sadık kalır ve ağzımı doldururken kafamı tutmak yerine yumruklarını çarşaflara sıkıştırır.

Ben, acımasız mafya patronumun kadınsı cazibeme yenik düşerek çaresizce altında yatarken, tarihin en güçlü tanrıçası oluyorum.

Kendini temizledikten ve diş fırçamı, diş macunumu ve bir bardak suyu banyodan getirip götürdükten sonra, beni uykuya dalmam için yorganın altına sokar ve bir iki saat çalışmak için ofisine çekilir. Uyandığımda, akşam güneşi açık perdelerden içeri sızıyor ve ağır kafatasımın tabanını sıkıştırıyor.

Mario, bir sonraki NSAIDS dozumu ve bir şişe suyla içeri girer. Hızlı bir duş almama ve kıyafetlerimi değiştirmeme yardım eder, sonra beni kucağına alır.

"Üzgünüm, *mia moglie*. Sana sarılmam lazım," diye mırıldanır.

Ona sorun olmadığını söylemek için ağzımı açarım, ama o beni yatak odasından çıkarıp koridora götürür.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Evden çıkmıyoruz," diye söz veriyor ve beni merdivenlerden aşağı taşıyor.

Oturma odasına girdiğinde rahatlamamın aptalca olduğu ortaya çıktı. Çiçekli etek ve şık bir blazer giyen bir kadın kanepeden kalkıyor. Acımı yutuyorum ve kocama suçlayıcı bakışlar atıyorum.

Kadın bize doğru yürür ve elini uzatır. Kafam karışır, ama alışkanlıktan onun teklifini kabul ederim.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Valentina. Ben Doktor Barker, New York'un önde gelen jinekologuyum, ama bana Annie diyebilirsiniz," diyor.

Gülümsemesi ve samimiyeti beni etkiliyor ve bunu asla itiraf etmesem de, Mario'nun bana hiç almadığım tıbbi bakımı sağlama çabaları onu bana daha da sevdiriyor.

Onun varlığını kabul edip konuşmayı ona bırakarak, sorularını olabildiğince dürüstçe yanıtladığımda, Mario'nun kaşlarını çatmasına neden olan endişesi azalır.

Bu, rahatsızlığım olmasına rağmen ev ziyaretini sürdürmem için yeterli. Annie benim hayati organlarımı kontrol edip seçenekleri tartışırken, o beni kollarında tutarak kanepede oturuyor.

Testler yaparken ilk tedavi seçeneği olarak doğum kontrolünden bahsettiğinde, bu fikri reddettim, ama Mario doktorla aynı fikirde olduğunu söyleyerek beni şaşırttı.

Bir anda milyonlarca endişe beni sarar. Çenemi avuçlayıp keskin bir bakışla beni düşüncelerimden çıkarır.

"Seninle bebeklerim olsun istiyorum, *paperotta*, ama sen hazır olana kadar değil. Hala gençsin ve benim acelem yok. *Capisci*?"

İç çekip başımı omzuna yaslayarak gömleğinin önünü yumruğumla kavradım.

O benim.

Onu asla bırakmayacağım. Asla.

BÖLÜM 18

Mario Luciano

Ben merdivenleri çıkarken gömleğime tutunuyor ve koridorda yürürken iç çekiyor.

"Ne oldu, *amore mio*?" diye soruyorum.

Kafasını sallıyor ve eliyle esnemesini gizliyor, sonra cevap veriyor.

"Sadece yorgunum. Evleneli on gün oldu, inanamıyorum. Daha önce hiç bu kadar uzun sürede toparlanmamıştım."

"Bu doğru mu, yoksa hiç dinlenme fırsatın olmadı mı?" diye soruyorum.

Onu yatağa yatırdıktan sonra omuzlarını silkiyor ve battaniyenin içine daha da giriyor.

Telefonum cebimde titrer. Önemli mesajlar için ayarladığım titreşim sesini duyunca

Pietro, benim tuzağıma düşerek giderek daha kötü kararlar almaya devam ediyor.

Pietro, tuzağıma düşerek giderek daha kötü kararlar almaya devam ediyor. Noah yönetimi denetliyor ve bana düzenli olarak güncellemeler gönderiyor, hedefime en yakın kişiler de bulgularını mesajla bildiriyor, ama ben sadece ofisimdeyken kontrol ediyorum.

Valentina George Washington Köprüsü'nü tek başına yürüdüğünden beri ekibimin önemli olarak işaretlediği ilk mesajı görmezden gelemem. Son mesajın sonucu olumlu olabilir, ama şans benim gibi adamlara nadiren iki kez güler.

"Cevap ver," diyor Valentina.

Telefonumu cebimden çıkarıp mesajı okudum. Adrenalin vücudumu kapladı ve memnuniyetle sııttım.

Pietro tuzağa düştü. Planımın bir sonraki aşamasını başlatma zamanı geldi. "Gitmen gerek, değil mi?"

Dikkatimi telefonumdan karıma çevirdim ve geç de olsa dudaklarımın dudaklarımın gülümsediğini fark ettim.

O içini çekti.

"Evet," diye onayladım.

"Ne kadar süreliğine gideceksin?"

"Birkaç saat." Saati kontrol ediyorum. "Kahvaltıya yetişemeyebilirim. En geç yarın öğle yemeğinde."

Yanına kıvrılır ve elini yastığının altına sokar. Üzgün gözleri, uzun zaman önce öldüğünü sandığım kalbimi sızlatır.

"Ben gönderebilirim..."

"Hayır. Git. Geri döneceğini biliyorum," diyor.

Yüzünü inceliyorum. Beni yatıştırmaya çalışmıyor. Bana gerçekten güveniyor ve intikamımızı almamı istiyor.

"Evin güvenliği..."

"Para ile satın alınabilecek en iyisi. Mario, ben iyiyim. Gerçekten. Numaran bende var. Güvendeyim." Elini ağzına götürerek esner, sonra devam eder. "Git, yapman gerekeni yap. Sadece sağ salim geri dön. *Capisci?*"

Yatağın yanındaki çekmeceyi açıyorum, göğüs kemerimden bir tabanca çıkarıyorum, onu çekmeceye koyarken onun izlediğinden emin oluyorum, çekmeceyi kapatıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

"İyi dinlen, *amore mio*," diye fısıldıyorum.

Parmağını çenemin üzerinde gezdirir. "*Prendi cura di te, mio marito.*"

Göğsümün derinliklerinde bir sevinç çiçek açar. Elini tutarım, parmak uçlarını öperim ve odadan çıkıyorum, yoksa ayartılmaya kapılıp on yıl önce bana acımasızca saldırıp bir arka sokakta kanlar içinde bırakmış olan adamı işkence etmek için altın bir fırsatı kaçıracığım.

Valentina'nın sözleri zihnimde tekrar tekrar yankılanıyor. Kendine iyi bak, kocacığım.

İçimde bir merak uyandırıyor.

Mia paperotta eve dönmemi bekliyor. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Onu onlarca yıl boyunca taparcasına sevecek ve ona bakacağım. Hayatımızın geri kalanında. Sadece intikamımı aldıktan sonra huzurlu bir hayat sürebiliriz.

Pietro Denaro acı verici, acımasız bir şekilde ölmeli.

Büyük bedenimi, evimizin önündeki kaldırımın sonunda bekleyen arabanın yolcu koltuğuna yerleştiriyorum. Noah trafiğe çıkıyor. Eric'in gözlerine bakıyorum,

eşim en iyi tanıdığı koruması, yan aynamdan, paralel park etmiş arabasını geçerken. O, ben yokken Valentina'ya göz kulak olacağına dair başını sallar.

Noah, her zaman torpido gözünde sakladığı yedek tabancayı alıp göğüs kemerimdeki boş kılıfa koyarken, son gelişmeleri anlatır.

Kaşlarını kaldırır ama yorum yapmaz.

Son virajı dönerken, batan güneş cam vitrinlere yansıyor ve ikimizin de gözünü kamaştırıyor.

Yeşil bir taksi bizim şeride girip arabamızın ön yolcu tarafına yandan çarptığında camlar kırılır ve metal gıcırda. Araba sallanmayı durdurmadan, ikinci bir araç bizimkinin arkasına çarpar.

Noah'ın küfürleri zihnimde yankılanırken, direksiyonu sıkıca kavrayan elleri gözümün önüne gelir. Dikkatimi arabanın dışına çevirip bir sonraki çarpışmayı beklerim.

Bir vuruş bir kazaya eşittir. İki vuruş bir tuzağa eşittir. Üç vuruş... Geçen bir arabanın indirilmiş camlarından namlular belirir ve Noah'ı ensesinden tutup kucağıma çekerim. Kurşunlar havada vızıldamadan önce silah sesleri duyulur. Omzumdan ateş geçer. Kulaklarımda metalik sesler çınlar.

Arabadan çıkmamız gerekiyor, ama sıkışıp kalmışız.

İlk arabayı, camları açık ve namluları açıklıktan görünen ikinci bir sıradan gümüş renkli sedan takip ediyor.

Noah benim tutuşuma karşı direnir.

"Yere yat," diye bağıryorum gürültünün ortasında.

Noah kendini bükerek kolunu boynumun arkasına doladı ve omuzlarını ayak boşluğuna daha da sıkıştırarak beni üstüne çekti.

Aklım, bu kadar iri bir adamın nasıl bu kadar esnek olabildiğini merak ediyor.

Birkaç kurşun koltuğumun arkasına ve başlığımın içine saplanıyor.

Çocuk hayatımı kurtardı.

Kargaşanın içinde, yeşil taksinin manuel camının benim dikkatimi çekti.

"Çekil. Çık dışarı," diye bağırırım.

Noah beni bırakır ve kapısını tekmeler. Elinde tabancasıyla etrafı tararken dışarı atlar. Ben orta konsolun üzerinden tırmanırken, o arabanın kaputunun etrafında koşuşturur ve taksi şoförüne bağıırır. Ben araçtan sürünerek çıkarken, adamı silahla tehdit eder.

Arabayı impound lot'tan "ödünç aldığımız" ve ben de silahı torpido gözünden çıkardığım için arabayla hiçbir bağımız kalmaz ve tereddüt etmeden arabayı geride bırakırız. Noah, omzumdaki yarayı gizlemem için bana ceketini atar ve sonra başlarımızı eğip kalabalığa karışırız. Birkaç blok ötede, cebimden telefonumu çıkarır ve hırlar.

Noah omzumun üzerinden mesajlarımı okur ve küfür eder.

"O numara yaptı. Kahrolası korkak," diye tükürür.

Yaralanmamış omzumla omuz silkiyorum ve birkaç mesaj yazıp telefonumu cebime geri koyuyorum.

"Dünyanın sonu değil," diyorum yüzümü buruşturarak. Çaresizce bir şey yapacağı belliydi, ama Russo bölgesinin sokaklarında bize saldıracak cesareti olacağını hiç düşünmemiştik.

"Taksi şoförünün boynundaki dövmeıi gördün mü?" diye soruyor Noah. Başımı sallıyorum.

"Biraz para biriktirip bir çete tutmuş olmalı. başka bir şehir," diyor Noah.

Yine başımı sallıyorum ve kaçacak gücü kalmamış bir evsiz adamın etrafından dolaşıyorum.

"Şimdi ne yapıyoruz patron?" diye soruyor Noah.

İç çekip bu takma ada gözlerimi deviriyorum.

"Sence ikincil tetikleyiciyi bozdu mu, yoksa hala kullanılabilir mi?" diye şifreli bir şekilde soruyor.

Kalabalıkta görünmez olsak da güvende olduğumuz anlamına gelmez, bu yüzden şifreli konuşuyoruz. Tetikleyici, Pietro'nun karşı koyamayacağı bir fırsat. O kaçak bir adam, ama kaynakları ve güçlü düşmanları olmayan bir adam bile - çünkü işleri yoluna koyacak kızı olmadan, herkes onun ne kadar sinsi olduğunu görüyor - yeterince çaresizse tehlikeli olabilir.

Bu yüzden omzumda kurşun deliğı var.

Deneyimlerime göre, durumun ciddi olmadığını biliyorum. Kan, fışkırmak yerine kolumun içinden sızıyor ve yanık izi, merminin kemiğe saplanmadan yumuşak dokudan geçtiğini gösteriyor. Evde iyice sterilize edip pansuman yapmak yeterli olacaktır.

"Önemli değil. Ne pahasına olursa olsun, yarın bitmeden onu depoya götürmeni istiyorum," diye talimat veriyorum.

"Emredersiniz patron," diyor.

Alaycı bir selamla, yaya geçidine adım atar ve sanki az önce hayatımızı almaya çalışan bir girişimden kurtulmamışız gibi yoluna devam eder.

Potansiyel takipçileri atlatmak için bir süre sokaklarda dolaştıktan sonra, nakit para ödeyerek bir taksiye binerim ve townhouse'dan birkaç blok ötede iniyorum. Gökyüzü kararmış ve trafiğin yoğun olduğu saatler geçtikten sonra yollar nispeten boşalmış, gece hayatı hareketlenmeye başlamıştır.

Omuzlarımı geriye doğru çekip, ağrıdan homurdanarak, onlarca kez yaptığım gibi kaldırıma dönüp eve doğru yürüyorum. Eric beni tanıdığı anda koltuğunda öne doğru eğiliyor. Blokun yarısına bile gelmeden, onun dikkatini bir baş sallamayla ödüllendiriyorum. O da arkasına yaslanıp kapısındaki panele uzanıyor.

Yolcu camı açılır.

Dirseklerimi arabasının üstüne dayarım.

"Sigaran var mı?" diye sorarım.

Göbeği çıkık, suratı asık yaşlı bir adam ve tasmalı, tuhaf bir kombinasyon, ama New York'ta bunca yıl yaşadıkten sonra, artık bunu sorgulamıyorum.

Eric'ten bir sigara alıyorum ama o çakmağına uzanırken geri çekiliyorum.

"Hiçbir şey değişmedi, sadece erken dönmüşsün," diyor. Kel kafası sokak lambalarının ışığında parlıyor.

"Evet, işler ters gitti. Gustavo gelip senin yerini alana kadar kal," diyorum.

"Anlaşıldı patron," diyor.

Siktir. Noah, artık herkesin bana patron demesini sağladı.

Sanki beni kızdırmış gibi sigarayı ona geri atıyorum ve uzaklaşıyorum. Sokakta her şey normal görüldüğünde,

konuta doğru dönüp, ölçülü adımlarla merdivenleri çıkıyorum.

Kapıyı açıp iterek açıyorum.

Mutfaktan tanıdık olmayan bir ses geliyor. Ön kapıyı tutup yavaşça kapatıyorum. Valentina küfrediyor.

Hızla ileri atılıyorum, tabancamı çıkarıyorum ve sessizce mutfığa giriyorum.

Valentina beni göz ucuyla görür, korkuyla çılgık atar ve ocakta bulunan şeyi yere döker. O geri atlarken ocak öfkeyle alev alır.

Mutfakta tek başına. Yüzünde panik ifadesiyle, elini uzatıp ocağı kapatır ve telefonuna uzanır.

Kısa bir süre önce ona verdiğim telefon.

Parmakları telefonu kavramadan önce onu tezgahtan kapıp ekranı kontrol ediyorum. Kırmızı önlük giymiş, çiftlik evi tarzı bir mutfakta ocağın önünde duran bir kadın, şimdiye kadar duyduğum en güneyle aksanla konuşuyor.

"Ne yapıyorsun? Dinlenmen gerekiyor," içimi rahatlatan hislere rağmen hırıldıyorum.

Telefonu benden çekip alır, ekranı kapatır ve tezgahın üzerine atar.

Elinin arkasındaki kırmızı leke dikkatimi çekti. Bileğini tuttum.

"Kendini incittin," diye suçluyorum.

"Hayır, *sen* beni incittin. Bana gizlice yaklaşmasaydın dökmezdim," diye tersler.

Onun somurtkanlığı, içimdeki son kalan öfkeyi de yok etti. Bu sabahkinden çok daha sağlıklı görünüyor. Onu kaybedeceğimden korktuğum uzun süreden sonra, bu bir mucize gibi geliyor. Yanağını avuçlarım ve çok ihtiyacım olan bir öpücük için eğiliyorum. Onun tatlılığını tatmayalı çok uzun zaman oldu.

O kaskatı kesilir ve geri çekilir.

"Neden kan kokuyorsun?" diye sorar.

Kahretsin. Kadınım çok zeki.

Noah'ın ceketinin yakasını tutup omuzlarımdan çekiyor. Kumaş yarama takılınca tıslıyorum. Dehşete kapılmış nefes alış ve iri gözleri beni sessizliğe boğuyor.

"Mario! *Che cazzo?! Bu ne cüret?*"

Yaralanmamış kolumdan ceket çekip çıkarır ve diğerine biraz daha nazik davranır, sonra mutfağın karşısına geçer ve bıçak blokundan makası kapar.

"Seni lanet olası *stronzo*," diye homurdanarak bana doğru yürür. O kadar çarpıcı ki, her hareketinde saldırganlık olmasına rağmen kendimi korumak için kıpırdamıyorum. Onun tüm görkemli öfkelerini izlemek anlamına geliyorsa, bıçakla bıçaklanmayı seve seve kabul ederim.

"Silahla vurulmuş halde eve geldiğin halde, küçük bir yanık yüzünden bana ders vermeye kalkıştığına inanamıyorum."

Kolumu kesip yırtık etimden kumaşı sıyrıyor. "Lanet olası pislik."

Göğüs kemiğime tokat atıyor ve parlak mavi gözleriyle ruhumu delip geçiyor. "Yaralanmamak için daha çok çaba göstermeliydin, *coglione*."

Parmaklarımı bileğine doladım ve elini göz hizama kaldırdım.

"Sen de öyle yapmalıydın," diye hırlıyorum.

Elinin arkasındaki kırmızı leke kabarmaz, ama parmak uçlarında koyu lekeler vardır.

"Burada nasıl yaralandın?" diye soruyorum, parmak uçlarını incelerken. "Onlar zaten vardı," diyor.

"Ne zamandan beri?" diye soruyorum.

"*Sevgili babam*, hayatımızdan annemin tüm izlerini silmemiz gerektiğine karar verip en sevdiğim bebeğimi yaktığından beri. Onun saçından bir tutamını zar zor kurtardım."

Sesindeki küçümseme, benim öfkemle aynı.

"Nasıl yaralandın?" diye soruyor, omzuma bir bakış atarak.

"Yeterince hızlı kaçamadım," diye konuyu saptırıyorum. "Mutfakta ne yapıyorsun?" Dökülen şeyin kokusu tatlı. "Yemek pişirmen gerekmez,

ben..." Tezgaha bakınca düşüncelerim kurur. Malzemeler yemekle ilgili ama yemek değil.

O iç çekip bana telefonunu uzattı. "Arama geçmişine bak," diye mırıldandı.

Tarayıcısını açıp arama geçmişini açıyorum ve listeye bakıyorum.

Neden on yıl sonra yara izim kaşınıyor?

Eski yara izlerinin kaşınmasını nasıl

durdurabilirim? Hassas cilt bakımı için

en iyi yöntemler

Yara izi ağrısı için ev ilaçları

Evde yara izi kaşıntısını durdurmak için en iyi tarif

O yemek yapmıyor. Sırtım için merhem yapıyor. Sonunda başımı kaldırdığımda, sözler ağzından dökülüyor.

"Onların görünüşünün beni rahatsız ettiğini düşünmeni istemiyorum ve onların görünüşünü değiştirmek de istemiyorum. Sadece artık sana zarar vermemelerini sağlamak istiyorum."

Bu kadını gerçekten hak etmiyorum. Benim için fazla mükemmel.

Telefonunu tezgahın üzerine koyup ellerini tutuyorum ve tek dizimin üzerine çöküyorum. "Evlen benimle, *paperotta*," diyorum.

Gözlerini kırptırır, sızan omzumla başımı birkaç kez birbirine bakar, elinin arkasını iz bırakacak kadar sertçe çimdikledi ve sonra sinirli bir şekilde başını salladı.

"Biz zaten evliyiz," diyor.

"*Evet*, evliyiz. Benimle tekrar evlen," diyorum. "Neden?"

"Bizim için. İlk düğünümüzde her şey başkaları içindi. Bu sefer kendi istediğimiz gibi yapalım," diyorum.

Yutkunur ve parıldayan gözlerini kırpar, ama saklayamadığı küçük sırıtışından, sonraki sözlerinden saf bir yaramazlık beklerim.

"Yüzüğün yok." Kaşlarını kaldırır.

"Neden senin yüzüğünü seçeyim ki? Hayatının geri kalanında parmağında olacak, sen seçmelisin. Birlikte gidelim," diyorum.

"Ben..." Düşünceleri içe dönüyor ve bana korkunç bir seçim olabileceğimi, ama *onun* seçimi olduğumu söylediğini hatırlıyorum. Onun seçimi. Yetişkin hayatında kontrol edebileceği ilk seçimlerden biri. Onun ışığını, babasının yaptığı gibi asla söndürmeyeceğim.

"Kulağa harika geliyor. Evet. Seninle tekrar evleneceğim," diyor. Sevinçle doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Benim," diye hırlıyorum.

Başının arkasını avuçlayıp eğildiğimde, parmak uçlarına yükselir ve hevesle dudaklarıma dokunur. Aclığımı serbest bırakır ve ağzını yutarım.

O benim. Karım. *Mia Paperotta*. Kurtuluşum. Hayatım.

BÖLÜM 19

Valentina Luciano

Mario arabayı valeye doğru sürerken terli avuçlarımı kot pantolonuma siliyorum.

"Daha şık bir şeyler giymemiz gerekmediğinden emin misin?" diye soruyorum.

"Kimseyi etkilememize gerek yok. Bizim için buradayız, *paperotta*," diyor Mario, arabayı park ederken.

"Ya karşılaşırsak..."

"Diğerlerini siktir et, *amore mio*. Ne düşündükleri umurumda değil, senin de olmamalı. New York'ta (şehir değil, eyalet) seçkin birkaç kişi dışında herkesten daha fazla gücümüz ve paramız var ve seni üzen herkesi seve seve ezip geçerim. *Capisci*?"

Başımı sallıyorum.

Bu moral konuşması yardımcı oluyor. Kolunu omuzlarıma dolaması ise daha da iyi.

Kot pantolon ve tişört giyerek lüks mücevher mağazasına giriyoruz. Başkalarını etkilemek yerine rahat giyinmek, babamın bana öğrettiği her şeye aykırı. Kafama kazıdığı her şeye. Kendi çıkarları için beni kullanabilmek için öğrenmemi sağladığı her şeye.

Sırtımı düzelterip, her şeye hakkım varmış gibi mağazada dolaşıyorum.

Mario haklı. Bana verdiği portföy ile, mafya aileleri ve birkaç iş adamı hariç herkesten daha fazla harcama yapabilir ve hayatımın geri kalanını rahatça yaşayabilirim. Bu, şu anda benim adıma olan tüm mülkleri ve iş varlıklarını içermiyor.

Son birkaç gündeki hayatımdaki değişiklikler çılgınca.

Mağazadaki hiçbir yüzük ilgimi çekmiyor.

"Eşsiz tasarımlar sipariş edebiliriz," diyor Mario.

Tezgahta çalışan bayanlar bize şüpheci bakışlar atıyor. Tüylerim diken diken oluyor, ama kocam parmağını çenemin altına koyup dikkatimi yüzüne çekiyor.

Kaşlarını

kaldırıyor. Ben iç

çekiyorum.

"Acelemiz mi var? Bugün karar vermemiz mi gerekiyor?" diye sorarım. "Hayır, acelemiz yok ve karar vermemiz de gerekmiyor," der Mario.

Yine iç çekerim ve kollarıma onu sararım.

"Benzersiz bir tasarım deneyimi yaşamak istiyorum, ama yüzükler için değil," diyorum.

O gülümser ve ellerini saçlarımin arasında gezdirir.

Diğer müşteriler bize sanki fazladan kafamız varmış gibi bakıyor. Mario'nun bakışlarında parıltıdan eğlence ve hayranlık sayesinde onları görmezden gelmek kolay.

"Bunu yapabiliriz. Aslında, şehirdeki her kuyumcudada yapabiliriz. Bunu bizim kartvizitimiz yapalım. Bu aptallar, biz kapıdan girdiğimizde önümüze eğilecekler. Dünyanın en iyi tasarımcılarının en iyi elmaslarını toplamaya takıntılı çift olacağız."

Kıkırdama kaçıyor ağzımdan.

Çocukluğumdan anılar canlanıyor. Başından beri çok güçlü bir bağımız vardı. O zamanlar aşkımız masum ve saftı. Bir mafya prensesi ve onu koruyan amcası. Babam bizden on yılı çaldı. Birbirimizden nefret ediyor ve birbirimizi lanetliyorduk.

Şimdi onsuz bir gün bile geçiremiyorum. O benim en iyi arkadaşım. *Mio marito*.

Sevgilim.

Benim.

Parmak uçlarımda yükselip çenesini öpüyorum. O gülümsüyor ve uzun parmaklarını belime doluyor.

"O gözlerine dikkat et, *amore mio*, yoksa seni omzuma atıp arabada sikarım," diye homurdanır.

Sıvı bir arzu içimde birikiyor.

Dün gece evlenme teklif etti. Dün öğleden sonra kanamam durdu, ama seks yapmadık. Birbirimizi başka şekillerde tatmin ettik. Samimi ve yoğun, ama klitorisimdeki zonklama ve külotumdaki ıslaklık, vücudumun onun sahiplenmesini arzuladığını gösteriyor.

O hırıldıyor ve ağzımı vahşice öpüyor. O başını kaldırdığında ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. "Siktir et. Başka bir gün geliriz," diye homurdanıyor.

Beni kucağına alıp çıkışa doğru yürürken çılgılık attım. Yürürken çantam popoma çarpıyordu, ben de onu kucağıma alıp

Mario'ya yaslanıyorum. Vale, bize yaklaştığımızı fark edince telaşlanıyor.

Korku midemi bulandırıyor, ama bunu bir kenara itiyorum çünkü normal insanlar kaslı, dövme, kot pantolon giyen ve karısını kaldırımında taşıyan bir mafya patronunu pek sık görmezler.

"Şey, efendim," diye kekeledi vale.

Kocam, halka açık yerlerde her zaman olası tehditlerin farkında olsa da, bu beklenmedik selamlamaya dikkatini keskinleştirir.

"Ne?" diye hırladı.

Zavallı adamın yüzü bembeyaz olur ve bayılacak gibi görünür.

"Özür dilerim. Bu benim ilk iş günüm ve park yerine çok fazla girip binaya çarptım. Görsel bir hasar görmüyorum, ama rapor verdim ve şimdi amirim gelene kadar arabayı hareket ettiremiyorum..."

"Nerede?"

"Köşede. Efendim, yapamazsınız..."

"Aptal olma. Seninle bir ara sokağa girmeyeceğim. Köşedeki bistroda bekleyeceğiz. Arabam hazır olduğunda cep telefonumu ara. Karım acıkmış," diyor Mario.

Kuyumcu dükkanının kapısının uzak tarafına yürür ve sonra beni yere indirir. Vale bana sert bir bakış atar ve arkasını döner. Ensemdeki tüyler diken diken olur. Mario beni yanına sıkıştırır.

Ağzımı açıp ona önsezimi anlatmak için, ama o kalçamı sıkıştırıp bana keskin bir bakış attıktan sonra kaldırımında yavaşça yürümeye başladı. Tembel yürüyüşü beni kandıramadı. O uyanık ve beni korumak için her türlü tehditle yüzleşmeye hazır.

Köşedeki bistroya uğramıyoruz. Parmaklarımı belinin alt kısmındaki kemer halkasına geçirip diğer başparmağımı kot pantolonumun cebine sokuyorum, iki elimi de silahımın yanına koyup ona sıkıca tutunurken rahat görünmeye çalışıyorum.

Mario bir terslik olduğunu anlar. Onu takip ederim, beni güvende tutacağına güvenirim.

"Telefonunu kullan Noah'ı ara," diyor birkaç blok ötede.

Kavşaktan birkaç araba mesafesi uzaklıkta, yaya geçidini kullanmadan karşıya geçiyoruz, ama ben çantamdan telefonumu çıkarmaya odaklanıyorum.

Kişilerimden Noah'ın adını bulduğumda, kuyumcuların görüş alanının dışında bir yan sokaktayız.

Aramayı başlatıyorum.

Önümüzdeki sokaktan bir grup adam çıkıyor. Dörtten fazla, ondan az. Beynim saymayı reddediyor. Yüzlerindeki ifade midemi bulandırıyor.

Mario beni arkasına itiyor ve adamlar yaklaşırken yavaşça geri çekiliyor.

"Koş, *paperotta*," diye homurdanıyor.

Yapamam. Onu bırakamam. O kadar çok adam karşısında hayatta kalamaz. "Telefonu elinde tut ve *koş*," diyor.

Bileğimi kavrar ve parmaklarımı kemerinden çeker.

"Caddenin karşısındaki dükkana git ve tezgahta beni bekle. Bana bir şey al," diye emrediyor.

Sağduyu bir anda aklıma gelir.

Beni tehlike bölgesinden uzaklaştırmak istiyor, böylece tehditlere odaklanabilecektir.

Onu bırakamam, ama ondan önce bir markete koşabilirim. Adamlar bizi tuğla binaya sıkıştırmaya çalışıyor.

Bir taksi geçerken park metre ile çöp tenekesi arasına atlıyorum. Arka tampon neredeyse bacağımı ezip geçiyor, ama trafiğe atılıyorum ve gerçek hayatta Frogger oynuyorum.

Hayatta kalırım. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Adrenalin vücudumu sarar, reflekslerimi hızlandırır ve bana ekstra hız verir.

Kaldırıma adımımı attığım anda, arkamda silah sesleri duyulur. Bir kadın çılgın atar ve kaçmak için aceleyle beni iter. Yere düştüğümde kalçam ve avuç içlerimden bir acı geçer. Kalabalık kaçar. Biri elime basar. Çılgın atar ve ayağa kalkmak için mücadele ederim. Arkama baktığımda Mario'nun hızlı nişan almasıyla başka bir adamı daha yere serdiğini görürüm. Etrafında beton üzerinde cesetler yatmaktadır.

İki adam trafiğin içinden bana doğru koşar.

Panik halindeki kalabalığın arasından geçiyorum.

Kolumu uzatıp, elim 30 santimetreden daha az bir mesafedeyken market kapısı, arkamdan kollar bana dolanıyor. Bir iğne

yanıma batıyor ve her şey karanlığa gömülüyor.

Eskimiş bir apartman dairesinde, yıpranmış muşamba zeminin ortasında bir sandalyeye bağlı olarak uyanıyorum. Başım zonkluyor ve gözlerim odaklanamıyor, ama elimden geldiğince etrafımı inceliyorum.

Lekeli, yırtık bir kanepe, ucuz bir sehpa ve küçük bir televizyon bir tarafta dururken, diğer yarısı iğrenç bir mutfakla kaplıydı. Ön kapıya dönük oturuyorum. Boynumu uzatıp banyo ve iki yatak odasının bulunduğu bir koridor görüyorum.

Tuvalet sifonu çekiliyor. Geniş omuzlu bir adam kapıda beliriyor ve bir an kalbim hızla atıyor, ama o benim kocam değil.

O, kocamın kardeşi. Babamın en acımasız askeri. Eski en iyi arkadaşımın babası. Alessio Luciano.

Ön kapı açılıyor. Dönüp baktığımda başım dönüyor.

Babam kapıyı arkasında çarparak kapatırken koyu kahverengi gözler bana dik dik bakar. "Beni aldattın Valentina," der.

Kolu, sürgüyü ve sürgülü kilidi kilitler.

Kalbim Mario'nun beni kurtarması için haykırır.

"Bana ihanet edenlere ne olduğunu sana söylemiş miydim? Sanırım söylememiştim," diye mırıldanır Pietro.

Market poşetini tezgahın üzerine bırakır ve dolaba doğru yavaşça yürür. Çantam ve bıçağım tezgahın üzerindedir.

Pietro, gözlerimin yönünü görünce alaycı bir şekilde güldü.

"Seni bulamaz. Çantadaki takip cihazlarını yok ettim ve telefonunu sokağa attım. Artık tamamen benimsin, bebeğim."

Korku beni sarar. Bağlarımı denerim, ama sandalye sağlamdır ve ipler iyi bağlanmış. Parmaklarım ve ayak parmaklarım kan dolaşımının yetersizliğinden karıncalanır.

Gözlerimi kapatırım. Göz kapaklarımın arkasında biriken gözyaşları gerçektir, ama babam ağladığımda güzel olduğumu söyler, bu yüzden onları kendi lehime kullanmaya çalışırım.

İlk gözyaşları yanaklarımdan süzülene kadar bekledikten sonra kirpiklerimi kaldırıyorum. "Teşekkür ederim, baba."

Dilimi yalamak istiyorum, ama tiksintimi bastırıyorum.

"Beni kurtardın. Onunla gitmek ya da o sözleri söylemek istemedim, ama o beni zorladı. Ben..."

"Ha! Gördün mü, sana öyle diyeceğini söylemiştim. Onun oyunlarına kanma Pietro," diyor Alessio, oturma odasına girerken.

Kahve masasından bir paket sigara alır ve çöpü karıştırarak çakmağını bulur.

Babamın gözlerindeki öfkeyi görmektense, tüm evi yakmayı tercih ederim.

"Haklısın. O annesinin kanını taşıyor," diyor Pietro, ceketini çıkarıp kapının yanındaki askıya asarken. "Elinde değil." Bana dönüp kollarını sıvamaya başladığında, boğazıma bir acı geliyor. Ne söyleyeceğini biliyorum, çünkü daha önce de söylemişti. "Ama ben yapabilirim. Sana yardım edebilirim, Valentina."

Kafamı sallıyorum.

"Hayır, baba. Lütfen bana zarar verme."

Alessio sigarasını yakar.

"Lanet olsun, çok acınası bir durum. Biraz kavga etmeyi dört gözle bekliyordum.

Annesinin o ateşi nerede?" diye sorar.

Kanım donar.

"Annem Mario gibi bir hain," diye zorla kendimi söylemeye zorluyorum.

Pietro manik bir neşeyle güler ve gömleğinin üst düğmelerini açar, sonra üzerime eğilir ve elini sandalyemin arkasına dayar.

"Annenin seni terk ettiği saçmalığına inanacak kadar acınası birisin," diye homurdanır.

O eğilip çenemi tuttuğunda irkiliyorum. Gözlerindeki çarpık eğlence beni buz gibi yapıyor.

"Annen seni *çok severdi*. Seni çok sevdi. Seni terk etmektense ölmeyi tercih ederdi," diye tıslar.

O yüzümü o kadar sert sıkarken, dişlerim ağrıyor ve kirpiklerimde gözyaşları birikiyor.

"Onu öldürdüm."

Donup kaldım, onu yanlış duyduğuma eminim. Alaycı bir şekilde güldü ve bıçağının düz kısmını yanağımda gezdirdi.

"Seni benden çalmak ve bir daha geri dönmemek istiyordu. Onu öldürmek zorundaydım."

Gururlu bir ses tonuyla, sanki büyük bir başarıya ulaşmış gibi böbürleniyor. Beynim kendi kendine çelişkiye düşüyor, onun sözlerini reddediyor, ama içimi korku kaplıyor.

Çığlıklar. Kabuslarım. Koridordaki ayak sesleri.

Babam koridorda annemi öldürürken ben yatağымda derin uykundaydım. O, benden sadece birkaç adım ötede acımasız ve şiddetli bir şekilde öldü, ama ben onun beni terk ettiğine inandım.

Beni o kadar çok seviyordu ki, beni babamdan kurtarmak için hayatını feda etti.

Babamın her zaman şiddet eğilimli bir tarafı vardı, ama Mario onu kontrol altında tutuyordu. Mario'yu hain ilan ederek eve geldiğı gece, muhtemelen annemin beni kurtarması gerektiğini anladığı geceydi.

Korkunç gerçek beni boğarken, geçmişini net bir şekilde görüyorum.

Annemin davranışlarındaki değişiklikleri kelimelerle ifade edemiyordum, ama çocuklar çevrelerindeki insanların ruh hallerini hissederek ve kesin değişiklikler vardı. Yüksek sesli, ani seslere irkiliyor ve sürekli kapıları babam için izliyordu, ama sevgiyle değil. Ondan korkuyordu.

Uzun kollu giysileri ve bol etekli elbiseleri güneşten korunmak için değil, morluklarını gizlemek içindi.

Babam annemi dövdü, o da kaçışımızı planlamaya başladı. Babam onu yakaladı ve öldürdü.

Babam annemi öldürdü ve sonra yalan söyleyerek annemin beni terk ettiğine inandırdı.

Kırmızı bir sis görüşümü engelliyor.

BÖLÜM 20

Mario Luciano

Hiçbir insan dokuz adama karşı kendini savunamaz, ama karım için bunu yapacağım.

Noah gelecek. Daha fazla savaşçı getirecek.

Valentina'nın trafikte yaptığı çılgın koşu, çatışmamızın sonunu işaret ediyor. Altı adam bana doğru atılırken, üçü karımın peşinden koşuyor.

O, yolun diğer tarafına güvenli bir şekilde geçene kadar tabancamı çekmeyi reddediyorum.

Valentina'ya en yakın olan adam, ilk şeridi geçmeden bir araba tarafından çarpılır. Bana atılan ilk yumruğu kaçırır ve yukarı doğru sıçrayarak, tabancamın nişangahıyla adamın çenesine vururum.

Ben bir sonraki adamı arkadaşının üzerine ittiğimde Valentina yolun ortasına ulaşır.

Karım yolun diğer tarafındaki kaldırıma çıkar. Bir sonraki saldırganın bıçağından kaçmak için yana doğru dönüp en yakınimdaki iki adamı karnından vururum. Arabalar kornaya basar, insanlar çılgınlık atar, ben de nişanımı değiştirip tetiği çekerek üçüncü adamı yere sererim.

Kurşunlar yanımdan vızıldayarak geçiyor. Kalçamdan ateş gibi bir acı geçiyor. Küfredip çöp tenekesinin arkasına geçiyorum, ateşle karşılık verip dördüncü adamı da yere seriyorum. Kendimi tehlikeye atarak, nişanımı Valentina'yı kovalayan adamlara çevirip birinin kafasının arkasından vuruyorum, ama diğeri kalabalığın içine dalıyor.

Noah ve bir düzine başka kişi kavşağın ortasında arabalardan atlayıp bana doğru koşuyor. Noah'a Valentina'yı bulması için işaret ediyorum. O yön değiştiriyor. Ekibinin yarısı onu takip ederken, diğer yarısı bana doğru geliyor.

Bir kurşun kolumu sıyrıyor. Tıslayarak karşılık veriyorum.

Yaralanmamış tek saldırgan dönüp kaçır. Adamlarımdan üçü onu kovalamaya başlar.

Gündüz vakti, trafiğin yoğun olduğu bir anda, adamlarım arabalarını kavşaktan kaldırıma çeker, hayatta kalan adamları bağlar ve bagajlara atarlar. Yolun diğer tarafına geçerim.

"Patron!" Noah bana doğru koşarken bağırır. "Onu bulamıyoruz. Kaybolmuş."

Ekranı kırılmış bir telefonu kaldırdığında görüşüm daralır. Valentina'nın telefonu.

"Çantasını takip et. Hemen," diye bağırırım.

"Yapıyorum, ama..." Noah telefon ekranını bana doğru tutar.

Takip cihazları kırmızı yerine donuk gri renkte, bu da kaçırın kişinin hepsini bulup kapattığını gösteriyor.

"Onu bulun lan!" diye bağırıyorum.

"En yakın sokakları ve dükkanları kontrol ediyoruz," diyor Noah.

Hırıldıyorum. Bu yeterli değil. *Mia Paperotta*'yı hemen kucağıma almak istiyorum. "Onu bulana kadar aramaya devam edecekler. Pietro'nun en yakın saklandığı yere gidiyoruz. Onun sık gittiği yerlere de bir grup gönderin."

"Tabii ki patron. Onu bulacağız."

Kendi başarısızlığımdan dolayı öfkeyle homurdanarak, bir arabayı kaçıyorum ve Noah kapısını kapattığı anda gaza basıyorum. Kaldırımlara atlıyorum, kırmızı ışıklardan geçiyorum, şeritler arasında zikzak yapıyorum, köşeleri dönüp rekor sürede eski tuğla binanın ön kapısına varıyorum, ama bu yeterince hızlı değil. Arabadan iniyorum, binaya giriyorum ve Pietro'nun tüm parasını kaybettiğinden beri kullandığı daireye çıkan merdivenleri koşarak çıkıyorum.

Berbat kapı, menteşeleri ve kilitleri kadar sağlamdır, bu yüzden Noah kolaylıkla kapıyı tekmeler.

İçeri dalıyorum, ilk adamın kafasına ateş ediyorum ve nişanımı ikinci adamın kafasına çeviriyorum.

Adam ellerini omuz hizasına kaldırır. Öfkemi dışa vurmak için, ileri doğru sürünür, yumruğumu yüzüne indirir ve ayak parmaklarımla birkaç kez karnına vururum, sonra ayağımla onu sırt üstü çeviririm.

Noah ayağını *piçin* göğüs kafesine koyar ve silahını yüzüne doğrultur.

"Pietro nerede?" diye

soruyorum. "Bilmiyorum" diyor

aptal.

Onu bacağından vuruyorum. Kıvranıp çığlık atıyor, ama Noah onu yere yapıştırır.

"Kendimi tekrar etmekten hoşlanmam," diye hırlıyorum ve yarasına basıyorum. Kan ayakkabımın altında sıcıyor. Ayak tabanımı ona daha sert bastırıyorum.

"Üç kat yukarıda bir dairesi var. Arkadaşı şehre geldiğinde kiraladı," diye kekeliyor uşak.

"Kaç numara?" diye soruyorum. O da çığlık atarak cevap veriyor.

Beynine bir kurşun sıkıyorum, dönüp daireden çıkıyorum.

Noah peşimdeyken merdivenleri üçer üçer çıkarken, tabancamı yeniden doldurup bıçağımı çektim. Aklımda tek bir düşünce varken, kalçamdaki acıyı ya da kolumdaki ağrıyı hissetmedim.

Karımı bulmalıyım.

Valentina'nın bıçağı çantasında değil cebindeydi, ama iyi saklanmamıştı. En kötüsüne hazırlanırken en iyisini umuyorum. Karım iyi olacak. *Mia paperotta*'yı önümüzdeki on yıllar boyunca sevecek ve değer vereceğim.

Uygun kata çıkan kapıyı açtım, tabelayı kontrol ettim ve koridorda koştum.

Bir grup çocuk koridorda oturmuş kart oynuyor, ama ben köşeyi döndüğümde bir daireye koşarak girip kapıyı kapatıyorlar.

Öfkeli bir tekmeyle kapıyı kırıp daireye daldım.

Valentina ağzındaki tıkaçtan tıslayarak, bağlı elleriyle tezgahın üzerine tutunur, babası onu önüne çekip namlusunu şakağına dayamadan önce. *Pezzo di merda* onu kalkan olarak kullanıyor.

"Silahı bırak," diye emrediyor.

Silahı bir kenara atıyorum. Yeni sıyrığımdan ve dünkü yaramdan koluma kan akıyor.

Valentina, kolumda ve kalçamda bulunan kırmızı lekeleri incelerken gözleri derin bir gök mavisiyle parlıyor.

"Kıpırdama, bebeğim," diye kulağına

fısıldar. Yüzünde tiksinti belirir.

Bakışlarını dairenin arkasına çevirir.

Pietro'nun arkadaşı.

Noah salonda nöbet tutuyor. Şüphesiz çoktan yardım çağırmıştır.

"Sandalyeye otur," diyor Pietro.

Valentina ile göz göze geliyorum ve onun talebini yerine getiriyorum.

Ayaklarımın dibine bir çift kelepçe atıyor. "Arkanızdaki parmaklıkların arasından geçirin," diyor Pietro.

Kelepçeler bileklerime takılıp kilitlenene kadar bekliyor, sonra Noah'a sesleniyor.

"Silahlarını yere at ve ellerini kaldırarak içeri gir. Tek bir yanlış hareketinde ikisi de ölür," diye fısıldar.

Noah iki tabanca ve bir bıçağı kapıdan içeri atar.

Eski en iyi arkadaşına bakarken içimi saf nefret doldurur. Gözlerindeki şeytani çılgınlık onu daha da nefret etmeme neden olur.

Valentina'nın günlüğünü çalmak ve itirafıyla ilgili yalan söylemekle başlayarak her şeyi mahvetti.

Noah parçalanmış kapıdan içeri girerken, arka koridoru devasa bir vücut doldurur.

Ellerimi yumruk yapıyorum.

Kardeşim silahını Noah'ın kafasına doğrultuyor.

Onun burada olacağını bilmeliydim. Bu işe karışacağını tahmin etmeliydim, ama ailemiz ve kızı için ona şans verdim.

Aptalmışım.

Valentina benim yüzümden tehlikede. Kendimi asla affetmeyeceğim.

Kardeşimin bu işe ne kadar karıştığı önemli değil. Bu duruma düşmemizin sebebi benim başarısızlığım.

"Şu haline bak, ağabey. Artık o kadar da güçlü görünmüyorsun, değil mi? Benim planladığım gibi o sokakta ölmeliydin," diyor Alessio.

Pietro'nun yüzünde öfke belirir. Kardeşim ve eski en iyi arkadaşım hiç iyi anlaşılamazlardı, ama Alessio bizim en güçlü adamımızdı ve Pietro başkalarının güçlerini kullanmayı severdi.

"Doğru. Planladım," diyor kardeşim. "Valentina'nın Sierra'ya gizli aşkının sen olduğunu söylediğini duydum, ben de günlüğü çaldım ve Pietro'ya verdim.

Pietro'ya verdim. Gerisi, şey..." Valentina nefesini tuttu, ama ben tepki vermediğim için kaşlarını çattı, burnunu bana doğru uzattı ve Noah'a seslendi. "Ceplerini ara."

Noah bana doğru yürür, elini kot pantolonumun cebine sokar ve astarı çıkarır. Bozuk paralar yere saçılır. Arkama geçer ve elini diğer cebime sokar.

Valentina'nın gözleri tezgaha kayar. Üstünde ne olduğunu fark ettiğimde, onun bakışlarını yakalar ve ona sertçe bakarım.

Hayır, o bıçağa uzanmayacak. Onu ona benim verdiğim bıçak olsa bile umurumda değil. Pietro'nun on yıl önce beni sırtımdan bıçaklamak için kullandığı bıçak. Düğünümüzde babasına saplamasını istediğimi söylediğim bıçak. Pietro'nun etine saplanmasını çok istediğini söylediği bıçak.

Yaralanma riskini göze alamaz.

İnatçı kadının da bana ters ters bakıyor.

Noah diğer cebimi ters çevirir. Yere sadece tüyler düşer. Çocuk elini kıcıma sokar ve cüzdanımı alır.

"Ne yapıyorsun sen? Ondan uzak dur," diyor Pietro.

Alessio kaşlarını çattı.

Noah elini kaldırır. Alessio kasılır ve Pietro, elinin boş olmadığını fark edince namluyu çocuğun kafasına doğrultur.

Valentina öne atılır.

Kaos çıkar. Kurşunlar uçuşur. Pietro'nun ilk atışını yakaladığımda, kaburgalarımda beyaz sıcak bir acı hissederim.

Acıyı pişmanlık duymadan kabul ediyorum. Bana ateş ederse, Valentina'ya zarar veremez.

Noah sandalyemi yana doğru iterek devirdi ve tabancasına uzandı.

Ahşap parçaları saçılır. Kollarımı çekip kırık sandalyeden kurtulur ve mutfığa doğru yuvarlanırım.

Kollarım hala arkamda kelepçeli halde, bacaklarımı toparlayıp odanın karşısına atlarım.

Pietro'nun silahı tekrar ateş eder, ama ona çarparak onu geriye doğru deviririm. Valentina'yı bizimle birlikte yere sürüklerken kalbim bir an durur.

Kafam buzdolabının ön tarafına çarpar. Dünya beyaz bir ışıkla kaplanır, ama gözlerimi zorla açar ve çalışmaya zorlarım.

Islak sesler, gürültüler ve boğuk bir kadın çığlığı kulaklarımda çınlayan seslerin arasından sızıyor.

Duyularım acı verici bir telaşla geri geliyor.

Valentina Pietro'nun üzerine çömelir ve onu defalarca bıçaklar, bıçağı başının üzerine kaldırır ve bağlı bilekleriyle tüm vücudunu Pietro'nun gövdesine saptamak için kullanır.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. O, kendisine zarar verme cüretini gösteren aptal yere seren, muhteşem, acımasız bir tanrıça. O, içimdeki canavarın kadın versiyonu. Saçlarından kan damlayan, parlak mavi gözlerinde intikam ışığı parıldayan o, benim asla sahip olamayacağımı düşündüğüm kurtuluşum.

Benim asla elde edemeyeceğim göz kamaştırıcı bir vahşetle intikamımı tamamlıyor.

Noah küfredip yatak odasında bir şeye tekme atıyor ve sonra bize doğru koşuyor.

Onun küfürü neredeyse hiç fark edilmiyor, ama onu durdurmak için harekete geçtiğinde, ben hırlıyorum ve gözlerimi ondan ayırıyorum.

"Kelepçelerimi çıkar," diye hırlıyorum.

Cebinden evrensel bir anahtar çıkarır ve kelepçelerimi açar.

Kollarımı önüme çekerim, otururum ve elimi Valentina'nın eline sararım. Onun narin parmakları kılıcın kabzasına sıkıca tutunur.

Bıçağı Pietro'nun cesedine daha derine saplayarak bıçağı kemiklerine gömerim.

Valentina bıçağı yukarı doğru çekiyor ama bıçak yerinden kıpırdamıyor. Ağızlığı, onun hırlamasını ve homurdanmasını bastırıyor. Ağızlığına uzanıyorum ama o geri çekiliyor.

"Sakin ol, *mia paperotta*. Ben buradayım," diyorum.

Gözlerindeki çılgınlık kaybolur. Duygular göğsünü parçalar. Ağzındaki tıkaçları çıkarırım, ellerini bıçaktan çekerim ve onu kucağıma alırım.

"Güvendesin. Her şey yoluna girecek," diye kirli saçlarına fısıldarım.

"Hayır, olmayacak. Kabuslarım." O kadar şiddetli ağlıyor ki, kendine zarar vereceğinden korkuyorum. "O annemi öldürdü." Nefes almakta zorlanıyor. "Salonda. Onu döverek öldürdü." Yumruğu göğsüme vuruyor. "Uyurken her şeyi duydum, ama annemin beni terk ettiğini söylediğinde ona inandım." Gözyaşları ve sümükleri yüzünden akıyor, ama yine de dünyadaki en güzel kadın. "Mutluluğu hak etmiyorum, Mario. Ben bencil, şımarık biriyim..."

"On iki yaşındaydın Valentina. On iki. Senin suçun değil. Sen de kurbandın," diyorum.

Kafasını sallar, başını sallar, sonra yürek parçalayan hıçkırıklara boğulur.

Onu kendime doğru çekerim.

Pietro'nun boş gözleri tavana bakıyor. Düşüşünden dolayı uzuvları çarpık, boynu garip bir açıda ve gövdesi parçalanmış organlar ve ezilmiş kemiklerle korkunç bir manzara sunuyor. Onu neyin öldürdüğünü bilmiyorum, ama o öldü.

İçimden bir rahatlama geçer.

Odada başka insanlar da vardı.

Noah'a dönüyorum. Kollarındaki birkaç sıyrık ve yanağındaki bir kesik dışında iyi görünüyor.

"Alessio yangın merdiveninden aşağı indi. Onu yakalamak için adamlarımı gönderdim, ama seni bırakamazdım," diyor.

"Aferin sana, evlat."

Yardım kuvvetleri koridordan içeri giriyor.

"Domuzlar gelmeden gidelim," diyor.

Başımı salladım, ama yaralarım yeniden canlandı ve adrenalinim azalınca yorgunluk beni ele geçirdi.

Noah acımı fark eder ve arkama geçer. Onun yardımıyla Valentina'yı kucağıma alıp ayağa kalkarım. Kan kaybından başım dönüyor.

"Onu taşıyamam," diye homurdanıyorum.

"Evet, yapabilirsiniz patron. Başka kimse cesaret edemez,"

diyor Noah. Başka bir adama benim diğer tarafımı alması için işaret ediyor.

Kendi ayaklarımla gitmek istiyorum ama karımın güvenliğini riske atmak istemiyorum, tartışmak için ağzımı açıyorum.

Donna daireye girer. "Onu ben götürürüm," der.

"Yürüyebilirim," diyor Valentina.

Hâlâ elleri bağlı olan Valentina, yakamdan tutar. "Beni indir. Yaralanmışsın," der.

Dünya eğilir. Sesi çok uzaklardan geliyor. Gözlerimi açarım ve ifadesindeki sertliğe sevinçle sııttım.

"Yemin ederim, eğer ölürsen, seni hayata döndürüp *tekrar* öldüreceğim," diye hırlar.

Ayaklarımın üstüne basarım, sadece Noah ve askerin beni tutması sayesinde ayakta durabilirim ve ellerimle onun yüzünü çerçeveleyim.

"Bu hiçbir şey, *mia paperotta*. İyileşeceğim," diye yemin ederim.

"Öyle olsa iyi olur. Onu hastaneye götürelim. Yemin ederim, eve gidiyoruz dersen, hayalarına tekme atarım. Her yer kan içinde."

Çoğunun babasına ait olduğunu ona söylemiyorum. Ölmüş babasına. Benim için endişelenmek, o anki öfkesiyle yaptıklarına takılmak yerine onu şimdiki zamanda tutuyor.

"Merak etme, *amore mio*. Hastaneye gidiyoruz," diye onaylıyorum. "İyi, çünkü sikine yumruk atmak istediğim şey değil. Hadi Gidelim. Hemen."

İki adamın desteğiyle binadan geçip bir SUV'nin bagajına düşüyorum. Valentina içeri girip başımın yanına otururken Noah en kötü yaralarımı tedavi etmeye başlıyor.

Zihnim gelip gidiyor. Valentina yüzümü tutar ve yanağıma dokunur. "Bana söz verdin, Mario," der.

Yanağını avuçlarım.

"Söz verdim. Hiçbir yere gitmiyorum. Her zaman yanında olacağım," diye yemin ederim.

O başını sallar ve yüzümden saçlarımı geriye doğru çeker, üzerime kan bulaştırır, ama umurumda bile değildir.

"Seni seviyorum, Valentina," diyorum.

Bir saniye durakladıktan sonra yüzünü benimkine yaklaştırdı.

"Ben de seni seviyorum Mario," dedi.

Onun ensesini tutup dudaklarını benimkilere doğru çekerim. Aç bir kadının çaresizliğiyle beni öper ve ben de bir süre onun cesaretinin tadını çıkarırım

sonra dişlerim ve dilimle onu fethetmenin tadını çıkarırım.

Elimi boğazına doladığımda ve onu nazıkçe kendimden uzaklaştırdığımda, nefesi yüzümde bir hayalet gibi dolaşüyor ve parlak mavi gözlerinden açlık, aşk ve bağlılık parlıyor.

O benim. Tamamen
benim. Sonsuza kadar.

EPILOG

Valentina Luciano

DUŞ KAPISI AÇILIYOR. Sürprizle zıplıyorum ve ciyaklayarak kocama suçlayıcı bakışlar atıyorum.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye bağıyorum ve ona jileti gösteriyorum. Yarı kapalı gözleri kalbimi eritiyor.

"Buna yardımcı olabilirim," diyor.

"Hayır. Asla olmaz. Çık dışarı," diye talepte bulunuyorum.

O gülümser, kalçalarını tutar ve sert penisini sırtıma sürter. "Neden olmasın? Zaten en sevdiğim yer orası," diye fısıldar

Onu kaburgalarına dirsek atıyorum. "Hayır."

O mırıldanır ve yine de benden jileti alır. "Mario!"

"Siktir, adımı söylediğinde çok hoşuma gidiyor." Jileti yere bırakır ve avuç içlerimi duvara bastırır. "Aynen böyle kal, *mia paperotta*," diye homurdanır.

Bacağımın altından geçip duşun zeminine oturur, yüzü amımdan bir santim uzakta.

O jileti alıp bıraktığım yerden tıraş etmeye devam ederken, ben kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Kalbim boğazımda atıyor. Amıma o kadar yoğun bir şekilde odaklanıyor ki, sinirlerim elektrikleniyor. Kalın parmakları cinsel organımın üzerinde kayıyor. Çimdikliyor, çekiyor, alay ediyor, dokunuyor ve beni yeni zirvelere çıkarıyor.

Jileti bıraktığında, parmaklarımı saçlarına geçirip başını geriye doğru eğiyorum. O sırtıyor ve parmağını amıma sokuyor. Nefesim kesiliyor ve saçlarını yumrukluyorum.

Parmağını çıkarır ve kıkırmı tutup, cinsel organıma iffetli, ağzı kapalı bir öpücük kondurur.

"Şimdi bu güzel amcık düğün gecemiz için hazır," diye mırıldanır.

Nefesi tenimde dolaşırken titriyorum. İç uyluklarımı ısıtıyor. Çığlık atıyorum.

"Mario, lütfen," diye inledim.

"Siktir, yalvarışın," diye homurdanır.

Yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünde zevk içimi kaplar. Ben orgazm olma ihtiyacıyla titreyene kadar yalar, emer, ısırır ve parmaklarını hareket ettirir.

Parmağını içime soktuğunda, parçalanırım.

Klitorisime hırıldayarak orgazmımı uzatıyor. Artık dayanamayacak hale geldiğimde kafasını itiyorum.

Ayağa kalkıp bankta oturur ve beni kucağına çeker. Kalın sikini aramıza sokar. Kaygan amımı onun sikinin üzerinde sürtüyorum. O inliyor ve başını duvara yaslıyor.

Çoğunlukla iyileşmiş yaralarının pembe eti, dövmeleleri ve eski yara izleri arasında göze çarpıyor. O beni kalçalarımın kaldırıp, sikinin başını girişime yerleştirip, beni sikinin üzerine çekince, omzundaki ve kolundaki yaraları öpüyorum.

İnlemelerimiz fayanslardan yankılanıyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Gerginlik çok iyi acıtıyor. O kadar büyük ki, hangi pozisyonu denersek deneyelim, içimdeki her hassas noktaya dokunuyor.

Onun penisinin yarısından kalkıp göğüslerimi göğsüne sürtüyorum. O mırıldanıyor ve ellerini sırtımda ve kıkımda gezdiriyor.

Kalçalarımı eğiyorum, pelvik tabanımı sıkıyorum ve onun zevk ve acı karışımı hissini dinliyorum.
acıyı

"Kuşmak istediğim bir şey var," diye kulağına fısıldıyorum.

Titriyor ve parmaklarını kıkıma gömüyor.

"Benim acımasız küçük tanrıçam istediğini elde etmek için her şeyi yapar, değil mi?"

diye homurdanır.

Gülümserim ve kulak memesini ısırırım. Penisini içimde titrer. "*Mio Dio*, beni öldürmeye çalışıyorsun," diye homurdanır.

Kulağının altındaki hassas eti dilimle okşarken boğazımdan bir kıkırdama kaçır.

"Göze göz, dişe diş," diye fısıldarım, onun beni zevkle öldürmeye çalıştığı tüm anları kastederek.

"Beni sikip dururken ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye homurdanıyor.

Onun müstehcen sözlerine inlerim. Klitorisim sürtünme için yalvarır, bu yüzden amımı onun tabanına indirir ve kalçalarımı sürterim.

"Bir bebek istiyorum," diye inledim.

Elini saçlarıma geçirip başımı geriye doğru çeker. "Lanet olsun, Valentina."

Yüzü kızarmış, meme uçları göğüslerime sertçe baskı yapıyor ve penisi içimde ipeksi bir çelik çubuk gibi, o şimdiye kadar gördüğüm en erotik manzara.

İrade gücüyle kendini uçurumun kenarından çekiyor.

"Ben de bir bebek istiyorum. Ama önce doktorunla konuşalım.

Anladın mı?"

Bu tam olarak istediğim cevap değil, ama o kadar şefkatli ve uzun süre benimle birlikte olmaya bu kadar bağlıken hayal kırıklığına uğrayamam.

"Sì, *Capisci*," diye onaylıyorum.

"Öp beni," diyor.

Dilimi ağzının köşesine değdirip, onun penisine daha aşağıya doğru sürtünüyorum.

O hırıldıyor, kalçalarımı kavırıyor, beni istediği yerde tutuyor ve her vuruşunda G noktamı vurmak için ucunu eğerek içime giriyor.

Patlıyorum. Vücudumdaki her kas kasılır. Karın kaslarım kasılır. Amımdan sıvı fişkirir.

Renkleri tadıp sesleri görene kadar itmeye devam ediyor. Her şey karıncalanıyor. Bu çok fazla.

Göğsümü ağzına alır.

Ruhumu parçalayan bir zevk içimi kapladığında çığlık atıyorum. O kendini sonuna kadar gömüyor ve içime boşalırken, ben uzun, nefes nefese dalgalar halinde boşalıyorum.

Yorgun ve doymuş bir şekilde, alnımı omzuna yaslar ve kollarımı ona dolayarak duyularımız yavaşça dünyaya geri döner.

Mutlu bir son yaşayacağımı hiç düşünmemiştim, ama Mario bana çok daha fazlasını veriyor. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Yine.

"Geç kalacağız," diye fısıldıyorum. O, belirsiz bir ses çıkararak saçlarımı okşuyor. "Sienna gelir mi sence?" diye soruyorum.

Bir yandan, ona önceden haber vermeden aniden davet ettiğim için kendimi bencil hissediyorum, ama onu dışarı çıkarmak için düğünümü kullanmam gerekiyorsa, öyle yapacağım.

"Bu sabah uçağa bindi," diyor Mario. Nefesimi tutuyorum ve koluna vuruyorum.

"Ve bana söylemedin mi? Ne pisliksin," diye homurdanırım.

Kaşlarını kaldırarak beni uyarır ve dudaklarını şeytani bir gülümsemeye bükürken, içim onun penisi etrafında titrer.

Bir tur daha akılları baştan alan duş seksi yaptıktan sonra, suyu kapatıp beni kollarına alır.

"Bugün geri kalanında seni her eşikten geçireceğim," diyor duştan çıkarken.

"Çünkü bunu bizim istediğimiz şekilde yapacağız," diye ekledi. Kalbim sevinçle doldu. Göğsünü öptüm.

"Buna karşı çıkamam, çıkabilsem bile çıkmak istemem. Kollarında olmayı seviyorum," diyorum.

Şakağımı öper ve beni lavabonun önüne diker.

Her sabah olduğu gibi birlikte hazırlanıyoruz, bu rutini çok sevdiğimiz için değiştirmek istemiyoruz. Sırtına reçeteli merhem sürüyorum - çünkü bu vahşi adam sonunda pes etti ve doktora gitti - ve neredeyse tamamen iyileşmiş yaralarını öpüyorum. O da benim cildime losyon sürüyor ve saçımı tarıyor.

Giyinme odasında giyiniriz. Sade ve zarif elbisemin altında seksi iç çamaşırlarımın kayboluşunu izlerken kehribar rengi gözleri parlar. Bir erkekte gördüğüm en çekici takımı giydiğinde ağzım sulanır.

Kimi kandırıyorum? Takım elbise terzi dikimi ya da dünyadaki en çirkin şey olsa da, kocam onu giydiği anda onu çekici bulacağım. O çok seksi. Çok iri. Çok yakışıklı.

Kravatını tutup dudaklarını benimkilere doğru çekiyorum, dudaklarına ulaşabilmem için eğildiği için onu daha çok seviyorum.

"Benim," diyorum.

"Senin. Sadece senin," diye homurdanıyor.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve tüm vücudumdaki vahşilikle onu öpüyorum. Kollarını bana doluyor ve ağzımın her santimetresini taparcasına öpüyor.

O uzaklaştığında, ben sızlanırım.

"Zaten geç kaldık," diye şakaklarıma doğru homurdanır. Ben iç çekerim.

Beni göğsüne yatırıp evin içinden geçirir.

Mekanına varana kadar ayaklarım yere basmaz. O önümde koridorda yürürken ben bölmenin arkasında dururum.

Annemin en sevdiği şarkı hoparlörlerden çalmaya başlayınca, dönüp gözümün köşesinden bir damla gözyaşı silerim.

Annem beni terk etmedi. Beni seviyor. Beni izlediğine inanıyorum. Nerede olursa olsun, Mario ile ne kadar mutlu olduğumu görmesini diliyorum.

Sienna podyumun benim tarafımda duruyor.

Zayıf görünüyor. Çok zayıf değil, ama tamamen sağlıklı da değil.

Umarım yemeğe gelir, böylece babasının bize anlattıklarını ona anlatabilir ve onu suçlamadığımı söyleyebilirim. On yıl önce benden uzaklaştığında, ona yaklaşamayacak kadar kalbi kırılmıştım, ama şimdi gözlerindeki o hüznü bakış beni suçluluk duygusuyla dolduruyor. Ona sarılmalı ve neden artık arkadaş olmak istemediğini sormalıydım, ama yapamadım.

Artık yapabilirim. Yapacağım da.

Hayallerimdeki düğünü yaptıktan hemen sonra.

Mario ile göz göze geliyorum ve mutluluktan adeta koridorda zıplıyorum.

Kasıtlı olarak çok fazla davetli yok, ama onlara çok az ilgi gösterdiğim için hepsi duvar kağıdı gibi görünüyor. Kocamdan başka kimse benim için önemli değil.

Onun yanında duran *The Kid* ve benim yanımda duran Sienna dışında kimse.

Basit bir açık hava töreninin tadını çıkarıyor, kendi yazdığımız yeminleri okuyor, özel tasarım yüzükleri birbirimizin parmaklarına takıyor ve öpüşüyoruz.

birbirimizin bademciklerini tatmazsak ölecek olsak da.

Mükemmel bir günün tek kara bulutu, Sienna'nın akşam yemeği partisine katılmamasıdır.

Kimse onun gittiğini
görmez. Birdenbire
ortadan kaybolur.

2026/2027'de çıkacak: *Jealous Vows (Vicious Mafia Kings Kitap 7)*.

Ama beklemeyin! V.T. Bonds'un bir sonraki serisine atlayın: [Ruthless Mr. Ricco \(Brutal Billionaire Bosses Kitabı 1\)](#)

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/ruthless-mr-ricco/>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ben ise daha fazla kazanırım.)

Mario ve Valentina'nın ev ofislerinde *hediyeleri* açtıkları [HEYECAN VERİCİ BONUS SAHNE](#) için [BURAYA TIKLAYIN](#).

Sonra geri dönün ve bir sonraki serim Brutal Billionaire Bosses'a göz atın.

Ya da V.T. Bonds'un kitaplarının tam listesi için <https://vtbonds.com> adresini ziyaret edin.

Yorum bırakmayı unutmayın! Diğer okuyuculara iyi yazdığımı duyurmanın en kolay yolu budur. Ayrıca bana dürüst geri bildirimde bulunmanın en iyi yoludur.

Beni daha fazla takip etmek, ancak sadece ücretsiz ürünler, indirimler ve yeni çıkan kitaplarla ilgilenmek mi istiyorsunuz?

[Beni Bookbub'da takip edin.](#)

Ücretsiz ürünler, indirimler, yeni çıkan ürünler ile ilgileniyor ve sürekli olarak meraklandırılmak mı istiyorsunuz? (Sadece kitap içeriği, evcil hayvanlar, çocuklar veya hayatımla ilgili güncellemeler yok — üzgünüm, üzgün değilim, ben buraya pislikler için geldim.)

[Gelen kutunuza girmeye izin verin. Haber bültenime katılın.](#)

ACIMASIZ BAY RICCO (ÖN İZLEME)

Tanıtım

İlk aşk. Lise rakibi. Acı düşman. Patron.

On yıl önce kalbimi kırdı. Şimdi ise son çarem.

Matteo Ricco'nun bana sırtını dönmesini asla affetmeyeceğim, ama annem hasta ve babam beni kara listeye aldı, bu yüzden onun milyarlarca dolarlık şirketinde bir işi kabul etmekten başka seçeneğim yok.

Günahkar derecede yakışıklı ve acımasız CEO, benim için çok uğraştığım avukatlık mesleği yerine, onun şöhretli asistanı olmamı istediğinde bile.

Bay Ricco'nun beni neden bu kadar küçük düşürmeye kararlı olduğunu bilmiyorum, ama hiçbir şey beni vazgeçiremez. Ne onun hesapçı, aç gözleri. Ne de kötücül sırtışı.

Ve kesinlikle her bana baktığında damarlarımdan akan sıcaklık da.

*Acımasız Bay Ricco (Brutal Billionaire Bosses Kitap 1), zorla yakınlaşan düşmanların aşık olduğu, kıskanç/sahiplenici bir kahraman, güçlü, yetkin bir kadın başrol ve lezzetli bir irade savaşının yer aldığı, **ateşli** bir işyeri romantizmi.*

Bu hikaye 18 yaş üstü okuyucular için yazılmıştır ve yetişkinlere yönelik

içerik barındırmaktadır. Tek başına okunabilir. Mutlu son garantilidir.

En sevdiğiniz perakendeciden buradan satın alın: [*Ruthless Mr. Ricco \(Brutal Billionaire Bosses Book 1\)*](#)

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/ruthless-mr-ricco/>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ben ise daha fazla kazanırım.

POSSESSIVE VOWS (ÖN İZLEME)

Camilla Vivaldi

Cildimi daha fazla kan kapladıkça tanıdık acı hissinin yükselmesini bekliyorum, ama yükselmiyor.

Keskin bir nefes alarak kendimi trans halimden çıkarırım. Serenity beni çocukluk odamda yarı ölü halde bulduğunda kendimi kesmeyi bıraktım. Beni ailemin evinden kurtardı ve bir akıl sağlığı merkezine gönderdi. Buna ihtiyacım vardı. Hala da ihtiyacım var.

Ama artık burada kalamam.

Arka bahçede, ayaklarımın dibinde bir adam son nefesini vererek yatıyor. Güneş ışığı üzerimize dökülüyor. Soğuk bir esinti saçlarımı dalgalandırıyor.

Burası benim sığınağımdı. Meraklı gözlerden uzaklaşabileceğim tek yer. Düşüncelerimden ve duygularımdan kaçabileceğim tek sığınak.

Artık yok.

Ve bunun sebebi sadece ayaklarımın dibinde yatan adam değil.

Yukarı bakıyorum, geniş göğsü, inanılmaz geniş omuzları, kare çenesi, ince dudakları ve eğri burnunu geçip, şimdiye kadar gördüğüm en mavi gözlere bakıyorum.

Damarlarımda bir sıcaklık kıvılcımı parladı, ama anılarımın buz gibi saldırısı altında söndü.

Bir daha asla bir erkeğe güvenmeyeceğim.

Ağzını açıp ağır bir Rus aksanıyla konuşmaya başladığında, vücudumdaki her hücre korkudan donuyor ve zihnim bir yıl önce zar zor hayatta kaldığım acımasız saldırıyı tekrar tekrar oynatıyor.

"Seni buldum, *sólnyshka*. Benimle geleceksin."

Mahvoldum.

[Possessive Vows \(Vicious Mafia Kings Book 5\)](#) okumaya devam et.

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/possessive-vows>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ancak ben daha fazla kazanırım.)

THE KNOTTIVERSE: SU DÜNYASININ ALFALARI

Tam Seri Paketi

*Hikayesi hafif, **baharatı ağır olan** bu "hızlı okunan" karanlık distopik insan omegaverse romanlarına dalın ve sahiplenici alfaları, isteksiz omegaları ve Mutlu Sonla biten lezzetli irade savaşlarını içeren tetikleyici içerikler bulacağınızı bilin.*

Zamandan (ve paradan) tasarruf edin. Tek bir satın alımla 8 e-kitabın hepsini satın alın. Sadece vtbonnds.com'da.

[Tam Seri: Su Dünyasının Alfası E-kitap Paketi](#)

Okurken elinize alabileceğiniz bir şey mi lazım? Üzerinde parmak izlerim olan ölü bir şey nasıl olur? Ya daha önce benim kirli ellerimde bulunmuş 8 ölü şey varsa? [Tam Seri: Su Dünyasının Alfası İmzalı Ciltli Kitap Paketi'ni](#) deneyin. Tabii ki sadece benim web sitemde.

Ya da, *Taken by the Tanker (The Knottiverse: Alphas of the Waterworld Kitap 1)* kitabından bir alıntı ile serinin tanıtımını okumak için sayfayı aşağı kaydırmaya devam edin.

TAKEN BY THE TANKER (ÖN İZLEME)

Char

Yara izli parmak eklemleri çelik çubukları kavrar.

Çığlık atmaya korkarak, porthole'dan uzanıp paslanmış gövdede en yakın çukuru bulurum ve başımı ve omuzlarımı içeri sokarım.

Canavar çıplak elleriyle hücremin parmaklıklarını bükünce metal gıcırıyor.

Göğüslerim porthole'dan tırmanmamı engellediği için gelişmekte olan kıvrımlarımı lanetliyorum, ama ayak parmaklarımla iç duvarda bir tutunma yeri bulduktan sonra kendimi içeri itiyorum. Acı parçaları göğsümü delip geçiyor, ama dönüp gövdede ikinci bir tutunma yeri buluyorum ve dirseklerimi geminin çukurlu demirine bastırıyorum. Kaçmak için tüm gücümü kullanıyorum, ama kalçalarım sığmıyor.

Kalın parmaklar uyluklarımı kavrar, şortumun ince kumaşı aracılığıyla etimi yakar ve beni dehşete boğar.

Soğuk, tuzlu rüzgar ve parlak, sıcak güneş ışığı korkumu hafifletmiyor. Erkeğin kocaman ellerinin cildimi yakmasını engelleyen hiçbir şey yok. Beni acımasız bir alfanın merhametine terk eden hiçbir şey yok.

Çığlık atıp daha sert mücadele ediyorum, kurtulabilmeyi, dondurucu suyun ve öfkeli dalgaların sert ısırığını diliyorum. Bu alfanın benim için planladığı her neyse, ona katlanmaktansa boğularak ölmeyi tercih ederim. Boğulmak daha hızlı ve daha az aşağılayıcı olur.

Uyluklarımı çekerek beni arka tarafa doğru pencereden kaydırıyor. Tekmeliyorum ve çırpınıyorum, dirseklerimi sıyırıp gövdeyi kanımla lekeliyorum. Kalçalarımın ve korkunç şişkinliğinin üzerinden kayarak, kocaman elleri belimi sarıyor. Beni kolayca ezebilecek olmasına rağmen, göğüslerimin alt kısmı porthole'a takılana kadar nazikçe beni kendine doğru çekiyor. Tıslıyorum ve tekmeliyorum, ama onun düşük gürültüsü kemiklerime işliyor ve gücümü çalıyor.

"Geri gel, küçük omega."

Gövdeye tutunurken parmaklarım ağrıyor. Rüzgar saçlarımı çekiyor ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü aşındırıyor.

Ölmek istemiyorum, ama bu alfanın öfkesine maruz kalmaktansa dalgalar çok daha çekici geliyor.

Uzun parmaklarını karnımın her yerine yayıyor, sıkışmış göğüslerimin alt kısmına gömüyor ve kalça kemiklerime bastırıyor.

Düşündüğümde daha büyük. Alfa Trik'ten çok daha büyük.

Tuzakta yakalanmış bir fare gibi, nefes almakta zorlanıyorum. Ellerinden vücuduma ısı dalgaları yayılıyor ve derimin hemen altında rahatsız edici bir kaşıntıya neden oluyor.

Hareket etmediğimde, bu vahşi adam ellerini kaydırıyor, biri sağ kalçamı kavrarken, diğeri pelvisimin hemen üzerinde duruyor, hiç kimsenin dokunmadığı bir yere kaymaya hazır.

"Geri gel, yoksa seni burada, şu anda, hazır olsan da olmasan da bağlarım."

Kemiklerim parçalanacak diye korkacak kadar titriyorum, gevşiyorum, itaat ettiğimi göstermeye çalışıyorum. Göğüslerim bu şekilde sıkışmışken delikten geçemem, ama ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Porthole'un keskin kenarı etimi delmekle tehdit ediyor, giysilerim beni korumaya yetmiyor.

Gergin bir an geçer. Kemiklerim titrerken, elimden geldiğince gevşek kalmaya çalışırım.

Nazik denemeyecek kadar verimli hareketlerle beni ileri itiyor, sonra beni delikten korkunç bir santim santim geriye doğru yönlendiriyor. Gözlerimden yaşlar akıyor ve dirseklerimden sızan kanla birleşiyor, o beni duvardan aşağı kaydırıyor ve iri cüssesiyle beni yerinde sabitliyor. Parmaklarını saçlarıma geçirip başımı geriye çekiyor, omzumun üzerinden bakıp onun somurtkan yüzüne bakmamı zorluyor.

Keskin hatlarla çevrili kahverengi gözler ve koyu kahverengi saçlar görüş alanımı doldurur.

Hiçbir şey söylemez, ama göğsünden bir titreşim gelir. Korkum, zihnimin kenarlarında dolaşmaya başlar, hala aktif ama düşüncelerimi kontrol edemem. Ellerinin yarattığı aynı kaşıntılı sıcaklık derimin altına gömülür ve daha derine iner, organlarımı etkiler, ta ki ben rahatlamayı arzulayana kadar.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılır.

Gözlerine ulaşmaz.

Okumaya devam et [Taken by the Tanker \(The Knottiverse: Alphas of the Waterworld Book 1\)](#).

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/taken-by-the-tanker/>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ancak ben daha fazla kazanırım.)

EN ÜST DÜZEY ELİT

Karanlık Omegaverse Romantizm Paketi

Bir kutu setinden daha iyi ne olabilir? Süper asker insanlardan uzaylı buz devlerine, su samurlarına, kaya canavarlarına, sırtlanlara ve çok daha fazlasına kadar uzanan, birbiriyle bağlantılı iki seriyi kapsayan 17 e-kitaptan oluşan bir paket! Tabii ki hepsi de karmaşık.

The ULTIMATE Elites – A Dark Omegaverse Romance Bundle'ı kapın ve saatlerce süren karanlık ve kirli müstehcenliğin tadını çıkarın. Sadece vtbonnds.com'da.

<https://vtbonnds.com/product/the-ultimate-elites-a-dark-omegaverse-romance/>

Okumak istemiyor, ama yine de kitaplarımda bulunan karanlık, lezzetli kaygıyı mı istiyorsunuz? Web sitemde [EXCLUSIVE Warrior Elite Series Audiobook Bundle - 10 Dark and Steamy Fated-Mates Alien Romance Audiobooks'u](#) kontrol edin ve 60 saatten fazla süren hırçın alfa seksiliğinin tadını çıkarın.

Ya da her şeyin başladığı ÜCRETSİZ kitap *Unknown Omega (Alpha Elite Serisi Kitap 1)* 'e göz atmak için kaydırmaya devam edin.

UNKNOWN OMEGA (ÖN İZLEME)

Seeck

Koyu kahverengi bukleler bir sokak ağzından hızla geçer.

Hızla geçen silueti, sanki hayatı için koşuyormuş gibi bir izlenim bırakıyor.

Sonra kokusu burnuma çarptı. Zengin, güzel ve yanlıştır. Eksikliğin kafa karıştırıcı bir karışımı. Beta olması gerekirken, omega kokuyordu.

Ve kan. Metalik kokuyu alıyorum ve vücudumun tepki vermesini engelleyemiyorum. İçgüdülerim onu korumamı gerektirse de, penisim sertleşiyor.

Onun kanının belirgin kokusu var, güzellik ve acının bir karışımı ve ona yapışmış bir erkeğin misk kokusu. Onun kanı, hassas ve özel bir kokuyla karışıyor ve vücudum kendi kendine hareket ediyor. Onun kırılmış masumiyetinin kokusu, tüm bilinçli düşüncelerimi benden alıyor.

Yıkık binanın duvarını tırmanıp kendimi çatıya fırlatıyorum. Koşarak aramızdaki mesafeyi azaltıyorum, çökmekte olan yapının üzerinde koşuyorum.

Kendimi kenardan aşağı atıyorum ve kum, inişimi yumuşatıyor. Herhangi bir Rut'tan daha şiddetli bir ihtiyaç beni ele geçiriyor, o kadar güçlü ki kontrolümü kaybetmemi umursamıyorum.

Sokağın önüne ulaştığımda, kolumu uzatıp çarpışmaya hazırlanırım. O doğrudan bana doğru koşar, ama o kadar küçüktür ki, çarpışmayı neredeyse hissetmem.

Onu havada yakaladım, kollarımla sardım ve göğsüme bastırdım.

Nefesini toplayamadan, onu dar geçidin derinliklerine sürüklerim. Elim ağzını ve çenesini kapatır.

Onun bu kadar yakınımda olması gerçeklikle olan bağımı parçalıyor. Çılgın saçları düşüncelerimi kısa devre yaptırıyor. Kollarımdaki vücudunun ve acısının kokusu içimde bir ihtiyaç kaynağı patlamasına neden oluyor.

Onu duvara itiyorum ve onun acı ve korku dolu çılgınlığı ihtiyacımı biraz azaltıyor. Gözlerine bakıyorum ve dünya değişiyor.

Her şey anlam kazanıyor. O benim. Benim. Benim diğer yarım. Benim Omega'm. Benim zayıflığım.

Unknown Omega (Alpha Elite Serisi Kitap 1) kitabını tüm perakendecilerde ÜCRETSİZ olarak okuyun.

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/unknownomega/>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu yüzden web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ben ise daha fazla kazanırım.)

KURTARILDI VE MAHVOLDU (ÖN İZLEME)

Craize

Tozun içinden çirkin kahverengi gözler belirir, bir erkek bana meydan okurcasına cılız dişlerini gösterir. Koyu renkli giysileri vücudunun çoğunu gizler, ancak bir üçgen, sivri uçlu penisini ortaya çıkarır, ucundan keskin kokulu bir sıvı fişkirir.

Korkudan gözleri fal taşı gibi açılmış olmasına rağmen yumruğunu sallarken, ben de başının iki yanını tutup alnımı onun alnına vuruyorum.

Kafamdaki kısa boynuzlar onun kafatasına saplanırken, kanlı sıvı aramızda sıcıyor, sivri uçları kemiklerini tereyağı gibi kesiyor. Onun erkekliğinden sızan kokuşmuş sıvıyı önlüyorum, ama onun can damarını akıtmaktan zevk alıyorum, başımı geriye çekip yüzünün kıpkırmızıya boyandığını izliyorum.

Bacakları çökmeye başlasa da yumruğu hala benim yan tarafıma vuruyor. Boynunu tutup sıkıyorum, diğer elimi de ekleyip nefes borusunu büküyorum.

Yere yığıldı, boynu garip bir açıyla bükülmüş ve gözleri bulanıklaşmıştı.

Hareketler ve mücadele sesleri tatmin olmuş bakışlarımı bozuyor ve göğsümdeki acı beni odanın içine doğru çekiyor.

Küçük bir beden kirliliği bir şilte üzerinde kıvrılıyor, beyaz teni şiddetli hareketlerine rağmen çevresiyle uyum içinde.

Yaklaşıyorum, duyularım o şekle odaklanıyor, göğsümün arkasındaki çekim ona ulaşmamı istiyor.

Sıkı göğüsleri sallanıyor ve düzgün bacakları, şimdiye kadar gördüğüm en çekici vücutu oluşturuyor ve kaçırılmış zihnimde vicdanım çılgınlık atsa da, temel ihtiyaçlarımı onu almamı, sahiplenmemi, sahip olmamı istiyor.

İleri doğru adım atıyorum ve ince bir ayak bileğini yatağa sabitliyorum.

Parlak yeşil irisler gözlerimi deliyor, kelimelerle tarif edilemeyecek kadar narin bir yüzden sefil bir ıstırap parlıyor.

Benim burada olmamın sebebi o. Beni o çağırdı.

Bir şekilde ruhuma ulaştı ve beni cehennemin derinliklerine çağırdı. cehennemin derinliklerine çağırdı.

O benim.

Rescued and Ruined (Warrior Elite Serisi Kitap 1)
tüm perakendecilerde ÜCRETSİZ olarak okumaya devam edin!

*Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın.
Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.*

<https://vtbonds.com/product/rescuedandruined/>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ben ise daha fazla kazanırım.)

GÖLGELER VE IŞINLAR (ÖN İZLEME)

Jennifer

Sert, gölgeli parmaklar boğazımı sarar ve saçlarıma dolanır, bakışlarımı aynaya çevirir. İki çift ürkütücü gözün bana bakışını dehşetle izlerim, gözlerinden tehdit ve şehvet yayılır.

Omuzları o kadar geniş ki, başımın üstündeki ışıkları engelliyorlar.

Parlak mor gözler benim seviyeme iner, yanımdaki yaratık eğilip yüzünün yanını benimkine dayar. Yansımalarımıza bakarken, sırtışı genişler ve benim bakışlarımla karşılaşmadan önce kedi kulaklarına bakar.

"Şu haline bak, küçük kedicik. Minik ve zayıf. Korkmuş ve savunmasız. Narin. Seni parçalamaktan zevk alacağız. Seni sikmekten. Seni bağlamaktan."

Derin gürültüsü, zihnimde korku ve kafa karışıklığı dolaşırken bile içimde bir cehennem ateşini yakıyor. Göğsünden gelen gürültülü ses, barda duyduğum daha derin, daha sert hırıltıdan çok farklı geliyor, ama duyularım onu şeker gibi yutuyor ve damarlarımdan hemen bir şeker akışı başlıyor. Bundan nefret ediyorum.

Vücudum daha fazlasını istiyor.

Yüzümü ve saçımı sıkıca tutarken inliyorum.

Tek vücut gibi hareket ederek beni lavabodan çekip dizlerimin üzerine çöktürüyorlar. Direniyorum, ama yüzümü, saçımı ve bileklerimi sıkıca tutan onların gücüyle benim gücüm boy ölçüşemez. Mor gözlü erkek hayalet gibi ayağıyla bacaklarımı ayırırken kirli fayanslar dizlerimi morartıyor.

"Pis küçük omega dizlerinin üzerinde iyi görünüyor, değil mi kardeşim?" diyor saçımdan başımı sallarken.

"O omega değil. Henüz değil."

Kırmızı gözlü canavarın acımasız ses tonu içimi burkuyor.

"Bunu düzeltebiliriz," diyor ilk yaratık, yüzümü bırakıp önüme geçerek bir ayağını dizlerimin arasına koyuyor ve sağ bacağıma daha da yana itiyor.

Diğer canavar bileklerimi ayırınca omuzlarımdaki gerginlik azalır, ama rahatlama kısa sürer. Kollarımı başımın üzerine çeker ve

tekrar bir eliyle bileklerimi yakaladı ve ayağını da dizlerimin arasına kaydırđı, neredeyse kardeşinin duruşunun aynısıydı.

Bana tepeden bakıyorlar, neon gözlerinden şehvet parıldıyor. Mor gözler beni ateşle doldururken, ürkütücü kırmızı irisler ruhumu dehşetle dolduruyor. Omuz omuza durarak sırtıyorlar ve bacaklarının arasından çıkıntı yapan devasa sapları tutuyorlar.

Hayır. Bu olamaz.

Kirli banyo zeminden yükselen soğuk hava, ıslak labiyama yapışan külotumu daha da belirgin hale getiriyor. Düşünemeyecek kadar korkmuş bir halde, gözlerimi sıkıca kapatarak dişlerimi sıkıp ağlıyorum.

Aklımı kaçıyorum. Bu sadece bir halüsinasyon. Bana uyuşturucu falan vermişler. Kalkıp tuvaletten çıkacağım. Hemen şimdi.

Kırmızı gözlü canavar kıkırdıyor ve kollarımı daha yukarı çekerek beni dizlerimin üzerine kalkmaya zorluyor. Boğazımdan bir inilti kaçıyor ve mor gözlü canavardan bir inilti koparıyor. Kafamı o kadar geriye çekiyor ki çenem neredeyse tavana bakıyor.

"Uslu bir fahişe ol ve ağzını aç."

Shadows and Shafts (The Knottiverse: Halloween Monsters Book 1)
okumaya devam et.

Güçlü nehir gibi perakendeci tarafından YASAKLANDI. Serinin ilk kitabını web sitemden SADECE 99 SENTE satın alın!

<https://vtbonds.com/product/shadows-and-shafts-the-knottiverse-halloween/>

RED'İ KURTARMAK (ÖN İZLEME)

Blaide

"O bir omega. Onun gibi yeterince var. Neden bir anlaşma yapmıyoruz? Bir tane daha fark etmez."

Kırmızı bir sis Blaide'in görüşünü kaplamaya çalıştı, ama o bunu uzaklaştırdı. Sakin. Soğukkanlı.

Küçük Red'i kurtarmak için zihninin açık olması gerekiyordu. Bu pislikler tüm alfalara kötü bir ün kazandırmıştı. Onlarda onur yoktu. Blaide, onlara hak ettikleri acıyı ve aşağılanmayı yaşatmaktan zevk alacaktı.

"Onu koklamaya bile layık değilsiniz ve ben ikinci bir şans verme havasında değilim. Her birinizi yok etmeden önce onu bırakın."

Onlar alay ettiler. Blaide iç geçirdi ve omuzlarını silkti. Uzun zamandır düzgün bir kavga yapmamıştı. Bir kısmı bu kavgayı dört gözle beklerken, diğer kısmı ise minik dişi için ne kadar korkunç bir durum olduğunu fark ediyordu.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu. Sarışın, bu soruya alınarak kaşlarını çatı. Blaide kendini ileriye attı.

[Rescuing Red \(Bilim Kurgu Masal Füzyonları Kitap 1\)](#) okumaya devam edin.

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/rescuing-red/>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu yüzden web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ben ise daha fazla kazanırım.)

Şeytan, cadı kurbanını evcil kurt adamıyla paylaşırsa ne olacağını hiç merak ettiniz mi? Bir sürü lezzetli pislik, işte bu olur. [*The Last Sacrifice \(Depraved Monsters and Decadent Myths Book 1\)*](#) kitabını TÜM PERAKENDECİLERDE ÜCRETSİZ olarak okuyun.

Çağdaş BDSM'ye dalmaya ne dersiniz? [*Sneaking In: Skylar's Story Part 1 \(Deviant Doms Book 1\)*](#) ile ateşli ve yoğun bir deneyim yaşayın. Bu karanlık kısa öykü, dubcon, zorla giriş ve bolca müstehcen konuşma içeriyor.

Kaçak bir melek omega, onu yakalamaya çalışan bir şerif elf ve intikam ile küçük meleği korumak arasında kalan bir motorcu iblisin yer aldığı tatil temalı erotik roman. Yılın hangi zamanında olduğunun önemi yok, bu destansı omegaverse romantizmini kaçırmak istemezsiniz. [*Knotting the Christmas Angel \(The Knottiverse: Holiday Alphas Book 1\)*](#) kitabını hemen okuyun!

V.T. BONDS'U TAKİP EDİN

Haber Bültenim:

<https://vtbonds.com/newslettersubscriber/>

Web sitem:

<https://vtbonds.com/>

Beni takip edin:

bookbub.com/vtbonds

goodreads.com/vtbonds

facebook.com/vtbonds

İçindekiler

[Tanıtım](#)

[Yazısı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20 Epilog](#)

[Acımasız Bay Ricco \(Önizleme\)](#)

[Sahiplenici Yeminler \(Önizleme\)](#)

[Knottiverse: Su Dünyasının Alfa'sı Tanker](#)

[Tarafından Kaçırıldı \(Önizleme\)](#)

[ULTIMATE Elitler Bilinmeyen](#)

[Omega \(Önizleme\) Kurtarılmış ve](#)

[Mahvolmuş \(Önizleme\) Gölgeler](#)

[ve Işıklar \(Önizleme\) Kırmızıyı](#)

[Kurtarmak \(Önizleme\)](#)

[V.T. Bonds'u takip edin](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

